

PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

**Kıbrıs'ta İşgal 4. Yılında !
TÜM YABANCI ASKERLER
KIBRIS'tan DERHAL GERİ
ÇEKİLMELİDİR !**

**189. yılında
BÜYÜK FRANSIZ İHTİLALİ**

**ÖZEL SAYI
ağustos 1978**

1

Kıbrıs'ta İşgal Dördüncü Yılında!

**TÜM YABANCI ASKERLER
KIBRIS'TAN
DERHAL GERİ ÇEKİLMELİDİR!**

189. Yılında

BÜYÜK FRANSIZ İHTİLALİ

OKUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

PARTİZAN

ÖZEL SAYI : 1

AĞUSTOS 1978

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KùLTÜR
VAKFI

PARTİZAN ÖZEL SAYI: 1

Aylık Siyasi Dergi

- Sahibi : İsmet Tosun
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık
- Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han, No: 11/10
Laleli/İstanbul
- Yazışma Adresi : P.K. 648, Aksaray/İstanbul
- Baskı : Osmanlı Matbaası
- Abone Şartları : Yıllık: 120, Altı Aylık: 60 TL.
(Yurt dışı: iki katı)
- İlan Şartları : Tam sayfa: 1000 TL. Yarım sayfa: 500 TL.
Çeyrek sayfa: 250 TL.

İÇİNDEKİLER

Sayfa

- 5 Yaşasın Kıbrıs Halkının Bağımsızlık ve Halk
Demokrasisi Mücadelesi
- 25 Kıbrıs'ta Milli Mesele (*)
- 45 Rus Sosyal-Emperyalizminin Kıbrıs'taki Uşak-
ları (**)
- 47 • Bölüm I: AKEL (Emekçi Halkın İlerici
Partisi)
- 104 • Bölüm II: CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi)
- 117 • Bölüm III: KTDD (Kıbrıs Türk Demokrasi
Derneği)
- 151 1789 Büyük Fransız İhtilali Üzerine

-
- (*) Bu yazı, Kıbrıs'lı Marksist-Leninistlerin Kıbrıs'ta Milli Mesele hakkındaki görüşlerini içermektedir. Yazı, Kıbrıs'lı Marksist-Leninistlerin «Devrimci Savaş Yayınları» tarafından Yurtdışında Türkçe olarak yayınlanmıştır. Elimize geçen broşürün tamamını yayınlıyoruz. - **Partizan.**
- (**) Bu yazı da, Kıbrıs'lı Marksist-Leninistlerin «Devrimci Savaş Yayınları» tarafından Yurtdışında Türkçe olarak yayınlanmıştır. Ellimize geçen metnin tamamını yayınlıyoruz. - **Partizan.**

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

YAŞASIN KIBRIS HALKININ BAĞIMSIZLIK VE HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELESİ !

Kıbrıs bundan dört yıl önce 20 Temmuz 1974 de faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Darbe teşebbüsü ile başlayan bir dizi gelişme içerisinde emperyalistler ve onların uşakları adayı bölmek, Kıbrıs halkının bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna yürüttükleri mücadeleyi bastırmak ve adada hakimiyetlerini kurabilmek için akla gelmedik oyunlar tezgâhladılar ve hala bu oyunlara devam ediyorlar.

Onların bu çabaları boşuna değil. Kıbrıs Akdeniz'in ortasında geniş bir ada olarak büyük bir jeopolitik öneme sahiptir. Ona bu konumu, emperyalistler için bir pazar olmaktan ziyade askeri bakımdan önem kazandırıyor.

Bugün dünyadaki mevcut petrol üretiminin % 60'ına yakın bir bölümünün çıkarıldığı Ortadoğu, emperyalistlerin önemli dalaşma noktalarından birisidir. Başta iki en büyük emperyalist olmak üzere tüm emperyalist devletler Ortadoğuda yıllardan beri devam eden bir rekabet içindeler. Ortadoğu ülkelerinde kendi uşakları vasıtasıyla darbe ve karşı-darbeler düzenlemekte, hegemonya alanlarını genişletmek, mevcut etkinliklerini artırmak istemektedirler.

Bu açıdan Kıbrıs, sadece Ortadoğu ve çevresindeki her türlü haberleşmelerin izlenebileceği bir yer değil, aynı zamanda, Ortadoğu ve çevresindeki ülkelere yönelecek bir askeri saldırıda sağlam bir atlama noktası; emperyalistlerin kendi sınırından binlerce kilometre ötedeki ülkelere başlatacakları saldırıda sağlam bir üs:

«batmayan uçak gemisi»dir. Bu özellikleriyle Kıbrıs geçmişten bu yana emperyalistlerin iştahını kabartmış olan bir alandır.

Özellikle son yıllarda, iki en büyük emperyalist devlet olan ABD ve Rus sosyal emperyalizmi, Ortadoğu üzerinde yürüttükleri rekabetin önemli bir parçası olarak Kıbrıs'ta kesin hakimiyet kurma isteklerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı. Rus sosyal emperyalistleri diğer özelliklerinin yanısıra Kıbrıs'ı, Akdeniz'e açılma siyasetlerinin bir parçası olarak ele geçirmek isterlerken, özellikle ABD ve B. Avrupa'daki diğer emperyalistler Kıbrıs'a, Rus sosyal emperyalizminin Ortadoğu'daki yayılma siyasetine karşı kesin hakimiyetin kurulması gereken bir mevki gözü ile bakıyorlardı.

ABD emperyalistleri 2. Dünya savaşından itibaren Kıbrıs'ı ele geçirme siyasetinin perdesi olarak Yunanistan'daki uşaklarına «enosis» fikrini ortaya attırmıştı. Bu amacını gerçekleştirmek için ada ve ada halkının mücadelesi üzerinde türlü oyunlar tertipleyerek faşist EOKA türünden kudurmuş, «böl-yönet» siyasetini yürürlüğe sokmaya çalışmıştır. Türk hakim sınıflarının da «Ya ölüm, Ya taksim» haykırılarıyla ABD emperyalizminin siyasetine uygun olarak başlattıkları propagandayla şovenizm körüklenmiştir. Adadaki Türk ve Rum milliyetinden halk ve Yunanistan ile Türkiye halkı arasına düşmanlık ve kin tohumları ekilmiş, bu ülkelerdeki ABD emperyalizminin uşakları emperyalist amacın bir parçası olarak bu çelişmeleri körüklemişlerdir.

1955 yıllarından itibaren iyice şiddetlenen ABD'nin Kıbrıs'ı ele geçirme siyaseti çeşitli aralıklarla adada fiili savaş durumları yaratarak bugüne kadar gelmiştir. Ada bugün Akroponi ve Dikelya'da İngiliz emperyalistlerine ait iki askeri üsle, on binlerce Türk ordusuna ve «Ba-

riş Gücü»ne mensup askerlerle fiili işgal altındadır. Emperyalistler Kıbrıs'daki bu durumu kendi lehlerine çevirebilmek için olmadık oyunlar tezgâhlamakta, ada için sözde «çözüm» önerilerinde bulunmaktadır.

Bütün ülke halkları gibi Kıbrıs'ın iki milletten halkı da tüm emperyalistleri ve uşaklarını karşısına almadan halk demokrasisi ve ülke bağımsızlığını kazanamaz. Kıbrıs halkı kendi adına adaya sözde «çözüm» getirmek isteyen emperyalistleri ve uşaklarını elinin tersiyle yerle bir etmeden Kıbrıs'ta gerçek çözüm sağlanamaz. Ada halkı er yada geç Demokratik Halk Devrimi'ni başararak bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ı yaratacaktır.

KIBRIS'IN İŞGAL PLANINI ABD EMPERYALİSTLERİ ÇİZMİŞTİR!

Emperyalistlerin kendi açılarından farklı amaçlar besledikleri Kıbrıs'ta 15 Temmuz 1974 tarihinde faşist bir darbe teşebbüsü oldu. Bu darbecilerin başında Sampson adlı faşist bir Rum bulunuyordu. Yunanistan'daki faşist «Albaylar Cuntası»nın yürüttüğü bu darbe girişimi ile Makarios yönetimi yıkılmış, darbeciler adada «Yunan Kıbrıs Cumhuriyeti»nin kurulduğunu ilan etmişlerdi.

Yunanistan'daki faşist askeri cuntanın her bakımdan destekleyip yürüttüğü bu faşist darbenin ardında duran güç ABD emperyalizminden başkası değildi.

ABD Kıbrıs'ta, kendi uşakları vasıtasıyla böyle bir faşist darbeyi gerçekleştirerek Makarios yönetimini devirmek ve Yunanistan'daki uşaklarını da kullanarak adada kesin bir hakimiyet kurmak istiyordu. ABD emperyalistleri kendileri adına yürütülen bir darbenin başarıya ulaşmasıyla çok yönlü bir dizi önemli kazanç elde edecekti.

Birincisi, Pentagon'un raporunda «Batmaz bir uçak gemisi» şeklinde belirtilen Kıbrıs, askeri açıdan son derece önemli bir noktaydı. Buradan sadece pasif bir şekilde çevredeki haberleşmeleri izleme işlemi gerçekleştirilmez, aynı zamanda, herhangi bir durum karşısında savaş uçak ve gemilerinin güçlü ve elverişli bir atlama üssü olarak kullanılabilirdi. Çünkü Kıbrıs'ın hemen yanında bulunan diğer Ortadoğu ülkeleri hem dünya petrol üretiminin çok önemli bir bölümünün çıkarıldığı alan ve hem de onlar arasında yayılan diğer en büyük emperyalist devlet olan Rus sosyal emperyalizmine karşı ada, güçlü bir manevra alanı idi.

İkincisi, darbe başarıya ulaştığı takdirde bunun çeşitli ülkelerde ABD lehine yan etkileri de olacaktı. Mesela, Yunanistan halkından ve dünya demokratik kamuoyundan tecrit olmuş bulunan faşist Yunan Cuntası körükleyeceği şövenizm ile güç kazanacak; bu temelde Yunanistan halkının geçici bir süre de olsa desteğini sağlayarak yerini sağlamlaştıracaktı.

Diğer yandan Türkiye'de 12 Mart açık faşist diktatörlüğü halkın mücadelesiyle ve hakim sınıflar arası çelişkilerin artmasıyla gerilemiş, yeniden genel seçimler yapılmıştı. Seçimlerden Amerikancı kesimler güç kaybederek, esas olarak Batı Alman tekelci burjuvazisinin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olan CHP, halkın düzene karşı yükselmiş kinini ustalıkla bir şekilde kendi muhalefet kanadında toplamayı başarıp, güç kazanarak çıkmıştı.

Kıbrıs'ta ABD emperyalizminin yönettiği bu darbe başarıya ulaştığında tek başına hareket ederek buna karşı çıkması imkânsız olan CHP güç kaybedecekti. ABD uşağı olan kesimler ülke içinde şövenizmi körükleyecek, halkı bu temelde ve «Yunan mezalimine karşı birşey yapamayan aciz hükümet» sözleri ile kendi etrafında to-

parlayabilecek; ABD uşaklarının yeniden hükümet olma ihtimal ve zemini yaratılmış olacaktı.

ABD emperyalizminin güdümündeki bu darbe başarıya ulaştığında, çevre ülkelerde daha buna benzer bir dizi etki yaratacak ve onun daha çok güçlenmesine yarayacaktı.

Kıbrıs'taki Makarios yönetimi ise ABD emperyalizminin böylesine önemli kazançları karşısında bir engel-di. Başlangıçta İngiliz emperyalizminin uşağı olan Makarios giderek Rus sosyal emperyalizmi ile ilişki kuruyor ve bu ilişkilerini geliştiriyordu. Makarios ilk başlarda adanın Yunanistan'a ilhak edilmesini savunduğu halde Rus sosyal emperyalizmi ile geliştirdiği bu ilişkilerinin doğal bir sonucu olarak, Yunanistan'daki hakim sınıfların Cuntasına karşı tavır alıyor, ona karşı çıkıyordu. Makarios Kıbrıs içerisinde de seçimlerdeki oy oranı % 40'ı bulan Rus sosyal emperyalizminin uşağı AKEL adlı bir partiye dayanıyordu.

Fakat, ABD'nin böylesine çok yönlü çıkarlarının önünde engel olan Kıbrıs Makarios yönetimini devirmek için hazırlanan darbe başarıya ulaşmadı ve böylece plânlanan sonuçlar boşa çıktı.

Açık bir şekilde Rus sosyal emperyalizmi ile ilişkilerini geliştiren Makarios ve AKEL böyle bir darbenin yapılacağını önceden sezmiş ve silahlanarak böyle bir darbeye karşı hazırlanmışlardı. Nitekim daha darbe teşebbüsü ile birlikte Kıbrıs Rum kesiminde darbecilerle Makarios - AKEL taraftarları arasında şiddetli çarpışmalar başladı. Bütün dünya halklarına kan kusturan ABD emperyalizmine karşı kini olan ve Rus sosyal emperyalizminin gerçek yüzünü görememiş Rum halkı da bu silahlı karşı koyuşta büyük ölçüde Makarios-AKEL tarafını destekledi. Günlerce süren çarpışmalar sonucunda faşist Sampson ve onun yönettiği darbe teşebbü-

sü bütün dünyada derin bir nefret uyandırarak teşhir ve tecrit oldu. Makarios da İngiliz emperyalistlerinin desteğiyle darbecilerin elinden kurtulunca, darbe teşebbüsü tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

ABD EMPERYALİZMİNİN BOŞA ÇIKAN PLÂNI VE ECEVİT'İN «KIBRIS BARIŞ HAREKATI (!)»

Darbe teşebbüsünün tüm dünyada böyle derin bir nefret uyandırması sonucu, ABD'nin bile dil ucuyla bu darbeye karşı çıkan sözler sarfetmesi, artık, darbecilerin başarıya ulaşma ihtimallerinin olmadığı kesin göstergesi idi. Bu durumda ABD'nin derhal işe koyulması ve durumu kurtarma politikasını yürürlüğe sokması gerekiyordu. Bu duruma karşı sesi yükselen fakat Kıbrıs'taki uşaklarının kontrolü ele alabileceği ihtimalinden dolayı ihtiyatlı kalma tutumunu benimseyen Rus sosyal emperyalizmi, ABD'nin doğrudan müdahalesini güçleştiren bir engeldi. Bu durumda ABD ada üzerindeki kontrolünü tümten kaybetmemek için başka oyunları yürürlüğe sokmak, başka güçleri harekete geçirmek durumundaydı.

Geçmişten bu yana «Yunan mezalimi» kılıfları altında halkı kışkırtan, emperyalizmin ektiği şövenizmi körükleyen Türk hakim sınıfları darbe hakkında önce suskun kaldılar. Ama gizliden gizliye darbeyi desteklediklerini «Bu, Rumların iç işidir» diyen Ecevit açığa vuruyordu. Darbecilerin başarı kazanmayacağı kesinleşmeye başlayınca Tüm hakim sınıfları «Garantör» bir devlet olduklarını ve «Yunan mezalimi» (!) ni yeniden dillerine doladılar. Bu belli bir şeyin ön hazırlığından başka anlama gelmeyen ve yapılacak olanlara zemin hazırlayan bir propaganda idi.

Nitekim bir süre önce «Bu, Rumların iç işidir» diyerek olaya karışmayacaklarını belirten Ecevit, 20 Tem-

muz 1974 sabahı dünya kamuoyuna «Kıbrıs Barış Harekâtı»nı ve bunun «nedenleri»ni açıkladı. Bu, ABD emperyalizminin yeni bir oyunundan ve Rus sosyal emperyalizmine karşı B. Avrupa'daki emperyalistlerin de onayının alınarak hazırlanmış bir danışıklı döğüşten başka birşey değildi. Ecevit ve Türk ordusu başta ABD olmak üzere B. Avrupa'daki diğer emperyalistlerin plânlarını uygulamakla görevli birer uşak olarak Kıbrıs Barış Harekâtını yürürlüğe soktular. Ecevit'in sahte «kardeşlik» palavraları, «milli çıkarlar» paravanası bu gerçekleri örtemez.

Ecevit, emperyalistlerin teşvikiyle hareket eden bir kukladır. Başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin çöplüklerinden «askeri yardım» adı altında alınanlarla; her yönden onlara bağımlı diğer sñahlarla ve her şeyden önemlisi hakim sınıf uşağı tüm kliklerin açıkça destekledikleri bu «Barış Harekâtı»nı bağımsız olarak Türk hakim sınıflarının başlatıp yönettiğini düşünmek, Ecevit'i «milli bencillik» politikası güden «milli burjuva» temsilcisi olarak görüp göstermek; emperyalistlerin böylesine önem verdiği bir alanda uşaklarının kendilerinden bağımsız hareket edebilecekleri ihtimalini ortalığa yaymak; emperyalistlerin politikalarını alkışlamaktan, halka hoş göstermeye çalışmaktan öte bir şey değildir.

Emperyalizmin uşağı Türk ordusunun «Barış Harekâtı»nı başlangıçta Rus Sosyal emperyalistleri de açık bir şekilde desteklemiş; bu saldırının gerçek amacı olan kendi uşaklarının mücadelesinin bastırılmasına yönelik karakteri ortaya çıkınca ve Yunanistan'daki açık faşist liktatörlük çökünce ilk bir kaç gün içinde tavır değişirmiştir. Rus sosyal emperyalistlerinin amacı, Kıbrıs'a girişilen Amerikancı darbe teşebbüsünün bastırılması, Kıbrıs'ın bağımsızlığı kılıfı arkasında bütün güçle-

riyle destekledikleri kendi uşaklarının kontrolü ele alması, duruma göre davranarak Türkiye ve Yunanistan üzerinde etkinlik kazanabilmek idi. Nitekim ilk başta Türkiye'yi destekleyen Rus sosyal emperyalistleri, hemen sonra bu kez Yunanistan'ı desteklemeye başladılar.

Batı Avrupa'daki emperyalist devletler ise ABD ve Rus sosyal emperyalizminin ada üzerinde kesin haki-miyet kuramamaları ve kendi etkinliklerinin ada üzerinde artması için türlü taktikler izliyorlardı.

İşte faşist Türk Ordusu 20 Temmuz Kıbrıs çıkar-masını bu şartlar altında yapmıştır.

«BARİŞ HAREKÂTI» (!) BİR İŞGAL HAREKETİDİR !

Türk ordusunun Kıbrıs çıkarmasıyla birlikte Ecevit, açıkça emperyalistlerin mağası olarak gerçekleştirilen bu saldırının, bir saldırı hareketi değil, «Barış Harekâtı» olduğunu söyledi. «Türk Ordusunun Kıbrıs'a barış ve kardeşlik götürmek için Barış Harekâtının gerçekleştirildiği» **palavralarını ortaya yaydı.**

Gerçekte yapılan askeri, ekonomik, kültürel ve siyasi alanlarda bağımlı olmasına rağmen ayrı sınırları ve bütünlüğü olan bir devlet olma anlamında bağımsız bulunan Kıbrıs'ın açıkça işgal edilmesidir. Bu hareket Kıbrıs devletinin varlığına yönelmiş emperyalistlerin fetihçi saldırı siyasetinin uzantısıdır.

Bu saldırı hareketinin amacı Ecevit'in ve diğer hakim sınıf sözcülerinin iddia ettiği gibi «Kıbrıs Türklerinin çilelerine son vermek» değil, emperyalistlerin ve uşakları olarak kendilerinin menfaatleri doğrultusunda adayı bölmek, devlet olarak varlığını ortadan kaldırmaktır.

Bugün Kıbrıs siyasî ve coğrafi bakımdan, «Kıbrıs Türk Federe Devleti» ve «Kıbrıs Rum Devleti» olarak

ikiye ayrılmış durumdadır. Emperyalistler ve uşakları hep bir ağızdan «sorunun çözümü» (!) için, yani kendi lehlerine durumu düzeltmek için türlü oyunlar tezgâh-
lıyor, halkları aldatma yarışına giriyorlar. Her biri «so-
runun çözümünde» (!) söz sahibi olabilmek, yani ada-
da kendi hakimiyetlerini kurabilmek için çalışıyor. Ece-
vit - Karamanlis - Carter - Brejnev - Denктаş - Wald-
heim - Kipriyanu vb.'leri bütün güçlerini «sorunu çöz-
mek» (!) için harcıyorlar. Gerçekte bunlar bütün halk-
lara olduğu gibi Kıbrıs halkına da sorunun nasıl çözül-
meyeceğini göstermiş oldular. İşte «Barış Harekâtı»
sadece bunu; Kıbrıs'ın emperyalistlerin daha da kızışan
bir dalaşma noktası olmasını sağlamıştır.

Ecevit çıkarma esnasında «Türk ordusu işgal ordusu
olmayacak» diyordu. Bu tam anlamıyla gerçek dışı bir
palavradır. Türk ordusu adaya ayağını bastığından iti-
baren bir işgal ordusu olmuş ve tam da bu niteliğine
uygun davranmıştır. Talancılık, yağmacılık ve soygun-
culuk yapmıştır.

Ecevit yine «Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen
hareket bastırıldıktan sonra Türk ordusu geri çekile-
cektir» diyordu. Hangi «bağımsızlık», hangi «geri çekil-
me»?! Faşist Türk ordusu adaya onbinlerce asker, yüz-
lerce zırhlı araçla çıktı ve işgalin üçüncü yılında adada
halâ 40.000 asker ve 300'ün üzerinde tank ve diğer zırhlı
araç, uçak, gemi bulunduruyordu. Bugün ada işgal edil-
miş bir durumda ve adanın kuzeyini halâ Türk ordusu
kontrol altında tutuyor.

Ecevit çıkarma sırasında «Kıbrıs'ın toprak bütün-
lüğünü ve devlet bağımsızlığını korumak» için adaya
çıktıklarını söylüyordu. Bugün fiilen ikiye ayrılmış bir
devletin hangi «toprak bütünlüğü» ve hangi «devlet ba-
ğımsızlığı»ndan söz edilebilir?

Bunlar bir yana 1. Ecevit hükümetinin programın-

da açık açık «Kıbrıs'ta federe devletler sisteminin gerçekleştirilmesi için çalışılacağı» belirtiliyordu. İşgalden hemen sonra toplanan Cenevre Konferansı Türk hükümetinin «federe devletler» isteğini resmen onaylamıştır. Başta ABD olmak üzere tüm NATO bloku emperyalistlerinin arzu ettiği bu çözümü savunan Ecevit'in Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü üzerine ettiği sözler utanmazca sarfedilmiş yalanlardır. «Kıbrıs Federe Türk Devleti» adına «Öneri Paketi» hazırlayan yine bugünkü Ecevit hükümetidir.

Tüm bu yalanlar varolan fiili durumu ortadan kaldıramaz. Bugün Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü en başta emperyalistler ve adaya çıkarma yapmış Türk ordusu ve diğer yabancı askerler tarafından çiğnenmiş, Kıbrıs işgal altına alınmıştır.

Yine Ecevit Sampson darbesinin başarısızlığa uğraması sonucu durumu sarsılan ve Yunanistan halkının mücadelesiyle yıkılan faşist cuntayı örnek göstererek «Kıbrıs'a, yalnızca Kıbrıs'a değil Yunanistan'a da barış, esenlik ve demokrasi götürdük»lerini iddia ediyordu.

Bu sözlerde diğerleri gibi, bugün yüzü iyice açığa çıkmış olan Ecevit'in boş palavralarından birisidir. Kıbrıs'ta fiili savaş durumu dört yıldır sürüyor. Binlerce insan ya hayatlarını kaybetti, ya da savaş artığı sakatlar haline geldiler. Ecevit'in bahsettiği, işte sonuçları bu olan bir «barış»tır.

Ecevit hangi «esenlik»ten bahsediyor? Bugün Kıbrıs'ta halk dört yıldır evini, malını-mülkünü terketmiş yada bunlar gaspedilerek elinden alınmış halde yaşıyor. İki yüzbinden fazla kişi kendi vatanlarında göçebe halindedir. Türkiye'den gönderilen ve çoğu askerî eğitimden geçmiş olan onbinlerce kişi Kıbrıs ekonomisini altüst etmiş, Kıbrıs emekçileri ekmek parası için başka ülkelere göçetmek zorunda kalmışlardır.

Ecevit bununla da kalmıyor, «Kıbrıs'a ve Yunanistan'a demokrasi götürdük»lerini iddia ediyordu. Kendi ülkesinde faşizmi uygulayıp yürüten emperyalist uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüsü Ecevit'in bu sözleri söylemesi pek de ilginç! O Türkiye'ye sığdıramadığı «demokrasi» havariliğini Kıbrıs'a ve Yunanistan'a kadar götürüyor.

Bu sözler ABD emperyalizminin uşaklarının yıllarca kan ağlattığı halka muhalefetteyken söylediğinde Ecevit'e güç kazandırarak halkı aldatabilmenin bir aracı oluyordu. Ama artık değil! Bugün MC hükümetlerinden özde en ufak bir farkı olmayan CHP hükümetinin ve onun başkanı Ecevit'in faşist hüviyeti halk tarafından artık görülmeye başlanmıştır. Türkiye gibi ülkelerde faşizm komprador burjuvazi ve toprak ağaları ittifakının ortak hakimiyetinden başka birşey değildir. Bu sınıfların bir kesiminin yerine diğer kesiminin hükümet olmasıyla faşizm yıkılıp demokrasi gelmez. Ecevit'in söylediğine göre Türkiye'de 12 Mart dönemi ve Yunanistan'daki askeri cuntanın dışındaki yönetimler, «demokrasi» uygulamıştır. Ama artık bu sözlerle halkın aldatılması pek kolay olmuyor. Takke düşüp kel görünmüştür.

Bugün Kıbrıs'ın her iki kesiminde ve Yunanistan'da, Türkiye'de şimdi CHP hükümetinin uyguladığı gibi faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir. Ecevit'in bahsettiği, hakim sınıfların halka karşı herşeyi yapabilme özgürlüğü ve demokrasisidir.

Sonuç olarak Türk ordusunun Kıbrıs işgali, Kıbrıs'a «barış, esenlik ve demokrasi» değil düşmanlık felâket ve zulüm götürmüştür. Ada halkı kendisine bu felâketi getiren başta Türk ordusu olmak üzere bir tek yabancı asker istememektedir. Ada halkı emperyalistlerin ve Ecevit'in bahsettiği türden bir «esenlik, barış ve

demokrası»yi istemediği gibi bunların sözünü etiği «kardeşliği» de reddediyor.

Halkların anladığı, emperyalistler ve onların uşaklarıyla bir kardeşlik değildir. Gerçek kardeşlik hangi milliyete mensup olursa olsun bütün halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelesi içerisinde ortaya çıkan birlikten doğar. Halkımızın ne Yunanistan halkı ve ne de Kıbrıs halkı ile alıp veremediği bir mesele yoktur. Türkiye'li yoksul bir işçinin benzer sömürü şartları altında bulunan Yunanistan'lı ya da Kıbrıs'lı bir işçiyle ne menfaat çelişmesi olabilir? Onların menfaatleri dünya yüzünde emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların uşaklarının yerle bir edilmesinde yatmaktadır. Bu bakımdan emperyalistler ve uşakları halklarla kardeş olamaz. Onlar sadece halklar arasındaki kardeşliğe karşı ve bunu bozmakla görevlidirler.

Kıbrıs çıkarmasıyla birlikte emperyalistler ve uşakları Türkiye Yunanistan ve Kıbrıs halkları arasında şövenizm fırtınası estirerek onları birbirine düşürmek ve oyunlarını rahat oynamak için çalıştılar. Ama tüm bu çabalarda diğerleri gibi boşa çıkacaktır.

EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ KIBRIS HAKKINDAKİ PLANLARI SORUNUN NASIL ÇÖZÜLECEĞİNİ DEĞİL, NASIL ÇÖZÜLEMİYECEĞİNİ İÇEREN PLANLARDIR

Bugün tüm emperyalistler ve uşakları Kıbrıs konusunda durmadan «tezler» «öneriler» «öneri paketleri» hazırlıyor, bunların Kıbrıs sorununun «çözümü» (!) için olduğunu söylüyorlar. Kıbrıs'ta bu durumu yaratanlar Kıbrıs'taki sorunun çözümünde söz sahibi olamazlar. Onların gerçek amacı sorunu «çözmek» değil,

sorunu çözme paravanası altında, durumdan kendi lehlerine en çok çıkarı sağlayabilmektir.

Emperyalistlerin tümü bu anlayışla Kıbrıs meselesinin gelişme süresi içinde menfaatlerinin gerektirdiği şekilde defalarca tavır değiştirdiler.

Darbe teşebbüsünün ve ardından Türk ordusunun Kıbrıs'a çıkmasının baş mimarı ABD emperyalistleri Yunanistan ve Türkiye'deki uşakları arasında ortaya çıkan gergin durum ve her iki ülke halkının da kendisine karşı yükselen mücadelesi üzerine zor durumda kaldı. NATO'nun güneydoğu kanadının komşu iki ülkesi arasında uzunca bir süre ilişkileri yumuşatma ve durumu dengeleme siyaseti güttü. Sözde «ambargo» oyunlarını piyasaya sürdü. Bu vasıta ile önce Yunanistan halkının desteğini kazanmaya çalışan ABD şimdi «ambargo» kaldırma girişimiyle halkımızın desteğini almak ve iki ülkenin hakim sınıflarının Rus sosyal emperyalizmi ile olan ilişkilerini sıvıplamak şeklinde bir açmazı çözmeye çalışmaktadır.

Batı Avrupa'daki diğer emperyalistlerle birlikte ABD emperyalizminin siyasetlerinde bugün tayin edici olan genel olarak ortadoğunun özel olarak da Türkiye, Kıbrıs ve Yunanistan'ın Rus sosyal emperyalizminin denetim alanı içerisine girmemesidir.

Rus sosyal emperyalizmi ise başta Türk çıkarmasını desteklerken çok kısa bir süre sonra, Yunanistan'daki Amerikancı faşist cuntanın devrilmesi ve herşeyden önemlisi Türk ordusunun kendi uşaklarının mücadelesini bastırmaya yönelik karakteri açığa çıkınca «Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü»nün keskin savunucusu oldu. Rus sosyal emperyalistleri ABD ve diğer emperyalistlerin Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ı elden çıkarmama şeklindeki temel siyasetlerini bildikleri için sorunu genişleterek «enternasyonalleştirme»ye ve

böylece Kıbrıs meselesinde söz sahibi olmaya çalışmaktadır.

Gerçekte, geçen bu süre emperyalistlerin önerdik-leri «çözüm» planlarıyla sorunun nasıl çözülemeyeceğini tamamen açığa çıkarmıştır. Kıbrıs halkı açısından tek adil ve geçerli çözüm emperyalistlerden ve uşaklarından arındırılmış bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ın yaratılmasıyla mümkündür. Türk, Rum, Ermeni ve Maronit milliyetlerine mensup Kıbrıs halkı ortak düşmanları olan emperyalistleri, uşaklarını ve onların faşist diktatörlüklerini yerle bir ederek gerçek çözümü sağlayacaklardır.

KIBRIS İŞGALİNE KARŞI DOĞRU MARKSİST - LENİNİST TAVIR NE OLMALIYDI?

Emperyalistlerin hegemonya dalaşmalarının bir sonucu olarak Kıbrıs'ta girişilen darbe teşebbüsü ve ardından gelen işgal hareketine karşı şövenizm fırtınalarının estirildiği Türkiye ve Yunanistan'daki Marksist-Leninistlerin görevi «devrimci bozgunculuk» olmalıydı.

Marksist-Leninistler, Türk ve Yunan hakim sınıflarının da katıldığı emperyalistlerin bu politikasını kararlılıkla teşhir etmeli; darbenin ve Türk çıkarmasının gerçek mahiyetini kitlelere kavratmak için çalışmalıydı.

Büyük ölçüde halkları etkisi altına alan şövenizme göğüs gererek bütün dünya halklarının olduğu gibi Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadeleci birlik ve kardeşliğini savunmalıydı.

Marksist-Leninistler Kıbrıs'tan bütün askeri güçlerin geri çekilmesi için aktif bir şekilde çalışmalı; adada askeri güç bulunmasının gerçek anlamını geniş kitlelere kavratmaya çalışmalıydılar.

KIBRIS KONUSUNDA HER YANLIŞ GÖRÜŞ EMPERYALİSTLERİN VE SOSYAL EMPERYALİSTLERİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRER.

Bugün ülkemizde kendisine «devrimci» «Marksist - Leninist» «sosyalist» diyen bir dizi parti ve grup Kıbrıs konusunda tavır takınmış; çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Bunların tutumunu ile Marksist-Leninistlerin tutumu arasında temelde bir farklılık vardır.

Bunlardan yüzüne «sosyalist» maskesi takan Rus sosyal emperyalizminin uşağı sosyal faşistler emperyalist uşağı yüzlerini bu olayda bir kez daha açığa vurdular. Bunlar Rus sosyal emperyalistlerinin başlangıçta Türk hakim sınıflarını destekleme siyasetine paralel olarak işgali alkışladılar. Ecevit'i «yurtsever» «anti-faşist» ilan ederek işgali «barış ve demokrasi hareketi» olarak gösterdiler.

Bu sosyal faşist hainler yönetimini ellerinde bulundurdıkları DİSK vasıtasıyla Kıbrıs'ın işgalinde hiçbir menfaati olmayan, aksine bu emperyalist politikaya hizmet eden girişimin tüm yükünü çeken işçiler arasında işgal lehine propaganda yürüterek, ücretlerini bağış adı altında zorla keserek Türk ordusunu destekleme kampanyası açtılar. Bunlar «milli birlik» propaganda-sıyla işçilerin grevlerini durdurdu, Türk hakim sınıflarına destek oldular.

T«K»P, TSİP, İKD, İGD gibi Rus sosyal emperyalizminin ülkemizdeki uşakları efendilerinin tutumuna bağlı olarak daha sonra tavır değiştirip işgale karşı çıkmaya başladı, «sorunun uluslararası çözümü» için propagandaya giriştiler.

B. Avrupa'daki «Avrupa komünizmi» (!) ni savunan sahte Komünist partilerle benzer çizgiyi paylaşan TİP de bu temelde bir siyaset izledi.

Ülkemizdeki «üç dünya teorisi»nin bilinçli savunucusu TİKP karşı-devrimcileri ise, sorunun çözülebilmesi için «iki süper devletin ve özellikle de Yeni Çarların aradan çekilmesi» gerektiğini savunuyorlar. Bu karşı-devrimcilerin görüşüne göre «iki süper devlet» aradan çekilince Türkiye ve Yunanistan'daki emperyalist uşakları faşistler sorunu «karşılıklı görüşmeler»le emperyalistlerden bağımsız olarak halledebilirler.

Kıbrıs halkı adına getirdikleri «çözüm»lerle bu karşı-devrimciler Kıbrıs halkının menfaat ve isteklerinin kendileri için hiç mi hiç önemli olmadığını bir kez daha gösterdiler. Zaten onların karşı-devrimci amaçlarını daha kolay gerçekleştirmek için ağızlarına aldıkları «halk» sözünden başka halkların meseleleri ile bir ilgileri yoktur. Rus sosyal emperyalizminin uşakları için mesele efendilerinin kayıtsız koşulsuz çıkarlarını savunmak iken, TİKP'in amacı Rus sosyal emperyalizmi dışındaki emperyalistlerin özellikle de «İkinci Dünya» adını verdikleri B. Avrupa'daki tekелci burjuvazilerin çıkarlarına hizmet etmek, onların uşaklarının menfaatlerini savunmaktır. Elbette devrim diye bir meseleleri olmayanlardan halkların menfaatlerini savunması beklenemez. Onların bulundukları yer emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin karşı-devrimci kampıdır.

Diğer bir dizi küçük burjuva devrimcisi siyasetlerde son çözümlemede karşı-devrimcilerin hizmetinde olan görüşler ileri sürüyorlar.

Kurtuluş ve Devrimci Yol dergilerine göre çözüm, «sosyalist» kabul ettikleri Rus sosyal emperyalistlerinin önerisine uygun olan sorunun «uluslararası çözüm»dür.

Ecevit'in «milli burjuva» temsilciliğini ve «milli bencillik politikası»nı diline dolayarak anti-Marksist-Leninist görüşler yayan ve Kıbrıs meselesini bu anlayış-

la açıklamaya çalışan Halkın Yolu gibi dergilerin yanı sıra Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği gibi dergiler de son çözümlemede TİKP karşı-devrimcilerinin görüşleri ile uyum halinde olan tezleri savundular. Bunların tümünün Kıbrıs meselesine yaklaşımlarında ortak noktaları soruna Türkiye'nin bir iç meselesi olarak bakmalarıdır. «Bağımsız demokratik Kıbrıs» gibi sözler bu gerçeği değiştirmez.

Bu görüşlerin birincisi sosyal emperyalistlerin, ikincisi de ABD ve B. Avrupa'daki emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmekten öte bir iş yapmamaktadır.

Bugün Kıbrıs'ta Rum ve Türk milletinin dışında Ermeni, Maronit ve diğer azınlık milliyetlerden insanlar yaşıyor.

Kıbrıs halkı ve Marksist-Leninist'leri Türkiye ve Yunanistan'daki devrimci teşkilâtlardan ayrı olarak teşkilâtlanacak ve Kıbrıs'ta Demokratik Halk Devrimi'ni başarıya ulaştıracaklardır. Kıbrıs'ta tek adil ve kalıcı çözüm Kıbrıs halkının bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna yürüttüğü birlik halindeki mücadelesinin sonunda gerçekleşebilir. Emperyalistlerin «çözüm» planları Kıbrıs halkını köleliğe mahkum edici, emperyalist emelleri uğruna çözümler getirebilir.

Kıbrıs'tan işgal kaldırılmalı, bütün yabancı askerler ve başta faşist Türk ordusu derhal Kıbrıs'tan geri çekilmelidir.

Kıbrıs sorununu Kıbrıs halkı Demokratik Halk Devrimi ile çözecektir!

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

KIBRIS'TA

MİLLİ MESELE

devrimci savaş yayınları

PACEMA - Paris

2

Devrimci Savaş Yayınlarının Paris'te basılan
«KIBRIS'TA MİLLİ MESELE» broşürünün orijinalinin kapağı

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

KIBRIS'TA MİLLÎ MESELE

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında milli mesele sosyalist dünya devriminin bir parçası haline gelmiştir. Bu mesele Stalin yoldaş tarafından «Yine Milli Mesele» adlı yapıtında aşağıdaki şekilde açıklanıyor :

«Semiç, 1912'nin sonunda yazılan, Stalin'in Marksizm Ve Milli Mesele başlıklı broşüründe bir pasaja işaret ediyor. Burada, 'Yükselen kapitalizm şartları altında milli mücadele burjuva sınıfları arasındaki mücadeledir' deniliyor. Besbelli ki, Semiç buna dayanarak bugünkü tarihi şartlar altında milli hareketin sosyal anlamını tarif eden kendi formülünün doğru olduğunu ispat etmek istiyor. Fakat Stalin'in broşürü, emperyalist savaştan önce milli meselenin Marksistlerin gözünde henüz dünya ölçüsünde önemi olmadığı bir zamanda, Marksistlerin temel talebi olan ulusların kendi kaderlerini Tayin Hakkı'nın henüz proleter devrimin değil, burjuva demokratik devriminin bir parçası sayıldığı bir zamanda yazılmıştır. Uluslararası durumun o zamandan beri kökten değiştiğini, bir yandan savaşın, diğer yandan Rusya'da Ekim devriminin milli meseleyi burjuva demokratik devriminin bir parçası olmaktan çıkararak proleter sosyalist devrimin bir parçası haline getirdiğini inkâr etmek gülünç olur. Daha 1916 Ekiminde, Lenin, 'Kendi Kaderini Tayin Hakkı Tartışma-

sının 'Özeti' başlıklı makalesinde milli meselenin temel noktasının, ulusların kendi kaderini tayin hakkının, genel demokratik hareketin bir parçası olmaktan çıktığını ve proleter sosyalist devrimin bir parçası haline geldiğini söylemişti (abç). Lenin ve Rus komünizminin diğer temsilcilerinin daha sonraki eserlerini zikretmiyorum bile. Bütün bunlardan sonra Semiç'in bugün, yeni tarihi durumun sonucu olan yeni bir döneme, proleter (aşç) devrimi dönemine girdiğimiz bu sırada, Stalinin Rusya'da burjuva (aşç) demokratik devrimi sırasında yazmış olduğu broşürden bir pasaj zikretmenin ne önemi vardır? Biricik yorum, Semiç'in zaman ve yeri hesaba katmadan ve bugünkü tarihi durumu gözönünde tutmadan söz naklettiği ve böylelikle diyalektiğin en önde gelen şartını ihlâl ettiği ve bir tarihi durumda doğru olan şeyin bir başka tarihi durumda yanlış olabileceği gerçeğini umursamadığıdır. (J.-V. Stalin, 'Yeniden Milli Mesele', Eserler, FLPH, Moskova, 1954 c. 7, s. 225-227.)

Demek ki, milli sorunlar olan ülkelerde devrim stratejisi çizilecekse, milli meselenin incelenip açıklığa kavuşturulması gerekir. Biz, bu yazımızda, Kıbrıs'ta milli meseleyi inceleyip açıklığa kavuşturmağa çalışacağız.

Kıbrıs'ta, bugüne kadar, Marksist-Leninist ilkeler temelinde bir millî mesele analizi yapılmamıştır. Kendisine Marksist-Leninist diyen parti ve guruplar bu konuda açık tavır almamışlar, bu konuyu incelemekten kaçınmışlardır. Bunun en önemli nedeni, bugüne kadar Kıbrıs'ta ana hatlarıyla doğru bir çizgi izleyen bir örgütün olmayışıdır. Kıbrıs pratiğinde birçok örgüt ve siyasi parti M-L olduğunu iddia etmiş, fakat tümü de millî mesele konusunda şöven tavırlar takınmışlardır. Biz kendi görüşlerimizi ortaya koyduktan, fikirlerimizi M-L'in tera-

zisinde tarttıktan sonra, kısaca bu şöven fikirlere de değineceğiz.

KIBRIS'TA KAÇ TANE VE HANGİ ULUSLAR VARDIR?

Kıbrıs'ta, nüfusun % 78 kadarı Kıbrıs'lı Rumlardan, % 19 kadarı Kıbrıs'lı Türklerden oluşmaktadır. Bu iki milliyet yanında, tümünün toplam sayıları ada nüfusunun % 3'ünü meydana getiren Maronit, Ermeni, v.s. vardır.

Ülkemiz Kıbrıs, yıllardır çeşitli emperyalist güçlerin sömürgesi ve/veya yarı sömürgesi olmuş, ve hâlâ, bugün de, sömürge ve yarı sömürge durumundadır. Günümüze kadarki süreç içerisinde emperyalistler, adamızın doğal kaynaklarını talan etmişler ve Kıbrıs halkını, yerli uşakları vasıtasıyla sömürmüşlerdir. Ancak, değişik emperyalist güçler açısından Kıbrıs'ın esas önemi, kendileri için bir ekonomik sömürü alanı olması değil, stratejik konumudur. Emperyalistler, kendileri için çok önemli olan Orta Doğu petrol kaynaklarını kontrolleri altında tutabilmek ve Orta Doğu halklarının devrim mücadelelerini bastırabilmek için Kıbrıs'ı üs olarak kullanmak istemektedirler. Bu amaçla türlü plânlar düzenlemekte ve 'batmayan uçak gemisi' olarak gördükleri Kıbrıs'ı kontrolleri altına almak için birçok kirli oyunlar sahnelemektedirler. Emperyalizm, Kıbrıs'taki değişik milliyetlerden Kıbrıs halkının içerisinde sun'i çelişkiler yaratarak, onları birbirlerine düşürmüş, meşhur, böl ve yönet politikasını Kıbrıs'ta başarıyla uygulamış ve halen de uygulamaktadır.

1955-1958, 1963, 1967 ve 1974 yıllarında emperyalizm, Kıbrıs'lı Rumlarla Kıbrıs'lı Türkleri birbirine düşürmeyi yerli uşakları vasıtasıyla başarmış ve bu olaylar sonucu emekçi halkımız birbirine kırdırılmıştır.

Emperyalistlerin oyunlarının boşa çıkmasının ve ada üzerinden sökülüp atılmalarının tek yolu, her türlü burjuva milliyetçiliğinden arınmış gerçek bir Komünist Parti'nin önderliğinde faşizme ve emperyalizme karşı kurulacak bir birleşik cephe ile yapılacak demokratik devrim sonucunda halk iktidarının kurulmasıdır. Gerçekten Marksist-Leninist ilkelere sıkı sıkıya bağlı bir Komünist Parti olmaksızın emperyalizme ve faşizme karşı tutarlı bir mücadele yürütmek imkânsızdır. İmkânsızdır, çünkü proletarya ve diğer halk sınıf ve tabakaları öncü bir örgütten yoksundur. İmkânsızdır, çünkü sürekli olarak burjuvazinin ön plâna çıkarmak istediği milli hareketin gerçek yüzünü ortaya çıkarıp proleteryanın mücadelesini ön plâna alacak, şövenizmin ta köküne saldırarak onun gerçek yüzünü kitlelere teşhir edecek bir örgütten yoksundur.

Herhangi bir ülkedeki, bir Komünist Parti'nin görevi Marksizm-Leninizm'i kendi ülkesinin şartlarına somut olarak indirgemek ve bunun sonucunda da devrimi (sınıfsız topluma ulaşana dek tüm devrim aşamaları) süreç içerisinde gerçekleştirmektir. Komünist Parti, ülkesindeki sınıfların tahlili, devrim stratejisi ve diğer önemli konularda çözüm getirmesi yanında, kendi ülkesindeki milli meseleye (o ülkede eğer milli sorun var ise) de her türlü şövenist görüşe darbe indirecek bir şekilde çözüm getirmektir. Ancak bunun yapılması ile, bağrında değişik milletleri barındıran ülkelerin proleteryası bir bayrak altında toplanıp emperyalizmin yerli uşaklarının ve diğer gerici unsurların şöven propagandaları halk arasında mahkûm edilebilir.

Milli meselenin, Marksist-Leninist açıdan çözüm lenmesiyle çizilecek bir ulusal program sonucu, proletarya ve diğer halk sınıf ve tabakaları burjuvazinin gerici liğine, karşı-devrimciliğine karşı ideolojik yönden si-

lâhlanırlar, aksi takdirde, proletarya, burjuvazinin milliyetçi çılgınlıkları ile etkilenebilir ve böylelikle de ulusal sorun sınıf mücadelesinin önüne çıkar. Bu konuyla ilgili olarak, Stalin yoldaş şunları söylüyor :

«...Milliyetçi baskı politikası bir başka bakımdan da proletaryanın davası için tehlikelidir. Halkın geniş tabakalarının dikkatini, bu politika, sosyal meselelerden, sınıf mücadelesi meselelerinden ulusal meselelere, proletaryanın ve burjuvazinin 'ortak' meselelerine doğru çevirir. Bu da 'çıkarlar harmonisi' yalanını yaymak için, işçileri manevi bakımdan köleleştirmek için elverişli ortamı yaratır. Ve böylece bütün ulusların işçileri arasında birliği kurma görevi karşısında ciddi bir engel dikilmiş olur...»

«Ama baskı politikası bununla da yetinmiyor, ulusları ezme 'sisteminden' çok kere ulusları birbirlerine kışkırtma 'sistemine', katliam 'sistemine' geçiyor. Besbelli ki bu ikinci sistem her zaman ve her yerde uygulanmıyor, ama uygulandığı zaman ilkel özgürlüklerin yokluğunda - öyle korkunç ölçülere ulaşıyor ki, işçilerin birleşmeleri işini kan ve gözyaşı içinde boğacak dereceye varıyor. Kafkasya ve güney Rusya'da bunun birçok örnekleri vardır. 'Böl ve yönet' kışkırtma politikasının amacı işte budur ve böyle bir politika başarı sağladığı ölçüde proletaryanın kötülüğüne çalışmakta ve devleti teşkil eden bütün milliyetlerin işçilerinin birleşmesi davasını baltalamaktadır.» (aşç). (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 26-27).

Stalin yoldaşın bu sözleri Kıbrıs pratiğinde özellikle geçerlidir. Halkımız son yirmi yıldır birbirine kırdırılmıştır. Bütün bunların ışığında şimdi Kıbrıs'ta milli

meseleyi inceleyelim. Bunu yaparken de uygulayacağımız yöntem, tüm olasılıkları ele alıp bunları teker teker Marksist-Leninist ilkeler içerisinde tartışmak ve hangisinin doğru olduğuna karar vermek olacaktır.

Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki bu yazıda, Kıbrıs'ta milli meseleye bakarken, 1974 öncesi durum esas olarak alınacak ve hangi milliyetlerin ulus olma şartlarını taşıyıp taşımadıkları bunun ışığında incelenecektir. 1974'te faşist darbe ve arkasından gelen Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun işgal hareketi, Kıbrıs halkının yüzbinlercesini adanın kuzeyine veya güneyine göç etmeğe zorlamıştır. 1974 harbinden sonraki durum, emperyalizmin Kıbrıs Halkına empoze ettiği sun'î bir durumdur. Kıbrıs'lı göçmenlerin geri yerlerine dönmesi henüz daha güncel bir sorundur. Bu sorun ileride güncelliğini kaybedebilir ancak bugünkü şartlarda bütün Marksist-Leninist'lere düşen görev, 1974 öncesi nüfus dağılımını esas olarak almak, ve gerek Kıbrıs'ın güneyinden kuzeyine göçe zorlanan Kıbrıs'lı Türklerin, gerekse adanın kuzeyinden güneyine göçe zorlanan Kıbrıs'lı Rumların geri yerlerine dönmelerini savunmaktır.

Şimdi, dış görünüşüyle, Kıbrıs'ta kaç ulus veya ulusların varolduğu konusunda aşağıda sıraladığımız olasılıklar üzerinde duralım :

I. Kıbrıs Milleti Var mı?

II. Kıbrıs'lı Rumların Durumu

a) Kıbrıs'lı Rumlar Yunan Milletinin Bir Parçası mıdır?

b) Kıbrıs'lı Rumlar Ayı Bir Millet midirler?

III. Kıbrıs'lı Türklerin Durumu

a) Kıbrıs'lı Türkler Türk Milletinin Bir Parçası mıdır?

- b) Kıbrıs'lı Türkler Bir Milli Azanlık mıdır?
- c) Kıbrıs'lı Türkler Ayrı Bir Millet midirler?

Yukarıdaki olasılıkların incelenmesine geçmeden önce Ulus'un Marksist-Leninist tanımlamasını yapalım.

«Ulus, dil, toprak, iktisadî yaşantı birliğinin ve ortak kültür şeklinde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur.

Yukarıda sözü edilen niteliklerin hiçbirinin, ayrı olarak ele alındığında ulusu tarif etmeğe yetmediğini de belirtmek gereklidir. Üstelik bu niteliklerin bir tekının bile yokluğu, ulus'un ulus olmaktan çıkması için yetmektedir.

Ancak bu özellikler tüm olarak var olduğu zaman bir ulus vardır.» (J.V. Stalin, Marksizm ve ve Milli Mesele, s. 16)

Stalin yoldaştan yapılan bu alıntılar ışığında Kıbrıs'ta görülen durumu inceleyelim.

I. Kıbrıs Milleti Var mı ?

Kıbrıs'lı Rumlarla Kıbrıs'lı Türklerin bir bütün olarak, bir Kıbrıs Milleti oluşturmadıkları açıktır. Bu iki milliyet arasında toprak birliği, iktisadî yaşantı birliği ve belli bir ölçüde ruhi şekillenme birliği vardır. Ancak, dört şarttan biri olan dil birliği yoktur. Stalin yoldaşın da belirttiği gibi, ulus olmanın dört şartından birinin bile yokluğu bu insan topluluğunun bir ulus olmasını engelliyor. Bundan dolayı Kıbrıs'ta bir Kıbrıs ulusunun varlığından söz etmek kesinlikle yanlıştır.

II. Kıbrıs'lı Rumların Durumu

a) Kıbrıs'lı Rumlar Yunan Milletinin Bir Parçası mıdır ?

Bu soruyu cevaplandırabilmek için ulusun var olması için gerekli olan dört şartı teker teker ele alalım.

1571 yılında Osmanlı İmparatorluğunun Kıbrıs'ı fethiyle, adadaki Rumlar, Osmanlılardan ve 1878'den sonra da İngilizlerden belirli ölçülerde etkilenmişlerdir. 1571'den önce de Kıbrıs'lı Rumlarla Yunanistandakiler arasında farklılıklar vardı. Bütün bunların sonucunda Kıbrıs'lı Rumlar, Yunan'lılardan daha değişik bir ruhî şekillenmeye uğramışlardır. Bununla beraber, Yunanlılarla Kıbrıs'lı Rumların ruhi şekillenmelerinin aynı olup olmadığı tartışma kaldıran bir konudur. Örneğin, ruhî şekillenmenin aynı olduğunu iddia eden bir kişi, kıta Yunanistan'ından olan bir Yunanlı ile adalarda yaşayan bir Yunanlı arasında ne fark varsa, Bir Kıbrıs'lı Rum ile Yunanlı arasında da ruhî şekillenme bakımından o kadar fark olduğunu iddia edebilir. Ancak, böyle bir tartışmayı sonuca bağlamak kolay olmayabilir. Şimdilik ruhî şekillenme birliğinin var olup olmadığı konusunu askıda bırakıp diğer üç şartın Kıbrıslı Rumlar ve Yunanlılar için ortak olup olmadığına bakalım.

Dil birliği, belli bir ölçüde farklılıklar göstermesine rağmen, Kıbrıs'lı Rumlar ve Yunanlılar arasında vardır. Toprak bütünlüğü konusunda da Yunanistan ve Kıbrıs arasında belirli bir mesafenin var olması toprak bütünlüğünün olmadığını ispatlayacak yeterli bir delil değildir. Çünkü nasıl ki Yunanistan'ın Onikiadalar'ında yaşayan Yunanlılar Yunan milletinin bir parçası ise, aynı durum Kıbrıs'lı Rumlar için de geçerli olabilir.

Dördüncü şart ise iktisadî yaşantı birliğidir. Kıbrıslı Rumlarla Yunanlılar arasında iktisadî yaşantı birliği hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Kıbrıs'taki iktisadî yaşantı, Yunanistan'daki iktisadî yaşantıdan daima bağımsız olmuştur. Diğer üç şartın varlığı veya yokluğu tartışma konusu olsa bile, iktisadî yaşantı birliği olmadığından Kıbrıs'lı Rumlar Yunan milletinin bir parçası değildir.

Bu noktada akla şu soru gelebilir. 'Enosis meselesi' nereden kaynaklanmaktadır öyleyse? Esas kaynağı, Yunan şövenizmi ve bu şövenizmin en güçlü silâhı kilise olan Enosis fikri, İngiliz emperyalistlerinin adaya çıkması ile şekillenmiş, fakat etkili bir şekilde A.B.D. emperyalizminin uşakları tarafından savunulmuştur. Enosis için çalışan faşist EOKA örgütü, başta Grivas olmak üzere A.B.D. ajanları tarafından kurulmuştur. Grivas'ın 1940'lardaki Yunan iç savaşı sırasında Akropol'den Yunan bayrağını indirip, Amerikan bayrağını çekmesi onun ne derece ABD köpekliğini yüklediğini açıkça gösterir. ABD emperyalizmi, Yunan iç savaşından sonra Yunanistan'da kesin olarak hakim güç olmuştur. 1950'lerden sonra Enosis sloganı yeniden atılmış ve Enosis «mücadelesi» hızlandırılmıştır. İngiliz emperyalizmi ile halk arasında olan çelişkiler kullanılarak Kıbrıs'lı Rumlar arasında Yunan şövenizmi körüklenmiş, böylece Enosis fikri kısa zamanda potansiyel kazanmıştır. Önce de belirtildiği gibi 1900'lerin başında da kilise ve şöven Rumlar tarafından Enosis fikri ortaya atılmıştı. Fakat etkin bir destek kazanmamıştı.

Yukarıdakilerden açıkça görülüyor ki Enosis hareketinin başını esas olarak ABD emperyalizminin uşakları çekmiştir. Enosis kesin olarak ABD emperyalizmine hizmet eden bir fikirdir. ABD emperyalizmi Kıbrıs'ı Yunanistana bağlayarak Yunanistandaki hakimiyetini Kıbrıs'a kadar uzatmak amacındadır.

b) Kıbrıs'lı Rumlar Ayrı Bir Millet midirler?

Bu konuda da yine dört şart temel kıstas olarak alınacaktır. Açıktır ki, Kıbrıs'lı Rumlar arasında dil birliği toprak bütünlüğü, iktisadî yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği vardır. Tüm bu özelliklerin varlığı, Kıbrıs'lı Rumların bir millet olması için yeterli şarttır. Sonuç olarak, 'Kıbrıs Rum Milleti'nin varlığı ortaya çıkıyor.

III. Kıbrıs'lı Türklerin Durumu

a) Kıbrıs'lı Türkler Türk Milletinin Bir Parçası mıdır ?

Bu sorunun da cevabı 'hayır'dır. Millet olmanın gerektirdiği dört şartı yine ele alalım. Dil birliği, toprak bütünlüğü ve ruhi şekillenme konusunda, Kıbrıs'lı Rumların Yunan milletinin bir parçası olup, olmadığını inceleyenler ortaya konan fikirler, hemen hemen aynı şekilde bu durumda da geçerlidir. Örneğin, Kıbrıs'lı Türklerle Türk milleti arasında dil birliğinin varlığı, ruhi şekillenmenin - belli farklılıklar göstermesine rağmen - var olduğu, toprak bütünlüğünün de var olduğu iddia edilebilir. Burada bu üç şartın var olup olmadığı konusunu derinlemesine inceleyecek değiliz. Çünkü dördüncü şart tartışma kaldırmayacak şekilde açıktır. Bu şart iktisadi yaşantı birliğidir ve Türk milleti ortaya çıktıktan sonra somut olarak hiçbir zaman Kıbrıs'lı Türklerle Türk milleti arasında varolmamıştır. Unutmamak gerekir ki 'milletler kapitalizmin şafağında ortaya çıkmışlardır.'

Stalin yoldaş bu konuda şunları söylemektedir :

«Siz, kapitalizmden önce de ulusların doğmuş olduğunu ve varlıklarını sürdürdüklerini iddia ediyorsunuz. Ama kapitalizmden önce, feodal düzen zamanında, ülkelerin bağımsız devletçiklere bölünmüş olduğu bir zamanda, bu devletçikler arasında ulusal bağların bulunmadığı ve üstelik böyle bağların gereğinin ısrarla reddedildiği bir zamanda uluslar nasıl var olabilirler? Sizin iddianızın tersine pre-kapitalist (kapitalizm öncesi) dönemde henüz ulusal pazarlar bulunmadığı için, ne ekonomik ne de kültürel merkezler olmadığı için, ve belli bir ulusun ulusal bakımdan parçalanmasına karşı etki

yapan etkenler olmadığı için ve bu etkenler o zamana kadar parçalanmış halde tutulan bu halkın tek bir ulusal bütün içinde birleşmesini sağlayamadığı için, uluslar yoktu ve olamazdı.» (J.V. Stalin, Milli Mesele ve Leninizm, s. 143)

Osmanlı İmparatorluğu feodal bir toplumdur. Kıbrıs'lı Türkler adaya Türk milletinin bir parçası olarak geldiler. Osmanlı toplumu süreç içinde kapitalizmin gelişmesiyle birlikte parçalandı. Bu parçalanmanın sonucu olarak ortaya çıkan milletlerden bir tanesi de Türkiye'deki Türk milletidir. Kıbrıs'lı Türkler bu gelişmenin tamamen dışında kalmışlardır.

Sonuç olarak, Kıbrıs'lı Türklerin Türk milletinin bir parçası olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Kıbrıs'lı Türklerin, Türk milletinin bir parçası olduğunu sürekli olarak haykıran Kıbrıs'lı Türk hakim sınıflardır. Komprador nitelikteki Kıbrıs'lı Türk burjuvazisi, yine komprador nitelikteki Kıbrıs'lı Rum burjuvazisine yenik düşeceğini bilmektedir. Kıbrıs'lı Türk komprador burjuvazisinin sürekli olarak 'anavatanla bütünleşme' çabalarını atmasının gerçek nedeni, kendisinden daha güçlü olan Kıbrıs'lı Rum komprador burjuvazisinin elini uzatamayacağı bir pazar elde ederek, istediği gibi sömürüsünü sürdürmek istemesindendir. 1974 faşist işgalinden sonra ortaya çıkmış olan harp zenginleri de kuzeydeki Kıbrıs'lı Rumların yerlerinden sökülüp atılmalarıyla bıraktıkları zenginliklere kondukları için, Kıbrıs'ta bulunan Türk hakim sınıflarının faşist ordusuna ganimetlerin koruyucusu olarak bakmaktadır. Komprador Kıbrıs'lı Türk burjuvazisinin, Kıbrıs'lı Türklerin Türk milletinin bir parçası olduğunu savunmaları, adanın taksimine zemin hazırlamaktadır. Çünkü, ancak bu şekilde ABD emperyalizminin uşaklığını yapmanın meyvelerini toplamaya başlayacaklardır.

b) Kıbrıs'lı Türkler Bir Milli Azınlıkmıdırılar?

c) Kıbrıs'lı Türkler Ayrı Bir Milletmidirler?

Bu iki konu birbirlerine bağımlı olduğundan birlikte incelenecelerdir. Millet olmanın şartlarını daha önce Stalin yoldaşın yaptığıımız alıntılarla açıkladık. Şimdi, yine bu şartları teker teker ele alıp, gerekli görülen yerlerde daha da açarak Kıbrıs'lı Türklerin durumunu inceliyeceğiz. Kıbrıs'lı Türkler arasında ortak bir dil vardır. Ruhî şekillenme ve iktisadî yaşantı birliği de açıktır ki Kıbrıs'lı Türkler arasında vardır. Toprak birliği şartına değinmeden önce, toprak birliğinin ne anlama geldiğine bakalım.

«Ama aralarında ortak bir dil bulunmasına rağmen, İngiliz ile Kuzey Amerikalılar için tek bir ulus değiller? İlk sebep bunların yanyana değil, birbirinden uzak topraklarda yaşamalarıdır. Bir ulus ancak sağlam ve düzenli ilişkiler sonucu, olarak kuşaktan kuşağa insanların ortak yaşantısı sonucu olarak teşekkül eder. Oysa aynı toprakta yaşamadıkça, böyle ortak bir yaşantı imkânsızdır. (abç) İngilizler ile Amerikalılar eskiden bir toprakta yaşıyorlardı. İngiltere'de ve tek bir ulus halindeydiler. Sonra İngilizlerin bir kısmı, İngiltere'den yeni bir toprağa, Amerika'ya göç etti ve bu toprakta zamanla yeni bir ulus, Kuzey Amerika ulusunu meydana getirdi. Toprak ayrılığı ulus ayrılığı sonucunu verdi.» (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 13-14.)

Demek ki, Marksist-Leninist'lerin toprak birliğinden anladığı, bir insan topluluğunun «sağlam ve düzenli ilişkiler» içinde «aynı toprakta» yaşamasıdır. Kıbrıs'lı Türklerin kendi aralarındaki ilişkileri eskiden beri «sağlam ve düzenli» olmuştur. Kıbrıs'lı Türklerin aynı toprak üzerinde yaşadıkları da açıktır. Sonuç olarak, Kıb-

rıs'lı Türkler de kendi başlarına bir millet oluşturmaktadırlar. Çünkü, millet olabilmenin gereği olan tüm nitelikleri taşımaktadırlar.

Tüm yukarıdaki şartlar dışında, Kıbrıs'lı Türklerin bir millet olduğu gerçeğini vurgulayan bir olgu daha vardır. Bu da «ulusal hareket» olgusudur. Kıbrıs'ta ulusal hareket, önceleri, İngiliz İmparatorluğuna karşı başladı ve her iki millet de (Rum ve Türk) bu ulusal harekette yerini aldı. Ancak, Rum burjuvazisinin daha güçlü oluşu neticesinde ve iki millet hakim sınıfları arasındaki çelişkinin doğal sonucu olarak iki milletin hakim sınıfları birbirlerine karşı tavır aldılar ve bu, birbirlerine karşı da bir milli harekete dönüştü. İngiliz sömürge idaresinin kalkmasıyla, mücadelenin esas başını çeken Rum burjuvazisi, Cumhuriyet dönemine hakim bir durumda girdi. Kıbrıs'lı Türk milleti üzerine milli baskı uygulamaya başladı. Bu baskı, ekonomik, siyasi ve kültürel alanlarda kendini gösterdi. Buna karşı, Kıbrıs'lı Türk burjuvazi eskiden beri attığı, Türk şovenizminden kaynaklı vatan, millet çığlıklarının sesini yükseltti. Kıbrıs'lı Türk emekçiler, bu harekette Kıbrıs'lı Türk burjuvazinin yanında yer aldılar. Bu, yalnız Kıbrıs'a özgü bir durum değildir.

«Ama iş her zaman pazarda bitmez. Savaşa «zorbalık ve aktif savunma» metodlarıyla hakim ulusun yarı feodal, yarı burjuva bürokrasisi de gelir katılır. Küçük olsun, büyük olsun önemli değildir. Hakim bir ulusun burjuvazisi rakibinin hakından «daha önce» ve «daha kesin olarak» gelebilir. Güçler birleşmekte ve ezilen ulus burjuvazisine karşı bir sürü kısıtlayıcı tedbirlerin uygulanması başlamaktadır, kısa bir süre sonra bu tedbirler soysuzlaşarak baskı biçimine bürünürler. Savaş,

ekonomik alandan siyasi alana aktarılır. Hareket özgürlüğünün kısıtlanması, dilin konuşulmasına karşı çıkarılan engeller, seçim haklarının kısıtlanması, okul sayısının azaltılması, dinî örf ve adetlerin uygulanmasına karşı çıkarılan engeller ve baskıları «rakibin» başına yağmaya başlar. Hiç şüphe yok ki, bu gibi tedbirler hakim ulusun burjuva sınıflarının çıkarlarına yaramakla kalmaz, aynı zamanda belirli amaçlar da güder, hakim bürokrasinin kast amaçları. Ama sonuç bakımından bunun hiç etkisi yoktur. Avusturya-Macaristan'da olsun, Rusyada olsun, burjuva sınıflarla bürokrasi el ele yürürler.

Her yandan sıkıştırılan ezilen ulusun burjuvazisi tabii harekete geçer. Kendi halkına hitap eder ve kendi özel davasını bütün halkın davasıymış gibi göstererek, bütün avazı ile «vatan» diye bağır-maya başlar. Kendi «vatandaşlar»'ı arasında «va-tan» için bir ordu toplar ve «halk» bu çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz. Yukarıdan gelen baskı onu da ezer ve hoşnutsuzluğuna sebep olur.

Ve işte ulusal hareket böyle başlar. Ulusal hareketin gücü, bu harekete ulusun geniş tabakalarının, proletarya ile köylülerin katılma derecesiyle orantılıdır.» (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Me-sele, sf. 24.)

Kıbrıs'ta da Kıbrıs'lı Rum hakim sınıfların, Kıbrıs'lı Türk milleti üzerine yaptığı bu ulusal baskıya karşı, Kıbrıs'lı Türk emekçilerinde gelişen hoşnutsuzluğu, Kıbrıs'lı Türk burjuvazi kendi çıkarlarına kanalizetmeyi başarmıştır.

Öte yandan, Kıbrıs'lı Rum emekçiler arasında da, şövenizm artan bir hızla yayılmış ve tüm bu etkenler

Kıbrıs'lı emekçilerin birbirlerine kırdırılmasına yol açmıştır.

Kıbrıs'lı Türklerin bir millet oluşturdıkları ortaya çıktıktan sonra, Kıbrıs'lı Türklerin bir milli azınlık olmadıkları da açıktır.

Kıbrıs'ta milli meseleyi izah ederken, Kıbrıs'lı Rum milleti ve Kıbrıs'lı Türk milleti içerisindeki faşistlerin neyi ve ne için savunduklarını kısaca açıkladık. Kıbrıs'lı Rumların, Yunan milletinin bir parçası olmadığını, Kıbrıs'lı Türklerin de Türk milletinin bir parçası olmadığını Marksizm-Leninizm'in ışığında gösterdik.

Buna ek olarak, Sosyal-faşist (sözde sosyalist özünde faşist) AKEL Partisi, Kıbrıs'ta milli mesele konusunda kesin bir tavır almamasına rağmen, birtakım broşür ve belgelerinde genel olarak, Kıbrıs'lı Türklerin bir milli azınlık olduğu görüşünü savunmuştur. Bu görüş yanlıştır. AKEL'in milli mesele konusunda savunduklarının ne derece tutarsız ve ilkesiz olduğu «Rus Sosyal-Emperyalizminin Kıbrıs'taki Uşakları» adlı broşürde etrafı bir şekilde ortaya konmuştur. Bu yüzden burada, AKEL'in bu konuda takındığı tavrı detaylı olarak ele almayacağız.

KIBRIS DEVRİMCİ AÇISINDAN MİLLİ MESELENİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Kıbrıs'ta Milli Mesele'nin incelenmesinden çıkan sonuçlar kısaca şöyledir : Kıbrıs'ta, Kıbrıs'lı Rum milleti ve Kıbrıs'lı Türk milleti yaşamaktadır. (Bunların yanında milli azınlıklar da vardır ama esas unsur iki ayrı milletin varlığıdır.) Bu iki millet Kıbrıs üzerinde içiçe yaşamaktadırlar. Her iki ulusun da 'toprak bütünlüğü'nü üzerinde sağladığı toprak ortaktır. Bu durum Kıbrıs'ın (belki de tüm dünyada sadece Kıbrıs'ın) bir özelliğidir. Kıbrıs'lı Rum milleti, Kıbrıs'ın her bölge-

sinde çoğunluğu sağlamaktadır. Fakat, Stalin'den yaptığımız alıntılarda da görüldüğü gibi, bir ulusun toprak bütünlüğü olması için belirli bir bölgede nüfusun çoğunluğunu oluşturması gerekli bir şart değildir. Kıbrıs'ın Türk milleti için Kıbrıs'taki durum budur. Hiçbir bölge de çoğunluğu oluşturmazlar. Buna rağmen toprak bütünlüğüne sahiptirler ve bu, gerekli diğer şartlarla birlikte, onu bir ulus yapar.

Şimdi, Marksist-Leninist bir ilke olan 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı'na Kıbrıs şartlarında bakalım. Bir ulusun,

«Kendi kaderini kendisinin tayin etmesi demek, o ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine uygun olarak kendi hayatını örgütlenmesi hakkına sahiptir. Ulus kendi rızasıyla, öteki uluslarla federatif bağlar kurma hakkına sahiptir. Ulus egemendir ve bütün uluslar eşit haklara sahiptirler.» (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 28)

Yani kısaca, ulus istediği şekilde örgütlenebilir. Kıbrıs şartlarında aynı topraklar üzerinde yaşayan iki ulus olduğuna göre, bu iki ulusun ayrı devlet kurma sorunu nasıl halledilebilir?

«Lenin, 'Kendi Kaderini Tayin Hakkı Tartışmasının Özeti' başlıklı makalesinde milli meselelerin temel noktasının, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, genel demokratik hareketin bir parçası olmaktan çıktığını ve proleter-sosyalist devrimin bir parçası haline geldiğini söylemişti.»

(J.V. Stalin, Yeniden Milli Mesele, Eserler, FLPH, Moskova, 1954, c. 7, s.225-227)

Yukarıdaki alıntı bu meseleye ışık tutar. Herşeyden önce milli mesele esas değil, sınıfsal meseleler ya-

nında, tali bir sorundur. Kıbrıs devriminin çıkarlarına hizmet edecek bir şekilde çözümlenmelidir. Ama biz, Marksist-Leninist ilke 'ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı'nı her şart altında savunuruz. Bu, Kıbrıs şartlarında da geçerlidir. Ayrı devlet kurma sorununun bu ilkeler ışığındaki çözümü, pratik bir sorundur. Bu sorunun nasıl çözülebileceği konusunda, biz, Kıbrıs halkı için zararlı olduğuna inandığımızdan, şekli ne olursa olsun (kantonal, federal v.s.) ayrı devlet kurmanın her türüne karşıyız.

İki ayrı devlet kurulmasına karşı oluşumuzun sebepleri nelerdir?

«Ama baskı politikası bununla da yetinmiyor, ulusları ezme 'sisteminden' çok kere ulusları birbirlerine karşı kışkırtma 'sistemine', katliam 'sistemine' geçiyor. Besbelli ki bu ikinci sistem her zaman ve her yerde uygulanmıyor, ama uygulandığı zaman -ilkel özgürlüklerin yokluğunda- öyle korkunç ölçülere ulaşıyor ki, işçilerin birleşmeleri işi kan ve gözyaşı içinde boğulacak dereceye varıyor. Kafkasya ve güney Rusyada bunun birçok örnekleri vardır. 'Böl ve yönet' kışkırtma politikasının amacı işte budur ve böyle bir politika başarı sağladığı ölçüde proletaryanın kötülüğüne çalışmakta ve devleti teşkil eden bütün milliyetlerin işçilerinin birleşmesi davasını baltalamaktadır.

Oysa işçilerin çıkarı, bütün yoldaşların tek bir uluslararası birlik meydana getirmelerinde, burjuvazinin manevi köleliğinden bir an önce ve kesin olarak kurtulmalarında, hangi ulustan olurlarsa olsun işçi kardeşlerin manevi güçlerinin tam ve serbestçe gelişebilmesindedir.» (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 27.)

İşte, Stalin yoldaşın sözlerinin ışığında bu, Kıbrıs'ta iki ulusun ayrılıp, iki ayrı devlet kurmalarının yanlış olacağını savunuyoruz. Çünkü bu, iki ayrı devlet kurma meselesi, emperyalizmin 'böl ve yönet' politikasına hizmet etmektedir. Halbuki, Marksist-Leninistler için milli meselenin çözümünde esas alınan kıstas, varılacak çözümün emperyalizmi gerileteceği mi yoksa güçlendireceği mi, kıstasıdır. Milli mesele, çağımızda (Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında) sosyalist dünya devriminin bir yan meselesidir ve ona katkıda bulunmak için, gerekli ülkelerde Marksist-Leninist'ler milli meseleyi inceler ve çözümlerler. Bu yüzden milli meseleye bulunacak çözümün emperyalizmi geriletecek bir çözüm olması gereklidir. Kıbrıs şartlarında, iki milletin ayrı devletler kurarak örgütlenmelerini savunmak yanlıştır. Çünkü bu, emperyalizmi güçlendirecek bir çözüm şeklidir. Kıbrıs'lı emekçileri gölecek olan bu çözüm, Kıbrıs'taki emperyalist uşakları hakim sınıflar ve emperyalistlerin kendileri tarafından Kıbrıs halkını birbirine kırdırarak adamızdaki emperyalist sömürüyü pekleştirmek için kullanılacaktır.

Kıbrıs'ta milli meseleye bulunacak tek doğru çözüm yolu, iki milliyetten Kıbrıs halkının, emperyalizmin sökülüp, emperyalist uşaklarının iktidarının yıkıldığı, Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs'ta bir arada yaşamasıdır.

«Proletaryanın, burjuva milliyetçiliği bayrağı altında yürümesi sınıf çelişkilerinin gelişmesi derecesine, sınıf bilincine ve proletaryanın örgütlenme derecesine bağlıdır. Sınıf bilinçli proletaryanın kendi denenmiş bayrağı vardır, burjuva bayrağı altında yürümesine gerek yoktur.» (abç) (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s. 21, İngilizce baskı)

KIBRIS'TA RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN UŞAKLARI

AKEL · CTP · KTD

Devrimci Savaş Yayınları

Devrimci Savaş Yayınlarının Paris'te basılan «KIBRIS'TA
RUS SOSYAL-EMPERYALİSTLERİNİN UŞAKLARI»
broşürünün orijinalinin kapağı

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN KIBRIS'TAKİ UŞAKLARI

ÖNSÖZ

Ülkemiz Kıbrıs, yıllardır sömürge ve yarı sömürge olarak sömürülmekte ve Kıbrıs halkı insafsızca ezilmekte, kırıdırılmaktadır. Kıbrıs halkı emperyalizmin boyunduruğundan ancak ve ancak işçi sınıfımızın önderliğinde vereceği demokratik halk devrimi savaşı ile kurtulabilir, özgürlüğüne ve demokratik haklarına kavuşabilir. Devrim düz bir yol değildir. Çeşitli engellerle dolu bir mücadele, bir savaş yoludur. İşçi sınıfımız, üzerine yüklendiği bu tarihi görevi yerine getirebilmek, halkımızı kurtuluşa götürebilmek için kendi sınıfının devrimci bilimi Marksizm-Leninizm'e sıkıca sarılmalıdır. Marksizm-Leninizm ülkemiz şartlarına uygulanmalı ve halkımızın bugün vermekte olduğu mücadele, örgütlü ve yoğun bir şekilde emperyalizme ve esas olarak, emperyalist sömürüyü Kıbrıs'ta mümkün kılan hakim sınıflara karşı, devrimci savaşa doğru yönlendirilmelidir.

Dünya çapında, burjuvazi, emekçi halkın devrim mücadelesini kırmak, bastırmak için çeşitli yöntemler uygulamaktadır. Bunlar, açık olarak dışarıdan gelen koyu faşist baskı yöntemleriyle, bizzat işçi sınıfının içi-

ne girip devrim hareketini içten yozlaştırma, reformist ve revizyonist hilelerle sömürü düzenini sürdürme yöntemleri arasında değişen birtakım yöntemlerdir. Özellikle bu sonuncusu, 1960'larda Rus Sosyal-Emperyalizminin ortaya çıkışı ile yeni aşamalara girmiştir. Her emperyalist güç gibi Rus Sosyal-Emperyalizmi de her ülkede kendine bağımlı bir hakim sınıf yaratmağa çalışmaktadır. Bazı ülkelerde bu, sosyalist maskeli askeri darbelerle gerçekleştirilen sosyal-faşist diktatörlükler, bazı ülkelerde burjuvalaşan işçi aristokratları ve bürokratların devlet mekanizmasını seçim yolu ile ele geçirme çabaları, veya bazı ülkelerde ise doğrudan hakim sınıf komprador burjuvazinin bir kanadını oluşturma şeklinde görülmektedir. Bugün Kıbrıs'ta özellikle bu sonuncusu etkin durumdadır. Kıbrıs Rum milleti için AKEL'in başına çöreklenmiş burjuvazi bu karakterdedir. Kıbrıs Türk milleti içinde ise Rus sosyal-emperyalizminin uşakları daha çok Cumhuriyetçi Türk Partisi içinde çöreklenmiş bürokrat burjuvalar tarafından oluşturulmaktadır. Bunlar, halkın mücadelesini kendi efendilerinin çıkarları uğruna kullanmak için sahte sosyalist maskelerle işçi sınıfı hareketine sahip çıkmağa çalışmaktadırlar. Bunları ve bunların güdümündeki birtakım sosyal-faşist kuruluşları teşhir etmek, gerçek halk düşmanı faşist yüzlerini halka göstermek her Marksist-Leninist'in devrimci görevlerinden biridir. Bu yazıda biz, bu görevi yerine getirmeğe çalışacağız.

Kıbrıs'ın «sosyo-ekonomik» yapısı ve «sınıf analizi» üzerindeki görüşlerimizi ilerde, kesin hatlarıyla açıklayacağız. Varolan iktidarın kesinlikle hangi sınıflardan-komprador burjuvazi: feodal güçler (Kilise vs.) gibi-oluşturduğunu, ve halkı oluşturan sınıf ve tabakaların karakterlerini ve devrimci potansiyellerini ilerdeki yayınlarımızda belirteceğiz.

B Ö L Ü M — I

A K E L

Kıbrıs özellikle 2. Dünya Savaşından sonra, devrimin bütün objektif şartlarının oluştuğu, devrimci potansiyelin geliştiği, hatta 1950'lerde devrimci durumun yükseldiği bir ülke haline gelmişti. Halk, sömürgeci İngiliz emperyalizmine karşı silâhlanmış, baş düşman İngiliz emperyalistlerine karşı bir cephe oluşturulmuştu. Fakat, bütün bunlar burjuvazinin önderliğinde gerçekleştirilmişti. Peki, Kıbrıs'ta hiç devrimci Komünist yok mu idi ki, bu durumda halka devrim yolunda önderlik edecek partiyi oluştursun? Kıbrıs emekçisinin bu durumu görebilecek, değerlendirebilecek ileri unsurları yok mu idi? Vardı. Fakat bu unsurlar en alçakça bir şekilde kandırılmış, pasifize edilmiş, demoralize edilmişlerdi. Bunu başaran ustalar, halkın mücadele önderliğini burjuvaziye çekinmeden peşkeş çekenler kendilerini bugün Kıbrıs'ta «en güçlü parti», «işçinin önder partisi», «'komünist' parti» olarak tanıtan AKEL'in yöneticiliği burjuvalardan başkası değildi. Devrim, doğal olarak burjuvazinin karşı durduğu, bastırdığı bir eylemdir. Mücadele halindeki halkın mücadelesini kontrol etmek, burjuva sınırları içerisinde tutmak için en uygun yöntem halkın içine girip onu içten yıkmaktır. İşte, bu sahtekârlar da birtakım «sosyalist», «devrimci» sloganların arkasına saklanarak halka inmişler, ondan sonra da istedikleri gibi halkı burjuvazinin peşine takmışlardı.

Bugünkü durum o günlerdekinden farklı değildir.

Devrimci durum yine yükselmekte, ve yine sahnede İngiliz emperyalizminin uşakları komprador burjuvazinin önderliğinde AKEL-Komprador burjuvazi ittifakı. Fakat Kıbrıs halkı bu defa bu sahtekârlara kanmıyacaktır. Bugün yarı sömürge, sömürge bir yapıda olan Kıbrıs'ta kendine hâla 'Komünist' diyen Marksizm-Leninizm'i emperyalizme hizmet için her türlü tahrifattan çekinmeyen bu sahtekâr revizyonistleri teşhir etmek her devrimcinin devrim mücadelesinde bir görevidir. Devrimci mücadele revizyonizme ve her türlü oportünizme karşı da verilmedikçe asla başarılı olamaz.

«Proletaryayı, zafere hazırlamak için gerekli olan temel şartlardan bir tanesi oportünizme, reformizme, sosyal-şövenizme ve her türlü burjuva akımına karşı mücadele vermektir.» (V.I. Lenin, Kurucu Meclis Seçimleri ve Proleterya Diktatörlüğü, 16 Aralık 1919).

Bugün, AKEL'in yönetici kliğini teşhir etmek için yaptıkları, söyledikleri her şeyi alırsak, yazılacak ciltler kütüphanelere sığmaz. Biz burada bu sahtekârlar kliğine Marksizm-Leninizm'in en temel devrim ilkeleri ışığında bakacağız, bunların nasıl tahrif edildiklerini göstereceğiz.

1. AKEL'İN PARTİ ANLAYIŞI

1) AKEL Sözüünün Anlamı Nedir ?

AKEL, Rumca, Anorthotikon Komma Ergazmenou Laou (Emekçi Halkın İlerici Partisi) kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir sözdür. Daha ileri gitmeden burada belirtilmesi gereken bir nokta da, 'Anorthotikon' kelimesinin Rumcada 'İlerici' anlamından çok 'restore

edilmiş, yeniden kurulmuş, reforme edilmiş' anlamlarına gelmesidir.

Bütün bu lâf kalabalığının başına, AKEL revizyonistleri, bir de «Kıbrıs Komünist Partisi» yakıştırmasını koyup, «Kıbrıs 'Komünist' Partisi AKEL» adıyla arz-ı endam ediyorlar. Bunun niye böyle olduğunu, yani AKEL revizyonistlerinin niye böyle bir lâf salatasının arkasına saklandıklarını daha ileride göstereceğiz.

Önce, bir partinin adı bu kadar önemlidir ki biz böyle üzerinde duruyoruz? Lenin, 1917'de bu soruyu şu şekilde sorup cevaplandırıyor :

**«BİLİMSEL OLARAK DOĞRU OLMASI VE
PROLETARYANIN SİYASİ BİLİNÇLENMESİNE
KATKIDA BULUNMASI İÇİN PARTİMİZİN ADI
NE OLMALIDIR?**

...Marks ve Engels'in yaptıkları gibi, kendimize Komünist Partisi adını vermeliyiz.

Marksist olduğumuzu ve temel olarak Komünist Manifesto'yu aldığımızı tekrar belirtmeliyiz...»
(V.I. Lenin, Selected Works, c. 2. s. 59, Moscow 1975)

Bir 'Komünist Parti' işçi sınıfının sınıf partisidir. «Proletaryanın en üst düzeyde sınıf örgütüdür.» Herşeyden önce, Marksist-Leninist'ler gayet iyi bilirler ki herhangi bir siyasi parti, bir sınıfın en ileri örgütlenmiş şeklidir ve yine Marksist-Leninistler bilirler ki **halk** bir sınıf değildir. Halk, her tarihi dönemde devrimden çıkarılan, devrim safında yer alan sınıfları ve tabakaları ifade eder. Kıbrıs gerçeğinde, işçi sınıfı halk sınıflarından birisidir, en devrimci, en ileri, en güçlü olanıdır. Bu bakımdan, öbür halk sınıflarına önümüzdeki ilk devrim aşaması, demokratik halk devrimi mücadelesinde önder olmalıdır, bunu da ancak kendi sınıfının bilimsel partisi

'Komünist Parti' öncülüğünde yapabilir. Proletaryanın buradaki tarihi görevi iktidarı ele geçirmek, sınıfsız topluma, komünist topluma, ulaşınca dek devrimi yönetmektir, ve proleteryanın partisinde örgütlenen komünistlerin gerçek amacı da komünizmdir. Bunu çekinmeden, korkmadan, hiçbir kelime oyununa getirmeden kitlelere iletirler, partilerine de «Marks'ın, Engels'in Lenin'in yaptığı gibi Komünist Partisi» adını vererek.

Yine, Marksist-Leninist'ler bilirler ki, bugünkü koşullar altında, Kıbrıs'ta emperyalizme ve faşizme karşı olan herkes 'ilerici' bir niteliğe sahiptir. İlericiler her sınıf ve tabakadan olabilirler. İşçi sınıfı başta olmak üzere, köylüden, küçük burjuvadan, milli burjuvanın sol kaudından olabilirler. Bir Komünist Partisi asla ve asla AKEL revizyonistlerinin kendilerine yakıştırdıkları gibi bu sınıflar karmasının bir anti-emperyalizm, anti-faşizm mücadelesi veren örgütü değil, fakat işçi sınıfının toptan devrim mücadelesi, iktidar mücadelesi veren devrimci örgütüdür.

AKEL burjuvaları niye böyle, gerçekte tam olarak Marksist-Leninist sınıf anlayışını yansıtmıyan birtakım kavramları ilkesiz bir şekilde kendi kendilerine yakıştırıyorlar ona bakalım.

II) AKEL İşçi Sınıfının Partisi Değildir.

AKEL'in başındaki burjuvaların en büyük sahtekârlığı kendilerini tanııtış şekillerinde yatmaktadır. Bu, sadece kendi kendilerine yakıştırdıkları isimle kalmıyor, aynı zamanda kendi kendilerini bir bezirgân tavrıyla bir yerlere mal etme telâşında da görülmektedir. Bu burjuvalar öyle bir telâş içindedirler ki, kendi kendilerine 'komünist, derken Marksizm-Leninizm'in bir sınıf, işçi sınıfının öz bilimi olduğunun farkında bile değiller.

«AKEL, Kıbrıs emekçi halkının ciddi siyasi bir partisidir ve gerektiği zaman eleştirir, fakat nereden gelirse gelsin her iyi hareketi destekleyecek güce ve cesarete sahiptir. AKEL, hiçbir zaman bir mücadeleli tekeli altına almaya çalışmamıştır. Halkı ve onu ilgilendiren herhangi bir konuda birlik kurmaya her zaman hazırdır. AKEL, mütevazılığı ile tanınır, gururu ile değil. Herşeyi bilmekle öğünmez ve beyinleri şişirilmiş değildir. Her zaman **anasından, halktan** (abç) öğrenir, içinden çıktığı ve uğruna yaşadığı, mücadele ettiği, fedakârlık ettiği halka hizmet ederken gelişir.» (Haravgi, 11 Eylül 1962)

«AKEL herşeyi halkın çıkarları ışığında gören bir partidir, maceracı (?) hareketlere alışkın bir parti değil.» (Haravgi, 22 Haziran 1960)

«Kıbrıs işçi sınıfının ve emekçi halkının partisi AKEL, Rum, Türk, Ermeni, ve Maronit bütün olarak halkımıza hizmette sadık kalmakta...» (AKEL Newsletter, s. 20, Nisan 1976)

«...Fakat, hatta partinin nihai amacının, ki bu sosyalizmdir, gerçekleşmesinin sadece **halkın** (abç) çoğunluğunun istemesiyle mümkün olacağını AKEL programında vurgulamıştır.» (E. Papayuanu, Haravgi 11 Eylül 1962).

Bütün bunlardan anlaşıldığı gibi, AKEL,:

- Anası, kaynağı halk olan bir partidir,
- Halkın hizmetinde olan halkın siyasi partisidir,
- İktidara ancak halkın çoğunluğu isterse gelen bir partidir.

Bu iddialar en faşist partiden en demokrat geçinen bütün burjuva partilerinde de rahatça görülebilir. Ger-

çek bir Komünist Parti'yi AKEL ve diğer burjuva partilerden ayıran özellik nedir öyleyse?

«Herşeyden önce, parti işçi sınıfının (abç) ileri (aşç) müfrezesi olmalıdır. Parti, işçi sınıfının en mükemmel unsurlarını ve onların tecrübelerini, devrimci morallerini, proletaryanın davasına (abç) kendilerini fedakârca adamalarını içine çekmelidir. Partinin gerçekten ileri bir müfreze olabilmesi için devrimci teoriyle, hareket kanunları bilgisi ile silâhlanmalıdır. Bunlarsız proletaryanın mücadelesini yönetemez, proletaryaya önderlik edemez. (abç) (J.V. Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 103, FLP İngilizce baskı)

«Parti, işçi sınıfının politik önderidir. (abç) (Aynı yerden s. 104)

«Devrimci partisi olmayan işçi sınıfı, genel kurmayı olmayan bir ordudur.

Parti, proletaryanın genel kurmayıdır.

Fakat parti sadece ileri bir müfreze olamaz. Aynı zamanda sınıfın müfrezesi, parçası olmalıdır, varlığının bütün bağlariyle sıkıca ona (işçi sınıfına -bn) bağlı olmalıdır.» (abç) (aynı yerden (ay) s. 104)

«'Biz' diyor Lenin, 'bir sınıfın partisiyiz ve böylece bütün sınıf (abç) (savaş sürecinde, iç savaş sürecinde bütün sınıf) partinin önderliğinde hareket etmelidir.'...» (ay, s. 105)

Görüldüğü gibi, Marksist-Leninistlere göre Komünist Partisi işçi sınıfının iktidar mücadelesi veren, devrimci, militan, öncü sınıf partisidir. AKEL, sahtekâr burjuvalarının gösterdiği gibi bir 'halk partisi' veya genel bir 'emekçi halk partisi' değildir. Komünist Partisinin anası proletaryanın -işçi sınıfının- ta kendisidir,

AKEL sahtekârlarının sayıkladığı gibi 'halk' değildir.

Bir partiyi, herhangi bir partiyi, 'halkın partisi', 'halkın hizmetinde parti' olarak göstermek, **halkın** kendisini aldatmaktan, sahtekârlıktan başka birşey değildir. Toplumun sınıfsal yapısını, gerçekleri **halkın** gözünden saklamaktan başka birşey değildir.

Bugün, emperyalizmin ve faşizmin kol gezdiği Kıbrıs'ta, açıktır ki emperyalistlerin yerli uşaklığını yapan komprador burjuva sınıfı iktidardadır. (Kıbrıs'ta son oynanan emperyalist oyunlar bunun en basit delilidir.) Bu emperyalist sömürü altında ezilen diğer sınıflar ve tabakalar bir bütün olarak halkı meydana getirirler. Bunlar, başta işçi sınıfı, topraksız ve az topraklı köylüler, küçük burjuvanın sol kanadı, milli burjuvanın sol kanadını oluşturan tabaka ve sınıflardır. Bu sınıfların ayrı ayrı, birbirinden farklı çıkarları olmasına rağmen, anti-emperyalist ve anti-faşist ortak yanları bunları bir bütün olarak, halk olarak ortaya çıkarıyor. Bugün bir bütün, bir halk olarak duran bu kitlenin, yarın emperyalizmin Kıbrıs'tan kovulması ve demokratik devrimin tamamlanması ile yeni bir niteliğe bürüneceği açıktır. Dolayısıyla, daimi bir yapısı olmayan böyle bir sınıflar topluluğunun, her devrim aşamasında nitelik ve nicelik bakımından değişen bir kitlenin, bilimsel olarak tek bir partisi olamaz. Tüm ezilen halkı kurtuluşa, sınıfsız topluma, komünizme götürecek tek bilimsel parti, halkın en ileri, en devrimci sınıfı olan proletaryanın -işçi sınıfının- öz sınıf partisi Komünist Partidir. Halk ancak ve ancak işçi sınıfının ve onun öncü örgütü Komünist Parti önderliğinde emperyalizmin ve faşizmin boyunduruğundan kurtulabilir. İşçi sınıfı ve onun öncü partisinin asla halkı kurtuluşa, AKEL alçaklarının dediği gibi, «sadece halkın çoğunluğu istediği zaman» götürmek diye bir şartı olamaz. Halkımız

ner zaman kurtuluşunu istemektedir, onun uğrunda mücadele vermektedir. Halkımızın bugün tek isteği kendisine kurtuluş yolunu gösterecek devrimci önderliktir. İşçi sınıfının partisi halkı kurtuluşa en erken bir zamanda götürmek için kendini devrimin hareket kanunlarıyla, devrim teorisi ile silâhlandırır, işçi sınıfının en mükemmel, en ileri, en militan unsurlarını örgütler ve herhangi bir şart altında halka kurtuluş yolunda, devrim yolunda önderlik edecek proleteryanın genel kurmayı görevini üstlenir. Yoksa, Komünist Partisi, AKEL alçaklarının göstermeğe çalıştığı gibi «mütevazi, mücadeleyi tekeli altına alma çabasında olmayan» bir parti değildir. Komünist Partisi bir mücadele, bir devrim, bir iktidar partisidir; bir centilmenler kulübü veya bir hayırseverler derneği değildir.

Bütün bunlar bir gerçeği ortaya çıkarır. Ya sahte komünist AKEL revizyonistleri Marksizm-Leninizm'in sınıf öğretisinden yoksundurlar, ya da bunu gayet iyi biliyorlar ve bilerek, isteyerek işçi sınıfının, halkın devrimci gücünü kırmak, onları pasifize etmek ve Rus sosyal-emperyalistlerine uşaklık yolunda kullanmak için «Emekçi Halkın İlerici Partisi Komünist Parti» gibi bir lâf bulamacını suratlarına maske ediyorlar. Bizim görüşümüze göre AKEL şarlatanlarının durumu ikinci ihtimale girer, çünkü AKEL burjuvaları Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık görevlerini ancak ve ancak halkın kurtuluş ümitleri üzerinden kahpece geçerek yürütebilirler.

III) AKEL'in Örgüt Anlayışı Komprador Burjuva Örgüt Anlayışıdır.

«AKEL'in kurulmasında inisiyatif, o zamanlar yer altında çalışan KKK'dan (Kıbrıs Komünist Partisi 1926-33 yılları arasında legal, 1933-41 yıl-

ları arasında gizli çalışmış Kıbrıs'taki ilk 'komünist' parti. Dağılması üzerine AKEL kuruldu.) geldi, ki bu iki başarıyı birden uygular - halkın legal politik eylem hakkını kazanmasını ve kendi (parti-bn) eylemlerinin legalize olmasını...» (AKEL Newsletter s. 4, Nisan 1976)

«AKEL'in halktan saklıyacak birşeyi yoktur, yüzünü kapayacak ne bir maske, ne silâh, ne de üyelerine gizli emirler.» (E. Papayuanu, Haravgi, 11 Eylül 1962)

«Geçen yıl ellinci kuruluş yıldönümünü kutlayan ülkenin en eski ve en güçlü partisi AKEL...» (La Nouvelle Revue Internationale, sayı 1, 1977, E. Papayuanu'nun Kıbrıs Halkı Boyun Eğmeyi Reddediyor adlı demecinden)

Görüldüğü gibi,

— legal bir örgüt olmayı zafer olarak niteliyor,

— AKEL gizli, kapalı olmayan, tertemiz bir partidir,

— AKEL Kıbrısın en güçlü partisidir.

Buna ek olarak bir de bu gücün gerçekten nereden geldiğine bakalım. AKEL'in, Kıbrıs'ta birçok iktisadi işletmelerle ilişkileri vardır. Bunların en önemlileri, People's Spirit Company of Limassol - LOEL Ltd. - sonradan, 1960'da ismi ICEL Ltd. Importers, Exporters and Industrialists olarak değiştirildi (daha çok Sovyetler Birliği ile ilişkileri olan bir şirket); People's Coffee Grinding Cooperative (Laikon Kafekopteion) Kaymaklı: Maxlo Ltd. (Sovyet bloğundan elektrik malzemeleri ithalatçısı) ve Delta Trading Co. of Nicosia (ticaret şirketi). AKEL bir parti olarak bu işletmelere sahip değildir, fakat hissedarlarının büyük çoğunluğu AKEL kad-

rolarından oluşur. Bu hissedarlar vasıtasıyla bu işlemlerdeki AKEL kontrolü oldukça etkindir. Aynı zamanda AKEL'in veznesinden ödenen AKEL liderlerinin esas uğraşı profesyonel temelde AKEL'in işlerini çevirmektir.

İşte size bir "Tüccar Komünist Parti". Büyük patronları, Rus sosyal-emperyalistleri bu sadık uşaklarını Marksizm-Leninizm'e yaptıkları bu katkı (!) ve hizmetten (!) dolayı, o, sağa sola büyük bir cömertlikle dağıttıkları nişanlarla mükâfatlandırmalıdır.

Rus sosyal-emperyalizminin bu uşaklarının gerçek yüzünü daha iyi görebilmek için Marksist-Leninist parti örgütünün ne olduğuna bir bakalım.

«...Öte yandan, devrimciler örgütü herşeyden önce devrimci eylemi meslek edinenlerden (abç) oluşmalıdır. (Bu nedenle devrimciler (abç) örgütünden söz ederken Devrimci Sosyal Demokratları (Komünistleri-bn) kastediyorum.) ...Böyle bir örgüt çok geniş olmamak ve olabildiğince gizli olmak zorundadır.» (V.I. Lenin, Selected Works, c. 1, s. 178, Moscow 1975).

«Hareketimizin aktif işçileri için yegâne ciddi örgütlenme ilkesi en sıkı gizlilik olmalıdır. (abç) (V.I. Lenin, ay, s. 201)

«Partiyi 'kendi kendini arayanlardan' temizlemek ve partide sadece kendini samimiyetle komünizme adanmış siyasi bilinçli unsurları barındırmak için birden çok kayıt yenilemesi yaptık.» (V.I. Lenin, İşçi Devlet ve Parti Haftası. 1919)

«Parti, proleteryanın Genel Kurmayıdır.» (J. V. Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 104, FLP, İng. Baskı)

«Böylece, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin (1918'e kadar S.B. Komünist Partisi bu adla anılı-

yordu-bn) bir üyesi olmak demek, bu partinin programını kabul etmek, partiye maddi yardımda (abç) bulunmak ve parti örgütlerinin birinde çalışmak demektir. (asç)» (J. V. Stalin, Proleterya Sınıfı ve Proleterya Partisi-Essential Stalin-den, s. 43)

«...Partimiz, kapıları sadece deneyden geçenlere açık bir kaledir.» (J.V. Stalin, ay, s. 43)

«Partimize, bireylerin topluluğu (abç) yerine önderlerin (abç) örgütü (asç) boşuna denmemiştir.» (J.V. Stalin, ay, s. 42)

Böylece, emperyalizmin boyunduruğu altındaki bir ülkede,

- Bir Komünist Parti, mesleği devrim yapmak olan, hayatı dahil bütün varını yoğunu devrim ve son analizde komünizm için adanmış olan komünistlerin örgütüdür.
- Bu örgütün temel örgütlenme ilkesi hangi şart altında olursa olsun gizliliklidir.
- Komünist Partisinin gücü, içinde barındırdığı birey sayısına göre değil, devrim yolunda öncülük ettiği kitlenin devrimci gücüne bağlıdır.

Bugün, proleteryanın tarihsel görevinin, burjuvazinin kokmuş, sömürü ve soygun düzenini yıkmak, parçalamak ve yerine sınıfsız toplumu, komünizmi, getirmek olduğu bilinen gerçektir. Kapitalist düzenle komünist düzen arasında işçi sınıfının iktidarını içeren bir geçiş dönemi vardır. İşçi sınıfı kendi iktidarını kendi partisi Komünist Parti öncülüğünde gerçekleştirir. Bugün, iktidarı elinde bulunduran, rahatlık, lüks, ve çeşitli imtiyazlar içerisinde yaşayan Kıbrıs'ın hakim sınıfları, her zaman tepeden baktıkları, sömürdükleri, sırtından tüm ihtiyaçlarını giderdikleri işçi sınıfına iktidarı kuzu ku-

zu devredeceklerini düşünmek saflıktır, Marksizm-Leninizm'i anlamamak, hakim sınıflara hizmet etmek demektir.

«Dünyada henüz, mücadelesiz teslim olacak bir hakim sınıf görülmemiştir.» (V.I. Lenin, Presnya Kazası İşçi Konferansında Konuşma'dan, 1918)

Hakim sınıflar bugün yalnız Kıbrıs'ta değil fakat bütün dünyada, işçi sınıfının önderliğinde bütün ezilen halkların yükselmekte olan devrim mücadeleleri karşısında paniğe kapılmış durumdadırlar. Kıbrıs halkının bugün parçalanmış, bölünmüş durumu işte bu korkunun hakim sınıflara yaptırdığı kanlı eylemlerin somut örneğidir.

Dolayısıyla, hakim sınıflar, halkın, işçi sınıfının iktidar için, kurtuluş için her baş kaldırışlarında polislerini, askerlerini, mahkemelerini, hapishanelerini kullanacak, bu da yetmediği zaman EOKA, TMT gibi faşist sürüleri halkın, işçinin üzerine salacaklardır, faşist darbelere girişeceklerdir. Bütün bu şartlar altında, içerisinde herkesin girebileceği ve yozlaştırılabileceği (hakim sınıfların diktatörlüğünün bekçi köpekleri sivil polis dahil), gizlilikten uzak bir örgüt hiçbir zaman işçi sınıfına ait militan, devrim öncüsü bir parti olamaz.

Legal olup olmamak Komünist Partisi için tayin edici değildir. Hakim sınıflar için ise önemlidir, çünkü legal bir partiyi kontrol etmek, içine girip yozlaştırmak illegal bir partiyi kontrol etmekten çok daha kolaydır. Komünist Partisi için asıl önemli olan, legal ve illegal çalışmayı beraberce yürütmektir. Burada yine illegal çalışma, yani halkın devrim yolunda örgütlenmesi, silâhlanması vs. esas, legal çalışma ise buna bağımlıdır.

İşte, AKEL burjuvalarının kavrayamadıkları Marksist-Leninist örgütlenme şekli. Esasında, onlar, iktidar mücadelesi veren bir sınıf partisi olmadıklarını kabul

ediyorlar. Komprador nitelikte, Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık eden bir kliğin elinde bir parti oldukları da açık, dolayısıyla bu sahtekârların bir Komünist Parti gibi örgütlenmelerini beklememek gerekir. Bugün, Kıbrıs'ta ABD ve Batı Avrupa (özellikle İngiliz) emperyalistlerinin uşaklığını yapan komprador burjuva kesimlerinin AKEL burjuvalarına duyduğu güven, bu hâkim sınıfların faşist ordusu Rum Milli Muhafız Ordusu başkomutanlığını yapmış, faşist Yunan ordusuna mensup bir subay 1967'de şöyle dile getiriyor :

«Yoğun ve egemen yurtsever duyguları olan bir halk komünist olamaz. AKEL'in gücü hiçbir zaman taraftarlarının komünist olduğunu ispatlamaz AKEL, sömürge devrinden beri bir işçi ve çiftçi sendikası olmuştur ve hiçbir zaman tavrını komünist olarak belirtmemiştir. Şayet belirtseydi AKEL üyelerinin büyük çoğunluğu AKEL'den çekileceklerdi, çünkü onlar iyi Yunanlılardır, dürüst aile adamı ve katıksız hristiyanlardır.» (Karayuanis, The Cyprus Problem, s. 65)

Komprador burjuvazi kendi kendine duyduğu güveni bundan daha açık ortaya koyamazdı.

AKEL sahtekârları bir de, ikide bir en 'güçlü parti' olduklarını belirtirler. Bu enayiler kimi aldattıklarını zannediyorlar? Bir ülkede en güçlü sınıf iktidardadır, onun partisi (veya partilerinden biri) yönetimdedir. Partinin güçlü olması demek sınıfın güçlü olması demektir. Bugün, Kıbrıs'ta komprador burjuvazi iktidardadır. AKEL de bu sınıfın, komprador burjuvazinin Rus sosyal emperyalizmine uşaklık eden kanadının elinde bir partidir. AKEL'in gücü budur. Kaldı ki, bu en güçlü 'Komünist' Partisinin ülkesinde faşist darbeler oluyor. Buna altı yaşındaki çocuk bile güler. Güçlü bir Komü-

nist Partisinin ülkesinde işçi sınıfının diktatörlüğü vardır, faşizmin, emperyalizmin kökü çoktan kazınmıştır. Yukarıda da açıklandığı gibi, esasında AKEL'in gücü Rus sosyal emperyalizmine dayanan uşaklıktan başka birşey değildir.

IV) AKEL'in Amacı Mevcut Düzenin Muhafazası İçin Mücadeledir

«Ülkenin genel mali ve sosyal kalkınmasına ek olarak (abç) emekçi halkın yaşam ve kültürel standartlarının yükselmesi, kurulduğundan beri işçi sınıfının partisinin (!) esas amaçlarından biri olmuştur.» (AKEL Newsletter, s. 12, Nisan 1976)

«Kıbrıs'ın bağımsızlığını (?) kazanmasından hemen sonra AKEL, ekonominin bütün dallarını ve bütün emekçi halk katlarını kapsayan genel bir ekonomik ve sosyal program geliştirmiştir.

Bu program, endüstrinin, tarımın ve turizmin toptan, dengeli, planlı kalkınmasını, ekonomimizin yabancı tekel kapitalinden korunmasını, gerekli alt yapı işlerinin yapılmasını vs. öneriyordu.» (AKEL Newsletter, s. 15, Nisan 1976)

«Marksizm-Leninizm'in ölümsüz öğretisini izleyen AKEL, işçi sınıfı, köylülük ve bütün emekçi halkın hakları için mücadeleyi, bilimsel sosyalizm ilkelerinin yayılmasını sürdürecektir, Kıbrıs'ta daha üstün bir sistem olan sosyalist sistemin (abç) kurulması yolunu hazırlamak için yorulmadan çalışacaktır.» (AKEL ay, s. 20)

«Fakat, hatta partinin nihai amacının, ki bu sosyalizmdir (abç) gerçekleşmesi sadece halkın çoğunluğunun istemesiyle mümkün olacağını AKEL programında vurgulamıştır. Bundan daha demokratik birşey var mı? (abç).

Kıbrıs'ta Komünist tehlikesi yoktur, sadece emperyalist tehlikesi vardır.» (E. Papayuannu, Haravgi 11 Eylül 1962) (abç)

«Nihai emelimizin sosyalizm olduğu gerçeğini saklamıyoruz...» (abç) (E. Papayuannu, Haravgi 11 Eylül 1962)

9. Parti Kongresinden sonra 15-10-1959 tarihli Haravgi gazetesine demeç veren E. Papayuannu, «AKEL sosyalizmi empoze etmeğe niyetli değildir, fakat kanunî demokratik yollardan (abç) halkı sadece sosyalizmin mutlu bir yaşam getireceğine inandırmak için mücadele edecektir.» devamla, «bütün Kıbrıs partilerine bağımsızlık ve özgürlük» vadediyordu.

Özetlersek,

— AKEL'in amaçlarından biri ekonomimizin yabancı tekellerden korunmasıdır.

— Bir başka amacı, ülkenin ekonomisine ek olarak emekçi halkın yaşam standartlarının kalınmasıdır.

— AKEL'in nihai amacı ise Marksizm-Leninizm öğretisini kullanarak sosyalizmi getirmektir.

— AKEL sosyalizmi halkın çoğunluğu isterse getirecek, bu en demokratik yoldur.

— Kıbrıs'ta komünizm tehlikesi yoktur.

AKEL hainlerinin her satırı ihanet, sahtekârlık dolu bu saçmalıkları karşısında ne söyleyeceğini, nereden başlayacağını insan şaşırtıyor.

AKEL'in sahip çıktığı Kıbrıs'taki ekonomik düzenin yapısı nedir? Kapitalist düzendir. Bu düzen bağımsız Kıbrıs kapitalistlerinin elinde bir düzenmidir? Hayır değildir. Çünkü, Lenin, ta 1916'da çağa tesbitini koyarken yaşadığımız bu çağın «Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı» olduğunu vurgular. Yani, kapitalizm,

geçen yüzyılın sonu ve bu yüzyılın başında en yüksek aşamasına, emperyalizm aşamasına ulaşmıştır. Emperyalist tekeller dünyayı bölüşmüşler ve kontrolları altına almışlardır. Bundan böyle emperyalizmin kontrolu dışında hiçbir ülkede kapitalizm doğamaz ve gelişemez. Dolayısıyla, 1917 Ekim devriminden sonra kurulacak herhangi bir düzen ya proleteryanın diktatörlüğünü ya da emperyalizmin boyunduruğu altında, dünyanın dört köşesine yayılmış tekellerin sömürüsü altında bir komprador kapitalist diktatörlüğünü içerecektir.

AKEL sahtekârlarının böylece sahip çıktıkları ve koruyacakları ekonomik düzen ta başından beri emperyalizme bağımlı komprador kapitalist düzendir. Onların asıl koruyacağı ABD ve B. Avrupa emperyalizminin çıkarlarına karşı Kıbrıs'ta Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarıdır. İşte, AKEL'in gerçek komprador yüzü.

Kıbrıs şartlarında işçi sınıfının gerçek partisi bir Komünist Partisinin ülke ekonomisini yabancı tekellerden korumak diye bir problemi olamaz. Bugün bir Komünist Partinin görevi hali hazırda var olan yabancı tekellerin yerli uşaklarının sömürü iktidarını kökünden yıkmak ve yerine emperyalizmin bir daha el atamayacağı sosyalizme geçiş aşaması halkın kendi demokratik iktidarının kurulması yolunda, devrim yolunda öncülük etmektir.

«Ülkenin genel kalkınmasına ek olarak emekçi halkın kalkınması» vecizesini yumurthıyan bu alçakların bir kere daha gerçek komprador yüzleri ortaya çıkıyor. Sınıf kavramından yoksun, işçi sınıfı ile uzaktan yakından hiçbir ilişkileri olmadığı bir kere daha ortaya çıkıyor. Ülke kavramı, belli sınırlarla çevrili bir toprak parçasını ve üzerinde yaşayan bütün sınıfları, yani, emperyalist uşağı komprador burjuvazi, işçi sınıfı, köylü sınıfı, milli (orta) burjuvazi, küçük burjuvazi vs., kısaca

bütün insanları içeren bir kavramdır. Bir ülkedeki hakim sınıf o ülkeyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanır. Kendi çıkarları birincil, öbür sınıfların çıkarları buna bağlı ikincil yani ek durumdadır. Bugün Kıbrısta komprador burjuvazi iktidardadır. Onlara göre kendi sınıflarının kalkınması birincil, emekçi halkın kalkınması buna bağımlı bir ektir. İşte AKEL alçaklarının istedikleri de kesinlikle budur.

AKEL sahtekârları bütün bu alçaklıklarını «Marksizm-Leninizmin ölümsüz öğretisi ile sosyalizme gidecekleri» safsatasıyla örtmeye çalışmaktadırlar. AKEL sahtekârlarının tahrif ettikleri gerçek Marksizm-Leninizm'in ölümsüz öğretisi nedir?

«...Benim getirdiğim yenilik 1) Sınıfların varlığının sadece üretimin belirli tarihsel gelişim evrelerine (aMç) bağlı olduğunu, 2) Sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne (aMç) doğru gittiğini, 3) Bu diktatörlüğün kendisi sadece sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız topluma (aMç) bir geçişten oluştuğunu kanıtlamak olmuştur.» (Karl Marks'tan J. Weydemeyer'e, 5-3-1852, - V.I. Lenin, Selected Works, c. 2, s. 261, Moscow, 1975)

«Kapitalist ve Komünist toplum (aMç) arasında birinden ötekine devrimci bir geçiş dönemi vardır, ki bu proletaryanın devrimci diktatörlüğünden (aMç) başka birşey değildir.» (K. Marks, Gotha Programının Eleştirisi, s. 27-28, İng. Baskı, FLP)

«Bu sosyalizm, devrimin süreklilik açıklamasıdır, proletaryanın sınıf diktatörlüğü sınıflar arasındaki tüm farklılıkların ortadan kaldırılması (aMç) bu farklılaşmaların kaynağını oluşturan tüm üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu top-

lumsal ilişkilerden çıkan tüm düşüncelerin değiştirilmesi için gerekli bir geçiş aşamasıdır. (abc)» (K. Marks-F. Engels, Eserler, c. 7, s. 89)

«Devam edelim. Marks'ın devlet öğretisinin özünü, bir tek sınıfın diktatörlüğünün, yalnızca genel olarak bütün sınıflı toplumlar için yalnızca, burjuvaziyi devirecek olan proleterya için değil, ayrıca kapitalizmi «sınıfsız toplumdan», komünizmden ayıran tarihsel dönemin tümü için zorunlu olduğunu anlayanlar, yalnız onlar iyice kavramışlardır. Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidir, ama özleri hep aynıdır. Bütün bu devletler son çözümlemede şu ya da bu biçimde ama zorunlu olarak bir burjuva diktatörlüğüdür. Elbette kapitalizmden komünizme geçişte, siyasal biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir iş çeşitliliği göstermekten geri kalmaz, ama hepsinin özünde zorunlu olarak aynı olacaktır: Proleteryanın Diktatörlüğü. (aLç)» (V.I. Lenin, Selected Works, c. 2, s. 262)

Görüldüğü gibi Marks'a ve Lenin'e göre Marksizm-Leninizm'in öğretisi hiç de AKEL sahtekârlarının düşündüğü gibi değildir. Marksist-Leninist'lere göre işçi sınıfının ve onun partisi Komünist Partisinin nihai amacı sınıfsız toplum, **KOMÜNİZMDİR**. Sosyalizm ise, kapitalist, sınıflı toplumdan komünist, sınıfsız topluma geçiş sürecini oluşturan ve proleteryanın diktatörlüğünü içeren geçici bir devrin düzenidir. Geçici bir düzen hiçbir zaman nihai amaç olamaz. Bu hiçbir yerde, hiçbir konuda duyulmuş görülmuş değildir. AKEL sahtekârları kimi aldattıklarını sanıyorlar? Onları böyle saçmalamaya iten esas neden, yukarıda da belirttiğimiz gibi efendileri Rus sosyal-emperyalistlerine hizmet telâ-

şından başka birşey değildir. Mevcut sömürü düzenini muhafaza edebilmek için halkın aklını karıştırmak, devrimci mücadelesini saptırmak, işte bu efendilerin esas gayesi.

Bu sahtekârlar gerçeklere, Marksizm-Leninizm'in devrim teorisine o kadar yabancı ki, bugün, emperyalizmin ve faşizmin boyunduruğu altında inim inim inleyen Kıbrıs halkının bu somut durumunu görmemezlikten gelerek 'sosyalizm' palavraları atmaktadırlar. Bugün, Kıbrıs halkını, emperyalizmden ve onun yerli uşaklarının sömürsünden kurtaracak ilk devrim aşaması için sınıfımızın önderliğindeki demokratik halk devrimi aşamasıdır. Sosyalizme zemin hazırlayacak olan demokratik halk diktatörlüğü, Kıbrıs'ta tüm emperyalist uşaklarının, AKEL'in başındaki sosyal-faşistler dahil tüm faşistlerin kökünü kazıyacak ilk devrim aşamasıdır.

Kendi kendilerine 'komünist' diyen bu sahtekârlar iktidara nasıl geleceklerdir?

«Halkın çoğunluğu isterse. Bundan daha demokratik ne olabilir?»

«Proleter Demokrasi.» MarksistLeninist'lerin bu sahtekârlara vereceği kesin cevaptır.

«Proleteryanın demokrasisi herhangi bir burjuva demokrasisinden **bir milyon defa** (aLç) daha demokratiktir; Sovyet iktidarı, en demokratik burjuva cumhuriyetinden **bir milyon defa** daha demokratiktir.

Bunu görmeyen ya bilerek burjuvaziye hizmet etmektedir veya politik yönden bir kapı çivisi kadar cansızdır.» (V.I. Lenin, Selected Works c. 3 s. 33)

AKEL revizyonistleri 'bir çivi kadar cansız' değildirler, fakat pekâlâ burjuvazinin hizmetindedirler, bur-

juvazinin, komprador burjuvazinin ta kendisidirler, bundan hiç şüpheniz olmasın. Gerçekte, proleterya iktidara 'halkın çoğunluğu isterse değil' fakat, burjuva düzenini yıkarak, parçalayarak devrim yoluyla gelir. Çünkü hakim sınıflar asla iktidarı işçi sınıfına devretmezler.

«Zora dayanan devrim olmaksızın, burjuva devleti yerine proleter devleti geçirmek olanaksızdır.»

(V.I. Lenin, Selected Works, c. 2, s. 253)

«Her halk devriminin birincil koşulu 'hazır devlet makinesini' kırmak, parçalamaktır. (aLç)»

(V.I. Lenin, ay, s. 265)

Marksist-Leninist'lere göre, halk için en demokratik düzen, halkın kendi demokratik diktatörlüğünden başka birşey değildir. Bunu da ancak ve ancak işçi sınıfı ve onun öncü partisi Komünist Parti önderliğinde, Kıbrıs komprador burjuvazisinin diktatörlüğünü yıkarak, parçalayarak elde edebilir. Ancak ve ancak Rus sosyal-emperyalizminin uşağı AKEL sosyal-faşistleri dahil bütün B. Avrupa, İngiliz ve ABD emperyalistlerinin uşaklarını ezerek elde edebilir. İşçi sınıfı tüm Kıbrıs halkını kurtuluşa ancak ve ancak kendi iktidarı, diktatörlüğü ile götürülebilir, ki diktatörlük,

«Proleteryanın - hiçbir kanunla sınırlandırılmamış, şiddet temelinde kurulmuş - burjuvazi üzerindeki iktidardır, bütün emekçi ve sömürülen kitlelerin sempati ve desteğini gören bir iktidar.» (J. V. Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 46 - Lenin'den alıntı - FLP)

İşte AKEL revizyonistlerinin «Kıbrıs'ta komünizm tehlikesi yok» derken gösterdiği korku, işçi sınıfının burjuvaziye karşı olan acımasız diktatörlüğüne karşı olan korkudan başka birşey değildir.

Kısaca özetlersek, Kıbrıs sahte 'Komünist' Partisi AKEL,

— Kıbrıs işçi sınıfının öz sınıf partisi, iktidar mücadelesinde öncülük edecek devrimci partisi değildir.

— Kıbrıs komprador burjuvazisinin, Rus sosyal-emperyalistlerine uşaklık eden kesiminin elinde bir partidir,

— Marksizm-Leninizm'i, bu uşaklık vazifelerini yerine getirebilmek için tahrif ederek bir maske olarak kullanan sahtekârların elinde bir partidir,

— Marksist-Leninist geçinen fakat gerçekte Marksizm-Leninizm'e karşı cephe alan, Marksist-Leninist devrim teorisini reddeden karşı-devrimcilerin elinde bir partidir.

2. AKEL'İN İTTİFAK ANLAYIŞI

Sözde Kıbrıs 'Komünist' Partisi AKEL'in Kıbrıs işçi sınıfının devrim için mücadele eden, devrimci, militan sınıf partisi olmadığını, tam karşıtı Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarının elinde bir parti olduğunu önceki kısımda belirttik. Bunu iyice pekiştirmek, bu sahtekârlıkların gerçek komprador suratlarını ortaya çıkarmak için, bugün pratikte giriştikleri birtakım 'ilişkilere' sözüm ona 'halkın çıkarına olan ilişkilere' şöyle bir göz atalım.

«Milli Kurul'un, Kitle Örgütleri ve Siyasi Partiler Koordine Komitesinin daha çok güçlendirilmeleri gerekir. Buna paralel olarak, resmi ortak siyasetle anlaşılan bütün demokratik siyasi partilerle bir Milli Birlik Hükümetinin kurulma zamanı gelmiştir.» (AKEL Newsletter, s. 19, Nisan 1976) (abç)

«Eylül seçimleri süresince iki çizgi karşı karşıya geldi. : Birincisi, Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü ve

egemenliği, bağımsızlık (?) ve özgürlüğü için çarpışan, adanın bağlantısızlığını ve askerden arındırılmasını isteyen bir politikanın uygulanmasından yana olan, Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler (BM) çerçevesinde, BM kararları temelinde çözümlenmesini isteyen çizgidir. Bu, seçim kampanyası sırasında aynı temel üzerinde işbirliği yapmış olan işçi sınıfının partisi AKEL ile eski dışişleri bakanı Kiprianu tarafından yeni kurulmuş olan Demokratik Cephe ve Lissarides tarafından yönetilen EDEK'in (Merkezin Tek Demokratik Birliği) çizgisidir.

Öteki çizgi, ölkemize karşı girişilen saldırıdan doğan durumun, son kertesine dek kabullenilmesini ve kapitülasyonunu, Kıbrıs sorununun, NATO emperyalist bloğunun çerçevesi ve çıkarları çevresinde çözümlemeyi isteyenlerin çizgisidir.

.....

..Sert ve çetin savaşımı içinde halkımızın çıkarlarından hareket eden Parti, seçimlere siyasi hegemonya elde etmek için değil, fakat, etkin ve sağlıklı (?) güçlerin bağlaşıklığını güçlendirmek, onları, başında Başkan Makarios'un bulunduğu, ölkemizin demokratik ve yurtsever (!) politik yönetimi etrafında birleştirmek için katılacaktır.

.....

Önceden varılan anlaşmaya uygun olarak üç parti arasında meclisteki yerler şu şekilde paylaşılmıştır: Demokratik Cephe 21, AKEL 9, ve EDEK 4. Geriye kalan tek sandalye bağımsız milletvekili olarak toplumlararası görüşmelerde Kıbrıs'lı Rumların temsilciliğini yapan T. Papadopolos'a verilmiştir.

.....

...Temsilciler Meclisi demokratlaştırıldı, NATO yanlısı açıkça sağcı unsurlardan temizlendi.

.....

AKEL, üç demokratik (!) parti arasındaki işbirliğinin seçimlerle sınırlandırılmıyacağı görüşündedir. Bu işbirliği parlamento dışında, Kıbrıs halkının özgürlük savaşımının genel sorunları, Temmuz darbesi ve Türk müdahalesinden doğmuş olan özel sorunlar etrafında da devam etmelidir.

.....

Partimiz, halkımızın 5 Eylül 1976 seçimlerinde yurtsever ve demokratik güçlerin birliğinin gerçekleşmesi, Kıbrıs'ın kurtulup özgürlüğe kavuşması yolundaki isteğini gerçekleştirmek için varılmadan savaşacaktır.» (abç) E. Papayannu, Kıbrıs Halkı Boyun Eğmeyi Reddediyor, La Nouvelle Internationale dergisinin 1977 1. sayısı

Özetlersek,

— İşçi sınıfının partisi' AKEL, Kıbrıs sorununun BM içerisinde çözümlemesini isteyen Demokratik Cephe ve EDEK ile bir 'cephe' oluşturmuştur.

— Bu 'cephe' NATO ve emperyalist uşaklarına (?) karşı kurulmuştur.

— AKEL, Başkan Makarios'un önderliğinde demokratik (?) ve yurtsever (?) güçlerin birliğini güçlendirmek için bu 'cepheye' girmiştir.

— AKEL, bu 'cepheye' iktidar olmak için girmemiştir, çünkü bu halkımızın çıkarına değildir.

— Seçimden önce varılan anlaşmaya göre sandalyeler 'cephe' partileri arasında bölündü ve böylece meclis demokratikleşti??

— AKEL, bu üç demokratik (?) parti arasındaki işbirliğini halkın özgürlük savaşı sürecinde de devam ettirecektir.

— AKEL, halkın kurtuluş isteğinin yerine gelmesi için demokratik güçlerin seçimlerde birleşmesi yolunda savaşıacaktır. ???

Bunları söyleyen muhterem zat AKEL 'Komünist' Partisinin Merkez Kurulu Genel Sekreteridir, mesleği insanları güldürmek olan bir palyaço değil, bu bakımdan gülmeyiniz. Lenin'in dediği gibi, «muhakkak bu adam bu sözleri, halkın 'kitle halinde' gülmesi polis tarafından yasaklanan bir ülkede söyledi, yoksa alay etme suçundan öldürülebilirdi.» (Selected Works, c. 3, s. 26).

Şimdi, bu sözde 'komünist' gerçekte komprador burjuvaların 'emperyalizme hizmet cephesinin', bu sahtekârların satmağa çalıştığı gibi 'halkın çıkarına' olmadığını, tam karşısı halkı emperyalizmin boyunduruğu altında tutmaya devam eden bir ihanet cephesi olduğunu gösterelim.

AKEL, Emperyalist Uşaklarının Önderliğinde Anti-Emperyalist (!) Cephe Oluşturuyor.

AKEL sahtekârları bugün Kıbrıs komprador burjuvazisinin İngiliz ve Batı Avrupa emperyalizminin uşaklığını yapan karadıyla birtakım anlaşmalara, ittifaklara girmekte ve bunu «halkın çıkarına olan demokratik güçlerin birliği» safsatasıyla halka yutturmağa çalışmaktadır.

Bu adamlar 'demokratik güçlerden' bahsediyorlar. «Bir liberal için 'demokrasi'den genel olarak bahsetmek doğaldır fakat; bir Marksist «hangi sınıf için,» «sorusunu sormayı asla unutmaz.» diyor Lenin. (Selected Works, c. 3, s. 22). Biz de bu sahtekârlara soralım, «birliğinden bahsettiğiniz 'demokratik güçler'in sınıf yapısı nedir? Hangi sınıfın demokratik güçleri?» Cevap açıktır. Hakim sınıfların kendi 'demokratik' güçleri, (ha-

kim sınıflara 'demokrasi' sömürülen halk sınıflarına diktatörlük) şöyle ki,

a) Makarios'un insiyatifinde, Kipriyanu'nun başkanlığında Demokratik Cephe Partisi :

Makarios, AKEL sahtekârlarının gösterdiği gibi sınıflar üstü, partiler üstü bir 'demokrasi' azizi değildi. Makarios, Kıbrıs'ta iktidarda bulunan hakim sınıfların sözcüsü, temsilcisi idi. İşçinin, köylünün, emekçinin ensesine bir sülük gibi yapışmış kilise ve İngiliz emperyalizminin uşaklığını üzerine almış hakim sınıfların B. Avrupacı kanadının temsilcisi idi. Bugün, hakim sınıfların bu kanadı Kipriyanu başkanlığında iktidarda etkin durumdadır. Bu kanat 1960'da sözde bağımsızlığın kazanılmasından sonra Makarios önderliğinde devamlı olarak iktidarda kalmıştır.

b) EDEK :

EDEK bir bütün olarak küçük brujuva partisidir. 1974'e kadar Kıbrıs hakim sınıfları arasında pek bir etkinliği olmamıştır. AKEL'e pasifliğinden dolayı saldırırken, onun emperyalizme uşaklık yüzünü teşhire yaklaşımaktadır. 1974 faşist darbe sırasında ABD emperyalizmin uşağı darbecilere karşı belirli bir silâhlı mücadele vermiştir. Kendi kendisine sosyalist bir parti görünümünü vermeğe çalıştığı halde, açıkça işçi sınıfının partisi olduğunu iddia edemeyecek kadar korkak bir küçük burjuva partisidir. Kıbrıs probleminin çözümü konusunda o da tüm diğer burjuva partileri gibi şöven bir tavır takınmaktadır.

İşte, AKEL, nitelikleri yukarıda belirtilen bu partilerle 'anti-emperyalist' bir cephe oluşturmaktadır. Birinci nokta, bu cepheye katılan partilerin hepsinin de ortak tarafları halk düşmanı oluşlarıdır. AKEL, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yüklenirken, Demok-

ratik Cephe Partisi başta İngiliz olmak üzere B. Avrupa emperyalizminin uşaklığını yüklenmektedir. EDEK, bugün henüz bir küçük burjuva partisidir ve komprador niteliğe bürünmemiştir. İkinci nokta, bu 'cephenin' önderliğidir. Mademki AKEL, 'işçi sınıfının' partisidir, 'en güçlü' partidir, nasıl olur da önderliği başka bir 'yurtsever' (?) (sınıf yapısı ne?) partiye bırakıyor? Gerçekte, Marksist-Leninist'lerin ittifaktan anladığı halkın Komünist Partisi önderliğindeki devrimci cephesidir.

«Sosyalist Devrim ancak açık veya gizli, direk veya indirek tüm burjuva fikirlerini reddederek başarıya ulaşabilir.» (V.I. Lenin, İzvestia, No2-6, 15 Kasım 1917)

Sözde 'komünist' AKEL, komprador burjuvazi ile ittifakı reddetmek yerine ona sıkı sıkıya sarılmakta ve bunu bir 'yurtsever' cephe gibi göstermeğe çalışmaktadır. AKEL'in bunu yapmaktaki amacı nedir? AKEL sah-tekârları bununla iki amaç güderler. Birincisi, Rus sosyal-emperyalizmi bugün Kıbrıs'ta hakim değildir. Sosyal-faşistlerin birçok ülkelerde yaptıkları gibi, AKEL sosyal-faşistleri de Kıbrıs'ta B. Avrupa emperyalizminin kanatları altına sığınarak güçlenmeye çalışmakta ve buna karşılık Avrupa emperyalistlerini desteklemektedir. Onlarla, ABD emperyalizminin uşaklarına karşı 'anlaşmalara' girmektedir. İkinci amacı, işçi sınıfını hem içten bölerek, hem de halkın devrimci potansiyeline karşı diğer emperyalist uşaklarıyla birlik olarak devrimi imkânsız hale getirmeye çalışmaktadır.

Halkın Birleşik Cephesi

Bugün, gerçek bir Komünist Partisinin, oluşması için mücadele edeceği halk cephesinin içeriği ne olabilir, bu cephe nasıl kurulup inşa edilebilir?

Bilindiği gibi, Kıbrıs halkı emperyalizmin oyunla-
nyle birbirlerine düşürölmüş, bölönmüş, parçalanmış-
tır. Emperyalizmin «böl ve yönet» politikasının bir ese-
ri olan ve Kıbrıs emekçisinin kanıyla yazılan bu oyun,
emperyalistlerin yerli uşakları hakim sınıflar, yani,
Makarios'lar, Kipriyanu'lar, Denktas'lar, Sampson'lar ta-
rafından eyleme konmuştur. Bunu görmemek için insa-
nın ya dünyasından haberi olmaması ya da bu hakim sı-
nıfların hizmetkârı olması gereklidir. Emperyalizm hiç-
bir zaman eline bıçağı alıp adayı ikiye bölmemiştir. Bu
bölünme içten kıstırılmış ve 20-30 kadar yıl gibi uzun
bir zaman sürecini kapsamıştır. Bu süreç içerisinde em-
peryalist uşakları, şövenist çizgiler doğrultusunda halkı
bölüp efendilerine hizmeti büyük bir sadakatle yerine
getirirken, 'Komünist' Parti olduğunu iddia eden AKEL
de bunların yanında, bunlarla ittifaklar kurarak yer
almıştır. Bunu da büyük bir ögünle kabul etmektedir.
Bugün de durum hâlâ aynıdır. AKEL sosyal-faşistleri,
emperyalist uşaklarının bir kanadıyla başka bir emper-
yalist kanada karşı ittifak halinde, fakat öte yanda halk,
kesinlikle bu emperyalist uşaklarının eseri olarak, par-
ça parça, ve AKEL'in B. Avrupa emperyalizminin uşak-
larıyla bu ittifakı 'halkın yararınadır'. Bravo doğrusu...

Bugün, Kıbrıs'ta emperyalizmi, faşizmi ve onların
yerli temsilcileri hakim sınıfları ortadan kaldıracak tek
eylem **Demokratik Halk Devrimidir**. Kıbrıs'ta demokra-
tik halk devrimi, tüm Kıbrıs halkının davasıdır ve sun'i
olarak bölünen bu halkın birleşmesiyle amacına ulaşabi-
bilir. Kıbrıs'a barış ve demokrasi ancak ve ancak halkı
parça parça bölen emperyalizmin ve onun yerli uşkları-
nın adadan tüm olarak yok edilmesiyle yani Demokratik
Halk Devrimi ile gelebilir. Demokratik devrim süreci
içerisinde atılacak ilk adım Kıbrıs halkını, tüm halk sı-
nıflarını, bir bütün olarak birleştirmektir. Gerçek bir

Komünist Partisinin en birincil görevi Kıbrıs halkını tek bir bayrak, tek bir mücadele altında toplamaktır. Bu bayrak **devrim** bayrağı, bu mücadele işçi sınıfı önderliğinde **sınıf mücadelesidir**. Emperyalizme, İngiliz, ABD, Rus sosyal emperyalizmi ve tüm diğer emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına karşı ezilen halk sınıf ve tabakalarının mücadelesidir. Kıbrıs halkının birliği ve birleşik cephesi ancak ve ancak **devrim** temelinde kurulur ve **devrimci sınıf mücadelesi** içerisinde inşa edilir. Yoksa AKEL sahtekârlarının yaptığı gibi Kıbrıs halkının birleşmesini emperyalistlerin aracı BM'nin gerçekleştirmesini bekleyerek; kapalı kapılar ardında gizli anlaşmalarla, halkı parçalayan emperyalist uşaklarıyla 'meclisi demokratikleştirmek' için parlamento sandalyelerini bölüşerek değil. Halk düşmanlarıyla halkı, emperyalizme karşı birleştirmek, hatta AKEL'in yaptığı gibi, halkı onların peşine takmaya kalkışmak kuzuyu kurda emanet etmeye benzer. Bu, Kıbrıs halkına yapılabilecek en büyük ihanettir.

Bir de, AKEL sahtekârları halkın bugünkü bölünmüş halini bırakıp, Yunan şövenisti bir işgüzarlıkla Kıbrıs Rum komprador burjuvazisini 'yurtsever', halk sınıfı ilân edip peşine takılmışlardır. Öte taraftan, gerçekte bu sınıfların sömürü ve baskısı altında ezilmiş, bugün de, faşist Türk ordusunun işgali altında inleyen Kıbrıs Türk milletinden emekçi halk kesimini kendilerine karşı olarak almışlar, ve bunları Kıbrıs Türk milletinin şöven hakim sınıflarının kucağına itilmişlerdir. Bu, hiçbir zaman gerçek bir Kıbrıs Komünist Partisinin sürdüreceği politika olamaz.

«Siyasal özgürlüğün, yani Devlet Duması (parlamento) için seçim yapmanın, toplantı ve yayın özgürlüğünün emekçi halkı bir anda yoksulluk ve

baskıdan kurtaramayacağını biliyoruz. Kent ve kırsal yoksullarını, zenginlerin çıkarına çalışmaktan bir anda kurtarabilecek bir yol yoktur. Emekçi halkın **kendinden başka** (aLç) güveneceği ve umutlarını bağlayacağı kimsesi yoktur. **Kendi kendini kurtaramazsa** (aLç), işçiyi yoksulluğundan kurtaracak kimse yoktur. Ve işçiler, kurtulmak için Rusya'nın bir başından bir başına kadar, tek bir birlik içinde, tek bir partide birleşmek zorundadırlar.» (V.I. Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, s. 89, Sol Yayınları)

Lenin'in yıllar önce söylediği bu sözler bugün de hâlâ geçerliliğini, gerçekliğini en güçlü bir şekilde korumaktadır, tabii, Kıbrıs için, Rusya kelimesi yerine KIBRIS kelimesini koyarak.

3. AKEL'İN DEVLET VE DEVRİM ANLAYIŞI

«AKEL ve sol, Kıbrıs devletinin iç ve dış düşmanlardan korunması için güçlerini **Başkan Makarios'un** ve **demokrasinin (!)** emrine verdiler.» (abç) (AKEL Newsletter, s. 16, Nisan 1976) .

«Başkan Makarios'un politikasını destekleyen, **devlet aygıtının darbecilerinden temizlenmesi**, halkımızın tümü için kabul edilebilir demokratik, barışçıl ve adil uygulamalar için birlikte savaşılmaya hazır anti-emperyalist ve anti-darbeci, yurtsever, demokratik tüm güçlerle işbirliği.

.....

Emperyalizmin, Doğu Akdeniz'de, işçi sınıfının güçlü partisi (!) AKEL'in faaliyette bulunduğu **bağımsız ve bağlantısız** bir devletin varlığı ile **uyuşması olanaksızdır.**

.....

Böyle bir birliği zorunlu kılan çok ağır koşul-

lar vardır ülkede. İlk sırada, devlet aygıtını, cumhuriyetin emniyet örgütlerini, bazılarının hâlâ önemli mevkiiler işgal etmekte oldukları darbeci unsurlardan **temizlenerek güçlendirilmesi** gerekmektedir. Bunların çoğu -hemen hemen tümü- yıkıcı eylemlerini sürdürmektedirler. İç gericiğin gücünü, hatta seçimlerdeki yenilgilerinden sonra dahi küçümsemek gerekir. Hükümet, ayaklanmaya katılmış olan devlet memurlarına karşı **disiplin yaptırımlarının kabulünü** öngören bir yasa tasarısını parlamentoya sunmuştur. **AKEL, temizliğin sonuna dek götürülmesi görüşündedir.**» (abç) (E. Papayuanu, Kıbrıs Halkı Boyun Eğmeyi Reddediyor, La Nouvelle Revue Internationale dergisinin 1977, 1. sayısı)

Bu alıntılardan da görüldüğü gibi, AKEL, Kıbrıs'ta bugün var olan hakim sınıfların baskı **aygıtı** devletle olan ilişkilerini özetle şöyle sıralıyor:

- Kıbrıs'ta, bağımsız, bağlantısız bir devlet vardır,
- AKEL, Kıbrıs devletini iç ve dış düşmanlardan korumak için mücadele eder.
- AKEL, devletin darbeci bürokratlardan temizlenmesini ve böylece düzelmesini öneriyor.

Marksist-Leninist Devlet Anlayışı

Görüldüğü gibi, AKEL'in burjuva liderleri Marksist-Leninist devlet anlayışından tamamen yoksundurlar. Burjuvaziden, hele komprador burjuvaziden Marksist-Leninist devlet anlayışını ve bunun uygulanmasını beklemek zaten boş yere zaman harcamaktır. Marksist-Leninist devlet anlayışı nedir ki, kendini 'komünist' diye tanıtan bu sahtekâr burjuvaların haberi yok?

«Devlet, topluma dışarıdan zorla kabul ettirilmiş bir güç değildir. Hegel'in ileri sürdüğü gibi «ahlâk düşünüm gerçekliği», «aklın imgesi ve gerçekliği» de değildir. Devlet, toplumun gelişmesinin belirli bir aşamasındaki ürünüdür. Bu, toplumun, önlemekte yetersiz olduğu uzlaşmaz karşıtlıklar biçiminde bölündüğünden, kendi kendisiyle çözümlememez bir çelişki içine girdiğinin itirafıdır. Ama, karşıtlıkların, yani karşıt ekonomik çıkarlara (abç) sahip, kendilerini ve toplumu, verimsiz bir savaşın içinde eritip bitirmemeleri için, görünüşte toplumun üstünde yer alan çatışmayı hafifletmesi, «düzen» sınırları içinde tutması gereken bir güç gereksinimi kendini kabul ettirir. İşte toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve gitgide ona yabancılaşan bu güç devlettir. (abç)» (F. Engels The Origin of the Family, Private Property and the State, s. 229, Lawrence and Wishart, 1973)

«Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenlemek gereksiniminden doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan da egemen olan ve bunun sayesinde politik bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir... (abç)» (F. Engels, ay, s. 231)

«İkinci olarak, bizzat silâhlı güç halinde örgütlenen halkla, artık doğrudan doğruya aynı şey olmayan bir kamu gücü (aEç) kuruluşu gelir. Bu özel kamu gücü zorunludur, çünkü sınıflara bölünüşten sonra, halkın özerkli bir silâhlı örgütlenmesi olanaksız duruma gelmiştir... Bu kamu gücü her devlette vardır, yalnızca silâhlı adamlardan de-

ğil, ayrıca bunun maddi eklerinden (abç) gentilce (aEç) toplumun bilmediği hapishaneler ve her türlü ceza kurumlarından oluşur. (abç)» (F. Engels, ay., s. 229)

«Devlet, sınıf çelişkilerinin uzlaşmaz olmaları olgusunun ürünü ve belirtisidir. Nerede sınıflar arasındaki çelişkilerin uzlaşması nesnel olarak olanaklı değilse, orada devlet ortaya çıkar. Ve tersine devletin varlığı da sınıf çelişkilerinin uzlaşmaz olduklarını tanıtlar. (abç)» (V.I. Lenin, Selected Works, c. 2, s. 241, Moscow)

«Marks'a göre, devlet, bir sınıf egemenliği (aLç) örgütü, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı örgütüdür, (abç) sınıfların arasındaki çatışmayı hafifleterek, bu baskıyı yasallaştırıp pekiştiren bir düzenin kurulmasıdır.» (V.I. Lenin, ay., s. 242)

«...modern temsil devlet de, ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesi aletidir. (abç)» (V.I. Lenin, ay., s. 246)

«Burjuva devletlerinin şekli birbirlerinden oldukça değişiktir, fakat özleri aynıdır. Bütün bu devletler, şekilleri ne olursa olsun, son çözümlemede kaçınılmaz olarak burjuvazinin diktatörlüğüdürler. (aLç)» (V.I. Lenin, ay., s. 262)

Bütün bunları toparlarsak, DEVLET, ekonomik bakımdan egemen olan sınıfın politik örgütüdür. Devletin amacı mevcut düzenin korunması ve öteki sınıfların direncinin baskı altında tutulmasıdır. Devlet, toplumun sınıflara bölünüşüyle birlikte sömürülen sınıfların baskı altında tutulması için sömürücü sınıfın bir aleti olarak ortaya çıkmıştır. Bu ortaya çıkış, ordusu, polisi, 'adalet' mekanizması, hapishaneleri ve çeşitli baskı ku-

rumlarıyla bir otoritenin halk üzerinde teşekkülü ile olmuştur.. Üretim araçlarının özel mülkiyeti temeline dayanan bir toplumda, **devlet, her zaman için hakim sömürücü sınıfın bir aletidir, bir diktatörlüktür.** Hükümet şeklinin özelliği ne olursa olsun sömürülen sınıfları ezmek gayesini güden özel bir güçtür. Devlet, halka karşı gittikçe yabancılaştıkça, halka karşı duran ve halkı sömürücü sınıfın hakimiyeti altında tutma amacını içeren bir güçtür, bir mekanizmadır.

Şimdi de, bu Marksist-Leninist devlet tanımlamalarının ışığında AKEL burjuvalarının tanıdığı ve koruyacağı **Kıbrıs devletinin** hangi sınıfın elinde olup hangi sınıfları sömürdüğüne, baskı altında tuttuğuna bakalım.

Üretim araçlarının mülkiyet şekli nedir Kıbrıs'ta? **Özeldir.** Özel mülkiyet kapitalist sistemin en belirgin temel karakterlerinden biridir. Dolayısıyla bugün, Kıbrıs'ta üretim araçlarının sahibi burjuva sınıfı iktidardadır, yani **devlet** aygıtına burjuvazi sahiptir. Bu burjuvazinin niteliği nedir? Bu burjuvazi, daha önce de gösterdiğimiz gibi, bugün yaşadığımız çağın, 'Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı'nın bir ürünü olarak, komprador niteliktedir, yani emperyalizme göbeğinden bağımlı, emperyalist uşağıdır. Kıbrıs devleti de bu emperyalist uşaklarının Kıbrıs halkı üzerindeki sömürü ve baskı aracı, diktatörlüğüdür. Bugün, başa Klerides'in başını çektiği ABD emperyalizminin uşakları geçmiş, veya Kipriyanu'nun başını çektiği İngiliz ve B. Avrupa emperyalizminin uşakları geçmiş hiçbirşey değiştirmez; bu devlet, her iki halde de **Komprador Burjuvazinin** emekçi halk üzerindeki diktatörlüğüdür.

İşte, 'emekçi halkın' partisi AKEL'in iç ve dış düşmanlardan koruyacağı Kıbrıs devleti, komprador burjuvazinin emekçi halk üzerindeki bu diktatörlüğüdür. Esasında, AKEL sahtekârları burada düşmanlardan

devleti korumuyor, çünkü devletin, yani bir aletin, bir mekanizmanın düşmanı olamaz, ancak onu kullanan kişinin veya kişilerin, burada da sınıfın düşmanı olabilir. Bugünkü somut şartlarda, Kıbrıs devlet aygıtını elinde bulunduran komprador burjuvazinin B. Avrupa-cı kanadının iç düşmanları kimlerdir? AKEL'e göre bunlar, komprador burjuvazinin diğer kanadı, ABD emperyalizminin uşaklarıdır. Oysa marksist-Leninistlere göre bu devletin sahiplerinin gerçek düşmanı, bu hakim sınıflarla aralarında uzlaşmaz çelişkiler bulunan halk sınıflarıdır. Bu devletin varlığı da bu uzlaşmaz çelişkilerin ürünüdür. Komprador burjuvazinin kendi içindeki çelişkiler, yani ABD ve B. Avrupa emperyalist uşaklarının arasındaki çelişkiler hiçbir zaman uzlaşmaz değildir. Halkın devrim mücadelesi yükseldiği anda uzlaşabilir. Bunlar bir bütün olarak kurdukları sömürü düzenini, diktatörlüğü korumak için halka karşı, karşı-devrim cephesinde birleşirler. İşte, AKEL sahtekârlarının, Makarios'un (bugün Kipriyanu'nun) önderliğinde komprador burjuvazinin B. Avrupacı kanadıyla birleşmesi bu karşı-devrim temel ilkesi üzerinedir. Çünkü AKEL'in başındaki sosyal-faşistler de başka bir emperyalist gücün, Rus sosyalemperyalizminin uşaklarıdır. Dolayısıyla, sömürü ve baskı aracını 'korumak' için, 'temizlemek', 'düzeltmek', 'güçlendirmek' için ezilen halka karşı birleşmeleri doğaldır.

AKEL sahtekârları bir de utanmadan, «bağımsız ve bağılantısız (!) bir Kıbrıs devletinin emperyalizmle uyuşamayacağını» getiriyorlar. Bu, her bakımdan saçma bir tekerlemeden başka bir şey değildir. Bu alet nasıl bağımsız olur, Örneğin, bir çekiç bağımsız olabilir mi? Halkı ezmek için kullanılan bir aletin de bağımsız olması, çivi çakmak için kullanılan bir aletin bağımsız olması kadar saçma bir görüştür. Bağımsız olabi-

lecek olan nedir öyleyse? Bu aleti kullanandır bağımsız olabilecek. Kıbrıs hakim sınıfları bağımsız mı? 1917 Ekim devriminden sonra çağın, içinde yaşadığımız çağın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğunu önceden de belirttik. Bu, emperyalizmin tüm dünyaya (sosyalist ülkeler hariç) bu yüzyılın başından beri hakim olduğu ve emperyalist sömürüye karşı **tek** hareketin proleterya önderliğindeki devrimler ve devrimci proleter diktatörlükleri olduğu anlamına gelir. Bugün Kıbrıs'ta ne bir devrim olmuş, ne de proleterya diktatörlüğü kurulmuştur. Kıbrıs, emperyalizmin kontrolü ve sömürüsü altında sömürge ve yarı sömürge bir ülkedir. Emperyalizm bu kontrolünü ve sömürüsünü yerli uşakları vasıtasıyla gerçekleştirir. Bu emperyalist uşakları bugün, Kıbrıs'ta hakim sınıflardır. Bunlar emperyalizme büyük bir sadakatle bağımlıdırlar. Bunun en basit delili Kıbrıs'ın bugünkü bölünmüş durumudur. Emperyalizmin «böl ve yönet» politikasını Kıbrıs'a, halkı milliyetçi şöven çizgiler üzerinde bölerek, 'enosisi', 'taksimi' savunarak **halkın ortak sınıf mücadelesinin önüne sun'i yaratılmış millî sorunlar çekerek ve böylece halkı parçalayarak uygulayan bu emperyalist uşağı hakim sınıfların ta kendileridir.** İşte AKEL sahtekârları bir taraftan gösteriş olsun diye emperyalizme sözde saldırırken, öte taraftan, pratikte, diğer emperyalist uşaklarıyla halkı bölmek, halkın devrimci gücünü kırmak, hakim sınıfların diktatörlüğünü korumak ve güçlendirmek için işbirliğine gitmektedirler ve son analizde, efendileri Rus sosyal-emperyalistlerine daha iyi hizmet için devleti ele geçirmeğe çalışmaktadırlar.

AKEL sahtekârlarının bu ihanetlerini daha açık görmek için gerçek Komünistlerin, Marksist-Leninist'lerin, burjuva devletine karşı aldıkları kesin tavırlara bakmak yeterlidir.

«Paris Komünü, özellikle bir şeyi, işçi sınıfının hazır bir devletmakinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmakla yetinemeyeceğini' tanıtlamıştır.» (V.I. Lenin, Selected Works, c. 2, s. 263, Marks'tan alıntı —)

«Toprak mülkiyetini tazminatsız ortadan kaldırma vb. gibi reformları, bu (aLç) devlet (burjuva devleti-bn) aygıtı aracılığı ile yürürlüğe koymağa kalkmak en büyük hayaldir, en büyük kendi kendini aldatmadır, ve halkın aldatılmasıdır. (abç)» (V.I. Lenin, ay., s. 221)

«Olayların bu akışı, devrimi devlet iktidarına karşı **«bütün tahrip güçlerini toplamaya»** zorlar, ona devlet makinesini düzeltme değil, tersine kırma, Parçalama görevini verir. (aLç)» (V.I. Lenin, ay., s. 259)

İşte, AKEL burjuvalarının yüzünde patlayan Marksist-Leninist şamarlar. Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini, 'Marksizm-Leninizm' adına hayasızca tahrif eden, çiğneyen bu alçaklara Lenin'in bu konuda son bir sözü daha var.

«Her devrimin temel sorunu devlet gücü sorunudur. Bu sorun anlaşılmadan, bırakın devrime önderlik etmeyi, devrime bilinçli olarak katılnamaz bile.» (V.I. Lenin, ay., s. 34)

«Marks tarafından, devlet ve sosyalist devrime uygulanan sınıflar savaşımı öğretisi zorunlu bir biçimde proleteryanın siyasal egemenliğinin (aLç), diktatörlüğünün, yani onu kimse ile paylaşmadığı ve doğrudan yığınlarının silâhlı gücüne dayanan bir iktidarın kabul edilmesine götürür. (abç)» (V.I. Lenin, ay., s.255)

İşte, devrimin temel ilkesi olan Marksist-Leninist devlet anlayışı, kesinlikle bu karakterinden dolayı, sahte 'komünist' AKEL burjuvalarının devlet anlayışına ters düşmektedir. Çünkü, AKEL sahtekârlarının devrim diye bir sorunu yoktur.

AKEL'in Sorunu Nedir ?

AKEL'in şimdi niye Marksist-Leninist devlet anlayışını gözlerden saklayıp, devletin, «darbecilerden temizlenmesi»ni istediğine, ve niye devleti güçlendirmek istediğine bir bakalım. Burjuva devletin parçalanıp, yerine ilk aşamada, proletarya önderliğinde halk devletin kurulması Kıbrıs'ın ezilen sınıflarına hizmet etmektedir. Rus sosyal-emperyalizminin uşağı AKEL, doğal olarak buna karşıdır. AKEL burjuvalarının istediği devlet aygıtını, sınıfsal niteliğini değiştirmeden kendi eline geçirip, onu kendi sömürsünü sürdürmek için kullanmaktadır. Onların amacı öbür emperyalist uşaklarını saf dışı edip, onların yerini almak ve Rus sosyal-emperyalizmini Kıbrıs'ta hakim duruma geçirmektir. AKEL'in öbür emperyalist uşaklarına karşı tavrı uzlaşmacı bir tavidir. Bu halka karşı bir uzlaşmadır.

«AKEL hiçbir zaman, hiç kimsenin ideolojisini öldürmemiş, tehdit etmemiş ve incitmemiştir.»
(Haravgi, 11 Eylül 1962)

«AKEL, sosyalizmi (!) empoze etmeğe niyetli değildir, fakat **kanunî ve demokratik** (abç) yollar-dan, halkı sadece sosyalizmin mutlu bir yaşam getireceğine inandırmak için mücadele edecektir.»
(Haravgi, 15 Ekim 1959)

Lenin, burjuva devletin parçalanmasını söylerken, AKEL sahtekârları, hakim sınıfların devletin temizlenip güçlendirilmesini savunuyor. Marksizm-Leninizm bize devrimin, sömüren sınıflara karşı bir **şiddet** eylemi

olduğunu öğretirken, AKEL burjuvaları, 'demokratik' olarak (hakim sınıf demokrasisi- halka baskı) seçimlerle, ikna yoluyla 'sosyalizmin' kurulabileceğini savunuyorlar. Sosyalizm, daha önce de belirtildiği gibi, işçi sınıfının burjuvazi üzerindeki diktatörlüğüdür ve sadece silâhlı devrimle elde edilir. AKEL sahtekârları, sözde sosyalizmi savunurken, gerçekte onun yeminli düşmanıdır.

4. AKEL YUNAN MİLLİYETÇİSİDİR.

AKEL'in başındaki burjuvalar yeri geldiğinde, Kıbrıs Rum milletinin en gerici, en şövenist kesimlerine taş çıkartırcasına «enosis»i (Kıbrıs'ın Yunanistan'a ilhakı) savunmuşlardır ve hâlâ da savunmaktadırlar. Bunu, «bağımsızlık», «kendi kaderini tayin hakkı» gibi ilkelerin arkasına saklanarak yapmaktadırlar.

AKEL'in, kendini devamı olarak saydığı 1926'da kurulup, 1941'de dağılan KKK kuruluştan itibaren bazan dolaylı bazan doğrudan enosisin savunucusu olmuştur. Fakat, Komintern'in bu konuda KKK'ya karşı kesin tavır alması üzerine, KKK, 1931'de çıkardığı manifestoda şöyle demek zorunda kalmıştı:

«Komünist Partisi, işçilerin ve köylülerin acil ihtiyaçlarının giderilmesi için, karşı-devrimci slogan Enosisin ve «Milli-Enosisçi» liderlerin ihanetlerinin teşhiri için, ezilen Türk ve Rumların (milliyetçi liderlerin kafaları üzerinde) emperyalizme karşı birleşik cephesi için, Kıbrıs Özgür İşçiler ve Köylüler Sovyet Cumhuriyeti için mücadele edecektir.» (International Press Correspondance, 17 Aralık 1931)

KKK'nın 1941'de dağılmasından sonra kurulan AKEL'in yönetici kılığı, kurulduğu andan itibaren şöven

bir politika izlemiş ve Yunan milliyetçiliğinin çığırkan-
lığını yapmıştır.

Komintern'in 1943'de dağıtılmasından sonra, Londra'da, **26 Şubat-2 Mart 1947'de** toplanan Britanya İmparatorluğu'nun sınırları içerisindeki Komünist partileri konferansında, AKEL sözcüsü Fifi Ioannu'nun geçirdiği karar tasarısı şöyle diyordu:

«İngiliz hükümeti askerini Kıbrıs'tan çekmeli ve **Kıbrıs halkına kendi kaderini tayin hakkını tanımalı, yani anavatanları Yunanistan ile birleşme hakkını tanımalıdır.** (abç)» (F. Ioannu in Communist Party of G.B., We Speak For Freedom, s. 51)

Mart 1948'de AKEL'in Danışma Meclisi (Consultative Assembly) münasebetiyle oluşturduğu Milli Kurtuluş İttifakı (EAS) cephesinin, 31 Mart 1948 bildirisinde şöyle deniyordu :

«...EAS'ın acil görevi, Kıbrıs halkına kendi kaderini tayin hakkı tanıyan bir anayasayı elde etmesidir.

.....

Aynı zamanda EAS, Yunanistan'la birleşme mücadelesinde onu (Danışma Meclisini-bn) bir silah olarak kullanacağını açıklar. (abç)»

Mart 1954'de AKEL'in 8. kongresinde kabul edilen programında şöyle deniyordu :

«Bizim istediğimiz kayıtsız şartsız olarak Yunanistan'la birleşmemizdir. ... İsteddiğimiz halk tarafından yönetilen bir Yunanistan ile birleşmek değildir. Halk tek vücut olarak Yunan hükümetinin enosis sorununu Birleşmiş Milletlere getirmesinde ısrar etmelidir. (abç)» (The Road To Freedom, 8. AKEL Parti Kongre Programı)

AKEL genel sekreteri E. Papayuannu, 29 Nisan 1954 tarihli Londra Times gazetesinde çıkan demecinde şöyle diyordu :

«Dış ülkelerdeki bazı insanlar, Kıbrıs halkının, Monarko-faşist bir rejime sahip ve gerçekte Amerikan nüfuzu ve kontrolü altında olan bir Yunanistan'la birleşme mücadelesini anlamakta güçlük çekiyorlar.

Kıbrıs halkının milli rehabilitasyonu için verdiği mücadeleye Yunan halkının barış ve milli bağımsızlık mücadelesi ile ilişkili olarak bakılmalıdır, ayrı olarak değil. Aynı mücadelenin bir parçası ve bölümüdür. Yunanistan'da hükümetler gelir gider, fakat Yunan halkı her zaman oradadır.

Yunan ve Kıbrıs halkı milli özgürlüklerine kavuştukları zaman herhangi bir dış müdahale veya etki olmadan istedikleri rejimi kendileri seçebileceklerdir.» (abç)

21 Nisan 1954'de 2. Britanya İmparatorluğu Komünist Partileri Konferansında yine aynı şekilde E. Papayuannu şöyle diyordu :

«Eğer Kıbrıs problemini ve Yunan problemini ayrı olarak alırsanız, bizim Yunanistan ile ilhak mücadelemizi asla anlayamayacaksınız. (abç)»

27 Kasım 1966 Haravgi gazetesinden :

«Kurulduğu günden beri AKEL, kendi kaderini tayin etme ilkesi yoluyla, en temel istek Yunanistan ile Milli Restorasyonun, yani enosisin mücadelesini vermiştir.» (abç)

20 Haziran 1970'de, E. Papayuannu, Kıbrıs Radyo sunda (CBC) yayınlanan seçim propagandası konuşma sunda şöyle diyordu :

«AKEL'in güçlü inancı şudur ki, Kıbrıs problemine hakça, eşit ve nihai bir çözüm ancak Kıbrıs halkına kendi kaderini tayin hakkını kullanma izni verildiği zaman bulunacaktır. Bize kendi kaderini tayin hakkı kullanma izni verildiği zaman AKEL, oyunu şartsız olarak Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesi yolunda kullanacaktır. (abç)»

4 Ekim 1973 tarihli Atina To Vima gazetesinde yayınlanan demecinde E. Papayuanu şöyle diyordu :

«AKEL her zaman Kıbrıs problemine en iyi çözüm yolunun, Kıbrıs halkının egemen bir halk olarak kendi geleceğine, kendi kaderini tayin etme hakkı ilkesiyle uyumlu olarak kendisinin, karar vermesi olduğu görüşünü savunmuştur. Kendi kaderini tayin etme ilkesinin uygulanması halinde AKEL, halkı, Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesi yolunda oy vermeye çağıracaktır. ... Bazı kişiler, AKEL'in Kıbrıs'ın sosyalist bir Yunanistan ile birleşmesini desteklediğini iddia ediyorlar. Bu bir yalandır. AKEL hiçbir zaman, enosise varmadan önce, Yunanistan'da sosyalist rejimin kurulması şartını ileri sürme niyetinde olmamıştır. (abç)»

Nisan 1976 tarihli AKEL News Letter'den,

«...Buna paralel olarak, Parti, amaçlarının yayılması için mücadele etmekte ve Kıbrıs halkının politik hakları ve demokratik özgürlüğü ve hemen arkasından kendi kaderini tayin hakkının tanınması için istekte bulunmaktadır.

2. Dünya savaşını takip eden şartlarda Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin etme hakkı isteği uluslararası alanda geliştirilmişti. (abç) (s. 4)

...

...Burjuvazinin milli mücadeleye inanmış

fraksiyonu ile işbirliği içinde, sol, devamlı ve istikrarlı olarak kendi kaderini tayin etme hakkı için mücadele etti. (s. 5)

...

Milliyetçi sağdan, sola kadar - kendi kaderini tayin için mücadele eden halkın bütün güçlerini içeren bir yurtsever cephenin oluşması... (abc)» (s. 9)

Açıkça görüldüğü gibi,

— AKEL'e göre, Kıbrıs'ta yaşayan insanlar Yunan ulusunun bir parçasıdır, yani Yunanlılardır.

— AKEL buradan hareket ederek, Kıbrıs «halkının» kendi kaderini tayin hakkını Kıbrıs'ın Yunanistan ile kayıtsız şartsız birleşmesi (enos) olarak kabul eder ve bu yolda mücadele eder.

— AKEL, hâlâ (1960'tan sonraki cumhuriyet döneminde) aynı amaçla «halkın» kendi kaderini tayin hakkı ilkesini ilkesizce ve tutarsızca kullanmaktadır.

Sonuç olarak AKEL, enosisi savunmakla Kıbrıs halkının kurtuluşunu imkânsızlaştırmakta ve emperyalizme hizmet etmektedir.

1) AKEL'e Göre Kıbrıs'lılar Yunan Ulusunun Bir Parçasıdır, Yunanlılardır.

AKEL'in başına çöreklenen şövenistler, yanlış anlaşınmaya meydan vermeyecek kadar açık bir şekilde Kıbrıs'lıların Yunan ulusunun bir parçası olduğu analizini ortaya koyuyorlar. «Kıbrıs halkının milli rehabilitasyonu için verdiği mücadele Yunan halkının mücadelesiyle aynıdır.», «Kıbrıs'ın Yunanistan ile milli restorasyonu» tezleri bunu ispatlar. Milli rehabilitasyon veya milli restorasyon, bir ülkenin ve milletin bir kısmının

var olan başka bir devletin yönetimi altından kurtulup, kendi ülkesi ve milletinin bütünü ile birleşmesini açıklar. «Yunan ve Kıbrıs halkının (?) milli özgürlükleri... sözleri ile de bu milli rehabilitasyonun Kıbrıs açısından ne demek istendiği, Yunanistan'ın bir parçası olduğu iyice ortaya konuyor. Önce burada, AKEL burjuvalarının yarattığı kavram karmaşıklığının çözümünü daha aşağıya bırakıp, sonuç olarak şunu belirtelim ki, AKEL'e göre Yunan halkının ve Kıbrıs halkının **milli mücadelesi birdir**. Bunun pratiğe konması Kıbrıs ile Yunanistan'ın bir ülke, Kıbrıs'lıların da Yunanlı olduklarını getirir.

AKEL sahtekârları burada tüm gerçekleri tahrif etmekte, gerek Kıbrıs halkının, gerekse Yunan halkının ayrı tarihsel gelişimini, Kıbrıs ve Yunanistan'ın birbirinden ayrı sosyo-ekonomik yapılarını inkâr etmekte. Kıbrıs halkının devrimini çıkmaza sürüklemektedirler.

Gerçekte durum nedir?

Kıbrıs'lıların Yunan ulusunun bir parçası olup olmadıkları tartışmasına girmeden önce, ulusun ne olduğuna bakalım.

«Ulus, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur.

...

Yukarıda sözü edilen niteliklerin hiçbirinin ayrı olarak ele alındığında ulusu tarif etmeğe yetmediğini belirtmek de gereklidir. Üstelik bu niteliklerin bir tekinin bile yokluğu ulusun ulus olmaktan çıkması için yetmektedir.

...

Ancak bu özellikler tüm olarak var olduğu zaman bir ulus vardır.»

(J. V. Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun, s. 16)

Stalin yoldaşın bu açıklamalarının ışığında, herşeyden önce AKEL şövensitlerinin her zaman gözden sakladıkları Kıbrıs'ın kendi iç milli çelişkilerine bakalım. Bugün Kıbrıs'ta, emperyalistlerin, yerli uşakları vasıtasıyla çok iyi kullandıkları, Kıbrıs halkının sınıf ve bağımsızlık mücadelesini kan ve ateşle bastırarak arka plâna ittiren, Kıbrıs halkını bölen bir milli sorun vardır. Bu, Kıbrıs'ta iki ulusun, Kıbrıs Rum ulusu ve Kıbrıs Türk ulusunun varlıklarının sonucudur. AKEL sahtekârlarına göre, Kıbrıs'lı Türkler bir azınlık milliyettirler, Kıbrıs'lı Rumlar da Yunan ulusunun bir parçasıdır. Kıbrıs halkına (!) kendi kaderini tayin hakkı verildiğinde, Kıbrıs Yunanistan ile birleşip, Yunan ulusu milli rehabilitasyonunu gerçekleştirecektir

Bugün, kesindir ki, Kıbrıs'ta homojen bir toplum, bir kıbrıs ulusu yoktur. Ulusun varlığını belirleyen dört temel özellik ele alındığında, Kıbrıs'lı Rumlarla Kıbrıslı Türkler arasında en azından bir birliğin olmadığı görülür.

Bir tek şartın bile eksikliği bir topluluğun ulus olmasını önlediği Stalin tarafından açıklanmıştır.

Kıbrıs'lı Rumların durumu ele alındığında, Yunan ulusunun bir parçası olmadıkları, ayrı bir ulus, Kıbrıs Rum ulusu oldukları görülür. Yunan ulusu ile aralarında bir birlik -belli farklar göstermesine rağmen- sadece dil'de var denebilir. Kesinlikle, aralarında bir ekonomik birlik yoktur. Kıbrıs'ın iç pazarı Yunanistan'ın iç pazarından tamamen ayrıdır ve her zaman ayrı olmuştur. Bilindiği gibi Yunan ulusu, ulus karakterini her ulus gibi «kapitalizmin şafağında» kazanmıştır, ki bu da, Yunan devletinin 1830'da kurulmasıyla şekillenmiştir. Kıbrıs'lı Rumlar bu gelişmenin tamamen dışında kalmışlar, ayrı etkenler (Osmanlı idaresi, sonra İngiliz idaresi, Kıbrıs'lı Türklerin etkisi vs.) çerçevesinde, kapita-

lizmin Kıbrıs'ta gelişme süreci içerisinde, Yunanlılardan farklı bir ruhi şekillenme, ekonomik yapı ve özellikleri göstererek, Yunanlılardan ayrı fakat kendi içinde bir toprak üzerinde ayrı bir ulus olarak ortaya çıkmışlardır. (Bak-Kıbrıs'ta Milli Mesele, Devrimci Savaş Yayınları)

Kıbrıs'ta Yunan şövenizminin kaynağı ta başından beri kilise gibi koyu gerici bir kuruluş, daha sonra ABD emperyalizminin uşağı faşist Rumlar ve Yunan şövenistleri olmuşlardır. Faşistler (EOKA), Kıbrıs'ın Yunanistan'ın bir parçası olduğunu ve enosisin gerekliliğini onlar savunmuş ve bu yolda mücadele (!) etmişlerdir ve etmektedirler. AKEL şövenistleri de aynı şeyi, enosisi onlarla beraber savunmuş, bugün de hâlâ «Kıbrıs «halkının» kendi kaderini tayin hakkı» nutuklarıyla enosisi savunmaktadırlar. AKEL'in başındaki sahtekârların öbür emperyalist uşağı Yunan şövenisti faşistlerden tek farkı, Rus sosyal-emperyalizminin hizmetinde sosyal faşist karakterleridir.

II) AKEL, Kıbrıs «Halkının» Kendi Kaderini Tayin Hakkını Kayıtsız, Şartsız Yunanistan İle Birleşme -Enosis- Olarak Kabul Eder

«Kıbrıs «halkının» kendi kaderini tayin hakkı» vecizesi tamamen Yunan şövenizminin yansıması olarak Marksist-Leninist «**ULUSLARIN** kendi kaderini tayin hakkı» ilkesinin sahtekârca tahrifinden başka birşey değildir.

Bugün, Kıbrıs'ta iki ulus yaşamaktadır. Yukarıda açıklandığı gibi, Kıbrıs Rum ulusu ve Kıbrıs Türk ulusu. (Kıbrıs'ta ulusal sorunun analizine burada detaylı bir şekilde girmeyeceğiz. Devrimci Savaş Yayınları'nın «Kıbrıs'ta Milli Mesele» adlı broşüründe Kıbrıs'taki ulu-

sal sorun ve uluslar incelenmiştir.) Dolayısıyla bugün, Kıbrıs'ta «Ulusların kendi kaderini tayin hakkı» ilkesi, Marksist-Leninistler tarafından her iki ulus için de **ayrı ayrı tanınır**, ve her iki ulusun da bu yoldaki mücadelesi -emperyalizmi gerilettiği sürece- desteklenir. Fakat, Kıbrıs'ta **bir tek halk vardır**. İki ulustan Kıbrıs halkı. Bu halkın **bir tek sorunu vardır, DEVRİM** sorunu.

Açıktırki Yunan şövenistleri hiç çekinmeden, hiçbir kelime oyununa getirmeden Yunan milliyetçiliğini, silâhlı mücadeleye dahi varan, her şekilde savunmuşlardır. Bunlar her zaman genel olarak halk tarafından lânetlenmişlerdir. AKEL sahtekârları ise bunu gayet iyi bildiklerinden, kendi pis şövenist karakterlerine bir kılıf uydurmak için Marksist-Leninist «ulusların kendi kaderini tayin hakkı» ilkesini, «halkın kendi kaderini tayin hakkı» olarak tahrif etmişler, ve gerçek haliyle Kıbrıs'ta iki ulusa da **ayrı ayrı uygulanması** gereken ilkeyi, ilkesizce, sahtekârca, tek olan Kıbrıs **halkına** indirgemişler ve bunun da en kestirme yoldan Yunanistan'a bağlılık -enosis- olduğunu ortaya atmışlardır.

AKEL burjuvalarının yaptığı bu sahtekârlıkları daha iyi görebilmek için ulus ve halk kavramlarını, «ulusların kendi kaderini tayin hakkı» ilkesini açıklamakta yarar vardır.

Ulus, daha önce de belirtildiği gibi, aynı dili konuşan, aynı toprak üzerinde yaşayan, iktisadî yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde olan bütün sınıf ve tabakaların oluşturduğu tarihsel süreç içerisinde gelişmiş istikrarlı bir topluluktur. Bu sınıfların ve sosyal tabakaların arasında devrimden çıkarı olan, devrim safında yer alan sınıf ve tabakalar olduğu gibi, devrime düşman olan, ve devrimle karşı-devrim arasında bocalayan sınıf ve tabakalar da vardır.

Halk, her tarihi dönemde devrimden çıkarı olan devrim safında yer alan sınıf ve tabakaları ifade eder. Halk, belli bir dönemde ortaya çıkan ve sonradan yok olan bir topluluk olmayıp, her tarihi dönemde mevcut olan bir topluluktur. Oysa ulus, «sadece tarihsel bir kategori olmayıp, kesin bir çağa, kapitalizmin yükselme çağına ait tarihsel bir kategoridir.» (Stalin). Yani, ulus, kapitalizmle birlikte, kapitalizmin şafağında çıkmıştır ve sosyalizmin ileri bir aşamasında yok olacaktır.

Halk kapsamı her devrim aşamasında değişir. Oysa ulusun kapsamı devrim aşamalarına bağlı değildir. **Halk**, sadece devrim mücadelesi içerisinde anlamı olan bir kavramdır. Dolayısıyla, AKEL sahtekârlarının savundukları «halkın kendi kaderini tayin hakkının kazanılması için mücadele» esasında halkın devrim yapma hakkıdır ki, bunu da başkasından dilenmek, bunun kazanılması (!) için mücadele etmek Marksizm-Leninizm'in temel ilkesi olan devrim ilkesinin saptırılmasından hatta imkânsız hale sokulmasından başka birşey değildir. Bugünkü aşamada, Kıbrıs'ta halk, devrim yapma 'hakkını' kimseden sormaz, fakat, işçi sınıfının önderliğinde silâha sarılarak kurtuluşu için devrim mücadelesine girer.

«Ulusların kendi kaderini tayin hakkı» ilkesini Marksist-Leninist'ler,

«Bir **ulusun** (abç) kendi kaderini tayin etmesi demek, o ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine uygun olarak kendi hayatını örgütlendirme hakkına sahiptir. Ulus, kendi rızasıyla, öteki uluslarla federatif bağlar kurma hakkına sahiptir. Ulus egemendir ve bütün uluslar eşit haklara sahiptir.» (J. V. Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun, s. 28)

olarak değerlendirirler, ve her ulus için de bu hakkı savunurlar. Fakat, Yunan milliyetçisi AKEL sahtekârları, şövenist karakterlerinden dolayı, Kıbrıs'ta, bırakın iki ulusun varlığını, Kıbrıs'ta yaşayan insanların tarihî gerçekler açısından her bakımdan Yunanlılardan farklı bir sosyal ve ekonomik yapıya sahip olduklarını bile gözlerden saklamak için, Marksist-Leninist ilkeleri işte böyle ters yüz ediyorlar.

Şövenizmin bugün Kıbrıs'ta halkı ikiye bölüp parçaladığını herkes biliyor. Bu, emperyalizmin «böl ve yönet» politikasının pratikteki uygulamasından başka birşey değildir. Şövenizmi savunan herkes emperyalizme hizmet etmektedir. AKEL sahtekârları da Yunan şövenizmini, enosisi savunarak efendileri emperyalistlere bu hizmeti yerine getirmişlerdir, getirmektedirler.

III) AKEL, 1960'tan Sonra da «Halkın» Kendi Kaderini Tayin Hakkını Savunmuştur.

1960'tan sonra kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti her ne kadar emperyalizmin, özellikle de İngiliz emperyalizminin bir ürünü ise de Yunan milliyetçileri ve ABD emperyalizmi için bir gerileme olmuştur. Yunan milliyetçileri enosisi gerçekleştirmek için 1963'ten beri Kıbrıs halkına ölüm saçmışlar, kan kuşturmuşlardır. Bütün bunlar boşa çıkmış ve en sonunda 1974'de enosisi gerçekleştirmek için darbe yapılmıştı. Faşist darbenin ardından gelen faşist Türk ordusunun işgali ABD emperyalizmine istediğini vermiştir. Şimdi biz bunların de-tayına girmeyeceğiz. Burada söylemek istediğimiz, 1960'tan sonra da bazı Yunan şövenistleri enosisi gerçekleştirmek için açık faşist terör eylemlerinden geri kalmamışlardır. Fakat, AKEL sahtekârları bu dönem içerisinde, bugüne dek «halkın» kendi kaderini tayin hak-

kını savunmuşlar, sinsice, Kıbrıs halkını içten yıpratarak, çarpıtılmış ilkelerle kafasını bulandırarak, gerçekleri gizleyerek ve sonuçta devrim mücadelesinden saptırarak enosis emellerine ulaşmağa çalışmışlardır.

‘«Halkın» kendi kaderini tayin hakkı’ sahtekârlığını, bir iyimserlik olarak «ulusların kendi kaderini tayin hakkı» olarak düşünelim. Bu ilke İngiliz sömürge döneminde tamamen geçerlidir. -İki ulusun ayrı ayrı kendi kaderini tayin hakkı olarak-. Fakat 1960’tan sonra İngiliz sömürge idaresi atılıp Cumhuriyet kurulduktan sonra hâlâ bu ilkeyi savunmak gericiliktir. 1960’tan sonra Kıbrıs, yarı sömürge olmasına rağmen artık iki ulus üzerinden de ulusal baskılar kalkmıştır, İngiliz sömürge idaresi altında kaybettikleri kültürel özgürlüklerine, hareket özgürlüklerine, örgütlenme özgürlüklerine vs. kavuşmuşlardır. Okullar ve öğretim kendi idarelerine verilmiş, örfi idare yöntemleri, örgütlenme yasakları gibi baskı uygulamaları ortadan kalkmıştır. Dolayısıyla 1960’tan sonra «ulusun kendi kaderini tayin hakkından» bahsetmek gericiliğin ta kendisidir. (1963’ten sonra şövenist Kıbrıs Rum hakim sınıfları Kıbrıs Türk ulusu üzerinde ulusal baskılar uygulamıştı, fakat bunun burada detayına girmeyeceğiz. 1963’ten sonraki olayların nedenlerinin başında Kıbrıs halkının devrimci önderlikten yoksun oluşuydu. Sahte ‘komünist’ AKEL, bu sırada şöven Rum komprador burjuvazisinin yanında yerini almıştı.) 1960’tan sonra gerçek bir Komünist Partinin sloganı ne olmalıydı? Hiç şüphesiz Demokratik Halk Devrimi. Halkın, kurtuluş yolundaki ilk aşaması, kurulan komprador kapitalist diktatörlüğü yıkmak ve kendi iktidarını kurmaktır. Bu hakkı da kimseden istemedi kendi devrimci gücüyle elde etmek için mücadeleye atılmalıydı. Karşı-devrimci AKEL şövenistleri böyle bir mücadeleyi imkânsız kılmak, daha da öte, bir

türlü elde edemedikleri enosisi gerçekleştirmek için, «halkın kendi kaderini tayin hakkı» gibi tahrif edilmiş sloganlara, «halkın milli rehabilitasyonu» gibi gülünç ve saçma, içinde 'halk' ve 'milli' gibi birbirleriyle taban tabana zıt çelişkileri bulunduran, kafa karıştırmaktan, halkın devrimci sınıf mücadelesini saptırıp burjuvazinin şövenist, milliyetçi ihtiraslarını ön plâna çıkaran sahtekârlıklara sarılmışlardır.

AKEL sahtekârlarının 'komünistlikleri' Kıbrıs halkını faşist Yunan cellâtlarına teslim edecek kadar sağlamdır (!). 1970'de Yunan faşistlerinin kanlı terör diktatörlüğü zamanında bile AKEL şövenistlerinin «Bize kendi kaderini tayin hakkını kullanma izni verildiği zaman, AKEL oyunu sartsız olarak Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesi yolunda kullanacaktır.» diyecek kadar gözleri dönmüştür. Bu, faşizmin ta kendisidir, Sosyal-faşizmdir.

IV) AKEL, Enosisi Savunmakla Emperyalizme Hizmet Etmektedir

Bilindiği gibi, enosis, başta kilise olmak üzere tüm halk düşmanlarının, Yunan milliyetçisi faşistlerin bayraktarlığını yaptıkları emperyalist «böl ve yönet» politikasının pratikte uygulamasıdır. Şöyle ki, ABD emperyalizmi her zaman, Doğu Akdeniz'de 'batmayan uçak gemisi' olarak görmekte olduğu Kıbrıs'a hakını olmak istemiştir. Bugüne dek, Yunanistan, ABD emperyalizminin sadık uşağı hakim sınıfların elinde olmuştur. Kıbrıs'ın Yunanistan'a bağlanması ile de ABD emperyalizmi bu emeline kısa yoldan ulaşmış olacaktı. Bu bakımdan ABD emperyalizmi sürekli olarak Kıbrıs Rum ulusu hakim sınıfları vasıtasıyla Yunan şövenizmi ve enosis kışkırtıcılığı yaptırmıştır. Esasında, bu hareket iki amaca hizmet etmekte idi.

1. Gerçekte, Kıbrıs'ta iki ulus vardır. Kıbrıs Rum ulusu ve Kıbrıs Türk ulusu. Bunların hiçbirinin de özünde, Yunan ulusuyla ne tarihsel ne de sosyo-ekonomik yönden herhangi bir bağı yoktur. Bu iki ulusun halkı, bir bütün olarak Kıbrıs halkını oluşturuyor. Bu halkı bölmek, parçalamak; ortak mücadeleleri, sınıf mücadelesini ortadan kaldırmak -geçici olsa bile-, dikkatlerini devrimci mücadeleden ayırıp komprador burjuvazinin ve son analizde emperyalizmin iğrenç sömürü çıkarlarına alet etmek için aradaki ulusal çelişkiler körüklenmiştir. Kıbrıs Rum ulusunun hakim sınıflarının, Yunan şövenizminden kaynaklı ulusal baskısı karşısında, Kıbrıs Türk ulusunun hakim sınıfları kendi çıkarları uğruna, aynı baskıdan etkilenen Kıbrıs Türk ulusundan Kıbrıs halkını Türk şövenizmi ile kışkırtmıştır. Böylece iki ulustan Kıbrıs halkı birbirine düşman kesilmiş, ortak devrim mücadelesinin yerini sunî bir 'ulusal' mücadele almıştır. Halkın devrimci potansiyeli bu uğurda harcanmış ve böylece tüm emperyalist uşağı hakim sınıfların ve onların efendilerinin isteği, Kıbrıs halkının devrimci gücü -geçici olarak- ezilmiştir.

2. Yunan şövenisti Kıbrıs Rum hakim sınıfları şayet 'enosis mücadelelerinde' başarılı olsalardı, Kıbrıs Yunanistan'a, dolayısıyla ABD emperyalizmine bağlanacak, bir NATO üssü olacaktı. Bu mücadele (!) özellikle, CIA kuklası faşist Yunan Cunta'sı zamanında hızlanmış, 1974'de bu amaca hizmetle, Kıbrıs'ta darbeye kadar ulaşmıştı. Ondan sonra gelen faşist Türk ordusunun işgali ile ABD emperyalizmi başka bir şekilde, Türkiye'li Türk hakim sınıfları vasıtasıyla -geçici olarak- amacına ulaşmıştır.

AKEL şövenistleri, bu arada nerede idiler? Bu olayların ta içinde, Yunan şövenizminin, Enosisin bayraktarlığını yapmakta öbür emperyalist uşakları ile yarış

halinde idiler ve hâlâ da durum böyledir. Yukarıdaki alıntılardan da görüldüğü gibi ta başından, sömürge idaresinde, 1960-67 döneminde, 1967'den sonra faşist Yunan Cunta'sı döneminde devamlı olarak ENOSİSİ savunmuşlar ve enosisi savunan hakim sınıfların öbür kesimleriyle, kilise ile ittifaka girmişler ve tüm bu alçaklıklarını, önceki bölümde gösterdiğimiz gibi, «Demokratik güçlerin birliği» sahtekârlığı ile örtmeye kalkmışlardır.

İki yüzlü AKEL sahtekârları bir taraftan NATO'ya, ABD emperyalizmine saldırırken, öte taraftan, enosis halinde bir NATO üssü olacak olan Kıbrıs'ın, Yunanistan'a bağlanması için, enosis için, çırpınmakta idi, hâlâ da çırpınmaktadır.

Yukarıda da gösterdiğimiz gibi Kıbrıs'ta Yunan şövenizmi, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin hizmetindedir ve AKEL şövenistleri de bu hizmetlerini enosisi savunarak,

1. Halkın devrimci gücünün bölünüp harcanmasını
 2. Kıbrıs'ın emperyalistler tarafından işgaline zemin hazırlanmasını
- sağlamışlardır.

Gerçek bir Komünist Parti, ta başından, sömürge döneminden, belli olan bu düzenlere ve emperyalist oyunlarına karşı saldırgan bir tavır alırdı. Hakim sınıfların milliyetçi çığlıklarına karşı Marksizm-Leninizm'in devrimci bayrağını yükseltip, halka, Kıbrıs'ta emperyalist uşağı hakim sınıfların ve emperyalizmin sömürü düzeninin yıkılması yolunda öncülük görevini yüklenirdi. AKEL şarlatanlarının, sosyal-faşistlerinin yaptığı gibi emperyalist uşağı hakim sınıflarla ittifaklara gitmezdi.

Sonuç olarak, AKEL, «en temel istek» enosisin gerçekleşmesi için mücadele eder. Kendi kendini 'Komü-

nist' Parti ilân eden AKEL'in üzerine yüklendiği görev budur. Oysa gerçek bir Komünist Parti, işçi sınıfı ve ezilen halkın devrim ve bağımsızlık mücadelesine öncülük eder. AKEL, «emperyalist uşağı», «faşist» dediği hakim sınıflarla el ele enosis mücadelesi vermektedir, halka, devrim hedefi göstereceği yerde milli restorasyonu, enosisi hedef göstermektedir. Halkı bölen, emperyalizmden kaynaklı milliyetçi politika güden bir parti Komünist Parti olamaz. Olsa olsa emperyalist uşağı faşist bir parti olur. Rus sosyal-emperyalizminin uşağı, sosyal-faşist AKEL gibi.

5) AKEL, RUS SOSYAL - EMPERYALİZMİNİN KIBRIS'TAKİ UŞAĞIDIR

AKEL yöneticisi kliğinin Rus sosyal-emperyalizmine uşaklığı iki kategoride ele alınabilir.

Birincisi, AKEL revizyonistleri önceki bölümlerde gösterdiğimiz gibi Kıbrıs devriminin temel meselelerini saptırarak, devrimi imkânsız kılmağa çalışmaktadır. Açık olarak komprador burjuvazinin başını çektiği ve komprador burjuvazinin hizmetinde olan AKEL partisini bir 'Komünist Parti' olarak yutturmağa çalışmaktadırlar. Komprador burjuvazinin diğer kanatlarıyla ve gerici kilisenin başını çektiği feodal güçlerle ittifaklara girip, bunu «demokratik güçlerin birliği» safsatasıyla satmağa çalışmaktadırlar. Bugün Kıbrıs'ta, var olan sömürü mekanizması, hakim sınıfların devletini, güçlendirme ve ileride efendileri Rus sosyal-emperyalistlerine daha iyi hizmet için ele geçirmeğe çalışmaktadırlar. Buna da sahtekârca 'sosyalizm' adını vermektedirler. Karşı-devrimci «enosis» fikrini gerici kilise ve komprador burjuvazinin geriye kalan kesimleriyle hep bir ağızdan savunarak iki milletten Kıbrıs halkının, şö-

venist, milliyetçi temellere bölünmesini, halkın sınıf mücadelesinin kardeş kanı ile boğulmasını ve böylece emperyalizmin «böl ve yönet» politikasının uygulanmasını sağlamışlardır. Ortaya konan bütün bu eylemler, Kıbrıs halkının kurtuluş mücadelesini ve devrimini bugün için geriletmiştir. Devrimin gerilemesi demek emperyalizmin güçlenmesi demektir. AKEL sosyal-faşistleri, gösterdiğimiz gibi, partinin kuruluş gününden beri, sistemli ve bilinçli olarak ortaya koydukları bu eylemlerle emperyalizmin uşaklığını yapmışlardır.

İkincisi, AKEL yönetici kılığının Rus sosyal-emperyalizmine yaptığı doğrudan hizmettir.

«Ödünsüz savaşım, halkın birliği, uluslararası destek ve dayanışma, özellikle Sovyetler Birliği'nin desteğiyle bu belki (Kıbrıs'ın kurtulması amacı-bn) hayata geçirilecektir.» (L. Papayuanu, Kıbrıs Halkı Boyun Eğmeyi Reddediyor, La Nouvelle Revue International, 1977-1)

«Kıbrıs halkı bildiği gibi, bu destek (Rus sosyal-emperyalizminin Kıbrıs 'hakim sınıflarını' desteği-bn) sadece problemimizin en önemli devrelerinde, Kıbrıs hakkındaki iyi bilinen, güçlü Sovyet bildirileri ile politik alanda; Sovyet delegelerinin Birleşmiş Milletler'de ve diğer uluslararası örgütlerde yaptıkları önemli konuşmalarla diplomatik alanda görülmekle kalmamış - bu destek, aynı zamanda, modern tarihinin en güç anlarında Kıbrıs'a Sovyetler Birliği tarafından en pratik ve en cömert bir şekilde yapılan silâh ve malî yardım olarak görülmüştür. (abç)» (Haravgi, 17 Eylül 1969)

AKEL sahtekârları sürekli olarak Rus sosyal-emperyalistlerini Kıbrıs halkına şirin göstermeye çalış-

maktadırlar. Onu, halka 'sosyalist', 'dost' bir ülke olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bunu yaparken de, «Sovyetler Birliği'nin Kıbrıs'a yaptığı silâh yardımından» ögünçle bahsetmektedirler. Açıktır ki, bu 'silâh yardımı' «enternasyonal proleter dayanışmanın» bir sonucu olarak, «sosyalist» bir ülke tarafından, «devrim savaşı» veren bir «halka» verilmemiştir. 'Silâh yardımı', Kıbrıs halkını sömüren, ezen, «enosis» hülyalarıyla aldatıp milliyetçi ideolojilerle bölen emperyalist uşağı hakim sınıflara verilmiştir. Silâhlar Kıbrıs halkını birbirine kırdırmak için, faşist Yunan subaylarının emrindeki faşist Milli Muhafız Ordusunu donatmak için verilmiştir. Bu silâhlar 1963'ten beri binlerce Kıbrıs'lı emekçinin katlinde kullanılmıştır. Bu silâhlar, Kıbrıs tarihinin en karanlık anlarında, Kıbrıs'ta kardeş kanının döküldüğü anlarda kullanılmıştır. Bunu da, Kıbrıs halkı çok iyi bilmektedir, AKEL sahtekârlarının bundan hiç şüphesi olmasın. Bir taraftan, Kıbrıs'ın «silâhsızlanmasını» bozuk plâk gibi tekrarlarlarken, öte taraftan, bizzat Kıbrıs halkının katlinde kullanılan silâhları veren Rus sosyal-emperyalistlerine «minnettarlıklarını» belirtmek için binbir kılığa girmektedirler. Bu alçaklara göre de buna karşı çıkmak, yani Rus sosyal-emperyalizmine karşı olmak «halk düşmanı» olmak demektir.

«İyi bir komünist, Sovyetler Birliği'ni hedef alan çalışmalara girmez.» (Haravgi, 13 Aralık 1962)

AKEL sahtekârları, Rus sosyal-emperyalistlerinin kendi sömürü çıkarları için ortaya attığı emperyalist tezleri, Marksist-Leninist ilkeler diye yutturmağa çalışmaktadırlar. Varşova Pakti'nı da dünya halklarının «koruyucu meleği» olarak göstermeğe çalışmaktadırlar.

Dünya halklarının, emperyalizme karşı silâhlanmasını önlemek için Rus sosyal-emperyalistlerinin başını çektiği sözde «barış» konferanslarını ipleri çekilmiş palyaço gibi desteklemektedirler.

«AKEL detant ve barış içinde birarada yaşamayı sonuna dek destekler ve Helsinki Konferansı'nın son kararının tarihi önemi olduğuna inanır ki bu kararın uygulanması dünyaya barış, işbirliği, güvenlik ve özgürlük getirecektir. (abç)» (AKEL News Letter, s. 12, Nisan 1976)

AKEL burjuvaları, Helsinki Konferansı'nı destekler, çünkü bu konferans Rus sosyal-emperyalistleri dahil tüm emperyalistlerin, dünya halklarını aldatma konferansıdır. Rus sosyal-emperyalistleri, bu konferansta, dünya halklarına «barış» için silâhsızlanmayı önerirken, öte taraftan, dünyanın dört bucağına dağılmış sosyal-faşist ordularını dışından tutanağına kadar en modern en öldürücü silâhlarla donatmakta öbür emperyalist güçlerle yarış içersindedirler. Böylece, Rus sosyal-emperyalistlerine göre, silâhsızlanan dünya halkları daha kolay boyunduruk altına girebilecek veya boyunduruk altında tutulabileceklerdir.

Böylece, ezenle ezilen, sömürenle sömürülen «birarada barış içersinde yaşayacaklardır.» Marksizm-Leninizm'in bize öğrettikleri bunun tam tersidir. Emperyalizmle halk arasındaki çelişki uzlaşmazdır. Gerçek barış, ancak, emperyalizmin tüm dünyada yıkılması ile sağlanabilir.

«Savaşın kaçınılmazlığını yok etmek için, emperyalizmi ortadan kaldırmak gereklidir.» (J. V. Stalin, SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları, s. 37, FLP)

Bunun da yolu her ülkenin proletaryasının ve halkının kendi devrimlerini yapmalarından geçer.

«Kıbrıs emekçi halkı, Çekoslovakya'daki olayların gelişimini üzüntüyle karşıladı, çünkü Çekoslovak liderlerini öteki beş Varşova Paktı liderleriyle birlikte sosyalizm düşmanlarına karşı, içte ve dışta tavrı alacaklarını ümit ediyordu. Beş Varşova Paktı ülkesinin Çekoslovakya'ya **askeri yardım** (abç) vermesi sosyalist (?) sistemin ne kadar tehlike içinde olduğunu gösterir. Kıbrıs halkı, Çekoslovak Komünist Partisinin öteki beş 'sosyalist' ülkenin 'yardımıyla' problemi çözeceğine ve sosyalist gelişme programının hayata geçirileceğine inanır.» (Voice of Truth, radyo yayını, 13 Eylül 1968)

AKEL sosyal-faşistleri, yukarıda, sanki bir ülkenin işgalinden değil de kurtuluşundan bahsediyorlar. Kendileri bir taraftan, Marksist-Leninist «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı» ilkesini, kendi pis çıkarları uğruna binbir renge boyayıp, tahrif edip sahtekârca satmağa çalışırken, öte tarafta, bu ülkenin gerçekte, göz göre göre Rus sosyal-emperyalistleri tarafından çiğnenmesini alçakça alkışlamaktadırlar.

BÖLÜM II

CUMHURİYETÇİ TÜRK PARTİSİ (CTP)

Bu bölümde, CTP'yi incelerken uygulayacağımız yöntem, CTP'yi Marksizm-Leninizm kıstasına göre değerlendirmek olmayacaktır. Zaten, CTP'nin Marksist-Leninist bir parti olma iddiası yoktur. Programında da belirtildiği gibi 'demokratik sol' bir partidir. Biz CTP'yi, «ilericilik» temelinde inceleyip, bu partinin, halkımıza yutturulmağa çalışıldığı gibi gerçekten ilerici olup olmadığını bakacağız.

Bugün, CTP'nin yönetici kliğini oluşturan Rus sosyal-emperyalizminin uşakları, bu partiyi halka 'ilerici', 'anti-emperyalist' bir parti olarak yutturmağa çalışmakta ve aynı zamanda da sürekli bir şekilde Rus sosyal-emperyalistlerinin propagandasını yapmaktadırlar. Duruma göre de, CTP'yi, 'halkın partisi', 'emekçilerin partisi' diye ilân etmekten çekinmiyorlar.

«...Dar gelirli yurttaşların savaştan örgütü Cumhuriyetçi Türk Partisi...» (Yeni Düzen, s. 1, bir milletve'i adayının konuşması, 18 Haziran 1977)

«Cumhuriyetçi Türk Partisine saldırarak emekçi halkımızın partisini vatan haini ilân ettiler.» (Yeni Düzen, aynı yazı, s. 1)

«Altı yıldan beri halkımızın iş, ekmek, özgür-

lük mücadelesini her türlü baskı ve karalamalara rağmen yılmadan sürdüren Cumhuriyetçi Türk Partisi, halkımızı bir avuç vurguncudan, sömür-geden yana işleyen bozuk düzenin yıkılması yönün-de oy kullanmaya çağırır.» (Yeni Düzen, aynı yazı, s. 4)

CTP'nin gayrı resmi yayın organı olan 'Yeni Düzen' gazetesinden yapmış olduğumuz alıntılardan da görüldüğü gibi, CTP'ye halkımızın iş, emek, özgürlük mücadelesini sürdüren ilerici bir parti niteliği verilmeye çalışılıyor.

Marksist-Leninist'lerin görevi, sosyal emperyalizmin reklâmını yapan CTP yönetici kliğinin yüzüne geçirmiş olduğu sözde 'ilericilik' maskesini yırtmak ve bu halk düşmanlarının gerçek yüzlerini teşhir etmektir. Bu amaçla, CTP'nin çeşitli konulardaki görüşlerini onun programından, gayrı resmi yayın organı, Yeni Düzen gazetesinden ve çeşitli CTP bildirilerinden alıntılar yapılarak ortaya koyup, bu görüşlerin gerçekten nereden, hangi sınıftan kaynaklandığını, her burjuva görüşü gibi nasıl tutarsız ve kendi içinde çelişkili olduğunu göstereceğiz.

1. CTP'NİN AMAÇLARI

«Partinin amacı iki toplumun, iki bölgesi Federal bir yapıda eşitlik, uyum ve barış içinde yaşayabilmeleri için gerekli ortamın yaratılmasına yardımcı olmak ve Türk toplumunda İLERİ DEMOKRATİK DÜZENİN KURULMASI yönünde çaba harcamaktadır.» (CTP Program ve Tüzüğü, s. 1)

«Kıbrıs'ın her köşesinden, ikinci kurultaya katılan doksan delege bir avuç mutlu azınlığa çalışan bozuk düzeni değiştirerek emekçi halkın refah

ve mutluluğu için çalışacak yeni düzeni kuracaklarına ant içmişlerdir.

...
CTP halkımızın iş, ekmek, özgürlük mücadelesinde en ön saflarda dövüşmektedir. Halkta beliren demokrasi ve yeni düzen özlemlerini çetin ve örgütlü mücadelesiyle yüceltip bayraklaştırıyor.

...
CTP'nin şehir ve köy emekçilerinin yanında verdiği bu kararlı mücadelenin, vurguna, talana ve sömürüye karşı takındığı kesin tavrın...

...
CTP, vurguna, talana, sömürüye (abç), haksızlığa, adam kayırmaya, devlet eliyle kişi zenginleştirme, toplumsal emeğimizin, ve toplumsal kaynaklarımızın üç-beş çıkarıcının elinde toplanmasına karşıdır. CTP, işçilerimizin yarı aç, yarı köle yaşatılmasına, üreticilerimizin el emeğinin, alın terinin sömürülmesine karşıdır.

...
CTP ... halkın omuzlarına çöktüğü bozuk düzenden halkı kurtarmak istiyor.

...
Kısaca, CTP, insanın insanı, sınıfın sınıfı sömürmeyeceği, insanca yaşamağa gerçekten değer pırl pırl bir düzen istiyor. (abç)» (Yeni Düzen, s. 2, CTP Genel Sekreterinin yazısı, 12/6/1975)

Görüldüğü gibi, halkın sömürüye, vurguna, talana, haksızlığa karşı verdiği mücadeleye sahip çıkan ve kendi kendine halkın önder partisi süsünü veren CTP'nin esas amacı, 'Türk toplumunda ileri demokratik düzenin kurulması yönünde çaba harcamaktır.' Bu amacın «ilericilikle» bağdaşan hiçbir tarafı yoktur. Her-

şeyden önce 'ileri demokratik düzen' nedir? Bu, halk sınıflarının çıkarları ile hiçbir şekilde bağdaşmayan bir devlet anlayışıdır. CTP ileri demokratik düzenden ne anladığını programında açıklamamaktadır. Fakat önemli olan, böyle bir düzenin varolabileceğini kabul etsek bile, CTP'nin bu düzeni sadece Türk toplumuna uygulamak istemesidir. Anti-emperyalist, ilerici olma iddiasındaki herkes, her kurtuluş, her örgüt bugün Kıbrıs'ta sun'î olarak yaratılmış bulunan duruma karşı çıkmak zorundadır. Ülkenin, emperyalistler (başta ABD emperyalizmi) tarafından bölünmesi ve, iki milletten Kıbrıs halkının birbirlerinden ayırılıp birbirine düşman edilmesi ABD ve İngiliz emperyalizminin adamızdaki çıkar çatışmalarının bir sonucudur. Tüm ilerici ve anti-emperyalist güçlere düşen görev, emperyalist bir saldırı örgütü olan NATO'ya üye bir ülke olan Türkiye'nin, Türk hakim sınıflarının faşist işgal ordularının, İngiliz üslerinin, Yunan hakim sınıflarının faşist ordu birliklerinin ve Birleşmiş Milletler 'Barış Gücü' maskesi altında ülkemizde bulunan diğer emperyalist çözüm plânlarına karşı çıkmaktır. Halbuki, CTP bunu yapacak yerde, bugünkü durumun meşrulaştırılması demek olan emperyalist 'Federasyon' tezini desteklemekte ve bu yüzden de Kıbrıs halkını bir bütün olarak değil de, Kıbrıs Türk toplumu, Kıbrıs Rum toplumu diye ayrı ayrı görmektedir. Dolayısıyla, CTP'nin 'ileri demokrasisini' yalnız 'Türk toplumu' için görmesi doğaldır. Bu görüş, CTP'nin anti-emperyalist saflarda değil, genelde emperyalizmin, özelde Rus sosyal-emperyalizminin saflarında olduğunu ortaya koyar. Çünkü, Kıbrıs halkını bölmek demek olan 'Federasyon' tezi emperyalizme hizmet eder. Kıbrıs 'Türk toplumu' için 'ileri demokratik düzenin' savunulması da CTP'nin yönetici kliğinin Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık ettiğinin açık bir belirtisidir.

Çünkü, 'ilerici demokrasi' sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki uşakları, özellikle de sahte Türkiye 'Komünist Partisi tarafından ortaya atılmış bir tezdır.

Ote yandan, ilericilik maskesini suratında taşıyabilmek için, CTP, devamlı olarak ağzında bir 'Yeni Düzen' demagojisi gevelemektedir. Nedir bu 'yeni düzen'? CTP yönetici kliğinin 'yeni düzen'den anladığı halkın-demokratik diktatörlüğü müdür, sosyalizm midir, yoksa komünizm midir? CTP Genel Sekreterine göre, «CTP, insanın insanı, sınıfın sınıfı sömürmeyeceği, insanca yaşamağa gerçekten değer pırıl pırıl bir düzen istiyor. Yani, CTP, Komünizm istiyor. Ancak, gel gelelim, CTP 'milletvekili' adaylarından bir tanesi, CTP'nin çıkar-kanlığını yaptığı 'Yeni Düzen'in ne olduğunu detaylı bir şekilde ve kendisine atılan 'komünizm çamurundan' arınmak isteyen 'dürüst bir burjuva' ağzı ile şöyle açıklıyor. :

«'Yeni Düzen' deyiminin sosyalist veya komünist literatürde yeri yoktur. Marksizm'le uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

'Yeni Düzen' bir reformculuktur. Kapitalist düzenin hastalıklarını geçici bir süre için tedavi etme yoludur. Kapitalist düzeni yeniden şekillendirmedir. (abç)

'Yeni Düzen' sloganını ilk defa ortaya atan Amerikan Cumhurbaşkanı Roosevelt'tir. 1929-30 dünya ekonomik krizi sonucu, tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Amerikan ekonomisi de büyük bunalımlar içine düşmüştü. Birçok işletmeler iflâs etmiş, işsizlik anormal derecede yoğunlaşmış, hayat pahalılığı yükselmiş ve doların satın alma gücü düşmüştü. Kapitalist sistem neredeyse çökmek üzereydi.

Kapitalizmi kurtarmak için birtakım reformlar yapmak gerekiyordu. Amerika Cumhurbaşkanı adaylarından Roosvelt, bir seri program hazırladı. Cumhurbaşkanı seçilince 1932 yılından başlayarak bu reformları gerçekleştirdi. Bu sosyal ve ekonomik reformlar dizisine 'New Deal' ismi verildi, yani 'Yeni Düzen' dendi.

...

Birtakım ilerici kimseler dahi ... CTP'nin bu sloganı kullanmamasını salık veriyorlar.

Neymiş efendim? Şimdiki düzen kapitalizmdir. Kapitalizmden sonraki aşama sosyalizmdir. 'Yeni Düzeni' savunmak demek, kapitalizm aşamasından sonra gelen sosyalist düzeni savunmak demekmiş. Halbuki, bu dönemde sosyalizm değil, demokrasi düzenini savunmak gerekmiş.

Hiç merak etmesinler. CTP de bunu yapıyor. Bilimsel olmak gerekirse, CTP burjuva demokratik düzenini savunuyor. (abc). Ama 'Yeni Düzen' reformları ile şimdikinden daha demokratik ve daha geniş halk kitlelerinin refahını düşünen, sosyal adalet ilkesini benimseyerek gerçekleştirmeye yönelik bir kapitalizmi savunuyor (abc).» (Yeni Düzen, bir CTP 'milletvekili' adayının -Felsefe Sohbetleri- adlı yazısından, s. 3, 12/6/1976)

'Yeni Düzen'in ne olduğu hakkında bu CTP ileri geleninin yaptığı açıklamalardan sonra bize söyleyecek pek birşey kalmadı. CTP'nin ne kadar gayri samimi tutarsız bir parti olduğu, ilericilikle uzaktan yakından hiç bir ilgisi olmayan bir burjuva kulübü olduğu ortadadır. CTP, ilericilik maskesiyle halkın devrimci mücadelesine önderlik yaptığını öne sürmekte, fakat aslında, halkın devrimci potansiyelini emperyalizmin çıkarları doğrul-

tusuna kanalizasyon etmektedir. Bunu da yaparken, alçakça, çağımızın en büyük emperyalistlerinden birisi olan Roosvelt'in gerici sömürü teorilerine sarılmaktadır.

Bir başka CTP 'milletvekili' adayı da 'Yeni Düzen' şöyle açıklıyor :

«Yeni Düzen, bir ekonomik kalkınma savaşıdır. Bu savaş, Atatürk'ün, kurtuluş savaşının başarıyla sonuçlanmasından sonra başlattığı savaştır.» (Yeni Düzen, s. 7, 18/6/1976)

Mustafa Kemal'in kurtuluş savaşından sonra başlattığı savaş, Türkiye halkının çıkarları doğrultusunda başlatılmış değildi. Çünkü, M. Kemal'in kurmuş olduğu Türkiye Cumhuriyeti'nde, iktidar emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patronlarla toprak ağalarının elindeydi. Bunların başlattığı kalkınma mücadelesi olsa olsa emperyalist efendilerinin Türkiye'de yaptığı sömürden daha fazla pay koparma mücadelesi olabilir. Komprador patron ve toprak ağalarının mücadelesi Türkiye halkının daha fazla sömürülmesi, ezilmesi anlamına gelir. (Bu konuda TKP/ML'in kurucusu İ. Kaypakaya yoldaşın «Kemalizm Üzerine» adlı yazısına bakınız). İşte CTP'nin önerdiği 'Yeni Düzen' böyle bir düzendir. Ancak 'demokratik sol' olma iddiasında olan bir partinin sömürüyü savunması doğaldır. Bizim karşı çıktığımız nokta da, CTP'nin 'Yeni Düzen' adı verdiği düzenin esasında var olan sömürü sisteminden başka bir şey olmadığı değildir. Burjuvazi muhakkak ki kendi çıkarlarının gerektiğini savunacaktır. Bizim şiddetle karşı çıktığımız, böyle bir sömürü düzeninin savunuculuğunu yapan CTP'nin, yüzüne 'İLERİCİ' maskesi geçirip, «CTP, insanın insanı, sınıfın sınıfı sömürmeyeceği bir toplum istiyor» diyerek halka karşı sıkılmadan yalan söylemesidir. Bu, CTP'nin gayri samimi, halk düşmanı gerici bir parti olduğunun açık simgesidir.

2. CTP, TÜRK MİLLİYETÇİSİ ŞÖVENİST BİR PARTİDİR

«Denktaş bey, bu toplumda, orduya faşist diyen, ordu dışarı diyen var mı ki böyle konuşuyorsunuz?»

... Ama o toplantıda, Türk ordusu aleyhine bir tek söz söylenmemiştir. Aksine benim imzamlı sayın Ecevit'i müdahale kararı verdiği için kutlayan bir telgraf metninin gönderilmesi kararlaştırılmıştır. Herhalde o telgraf sayın Ecevit'in arşivinde olacaktır.» (Yeni Düzen, s. 2, CTP genel skt. yazısı, 5/6/1976) (abç)

«Bu gibi çözüm yolları (enosis ve çifte enosis kastediliyor-bn), Türk toplumunun çıkarları ile bağdaşmadığı gibi Türkiye'nin savunmasına da bir darbe niteliğindedir. (abç)» (CTP Program ve Tüzüğü, s. 17)

«Üstelik, nükleer silahların depolandığı bu üsler (adadaki İngiliz üsleri-bn) anayurdumuz (abç) ve adada yaşayan tüm insanlar için de bir tehdit aracı ve büyük bir tehlikedir.» (CTP Program ve Tüzüğü, s. 15)

«Geçenlerde 27 Mayıs Hürriyet ve Anayasa bayramını kutladık. 27 Mayıs, dış tutum ve davranışlarıyla Türk ulusunun güvenini yitirmiş bir iktidarın, Türk ordusu tarafından iktidardan uzaklaştırıldığı gündür.» (Yeni Düzen, s. 2, CTP şimdiki genel bşk.'nının «Anayasaya Ters Düşenlere Hayır» adlı yazısı, 5/6/1976)

«Onlar (yani UBP-bn) kapalı bir rejim istiyor, biz ise özgürlüklerin alabildiğine geniş olduğu parlamenter özgürlükçü bir düzende ısrar ediyorduk. Sayın Bülent Ecevit kendilerini uyarana kadar,

cunta anayasası üzerinde direttiler. Sonra yelkenleri suya indirip, 27 Mayıs Anayasasının kaynak olarak kullanıldığı bir federe devlet anayasası oluşturuldu.

Ne var ki, 27 Mayıs kaynaklı anayasamız (abc) halkımız tarafından onaylanıp yürürlüğe girdiği halde, UBP, bu anayasa yokmuş gibi davranmakta sakınca görmedi.» (Yeni Düzen, s. 2, CTP genel bşk.'nın yazısı, 5/6/1976)

«Büyük sermayenin kurucu meclisteki uzantıları, demokratik olmayan anayasa taslağını topluma sunarken...» (Yeni Düzen, s. 2, CTP genel bşk. yard., Sağ Tırmanış, 5/6/1976)

«Emperyalizm aşamasında burjuvaziden demokrasi beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir.» (Yeni Düzen, s. 2, Sermaye Sınıfı Demokrasisi, 8/5/1976)

«Kıbrıs için bulunacak çözüm şunları sağlamalıdır : İki toplum, bağımsız, bağlantısız, egemen toprağı bütün, iki bölge federal cumhuriyet yapısı altında eşitlik ilkesine uygun olarak iç işlerinde özerk, dış işlerinde beraber davranıp, barış içinde yaşayabilmelidirler.» (CTP Program ve Tüzüğü, s. 16)

«İçinde bulunduğumuz koşulların getirdiği sorunların başında, güneyden kuzeye gelen yurttaşlarımızın iskân edilmesi sorunudur. **Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulmasında temel işlemlerden biri olan bu sorun** (abc), bir sistem içinde ele alınıp çözüm aranmadığından birçok **allenin sefaletine yol açmaktadır.**» (18/11/1974 tarihli CTP bildirisi, -bak Demokrasi, sayı 10, s. 2)

«CTP, insanlığın mahfına yol açacak olan biyolojik, kimyasal ve nükleer silâhların yok edilmesi

ve konvensiyonel silâhların sınırlandırılması için sürdürülen barışçı çabaların savunucusu ve destekleyicisidir.» (CTP Program ve Tüzüğü, s. 17)

Görüldüğü gibi, CTP'nin 'ilerici', 'anti-emperyalist' (!) yönetici kliği, Kıbrıs'ın Türkiye hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından işgalini, Ecevit'e telgraf çekerek desteklediler. Her zaman da bu işgali halkımıza 'müdahale' diye yutturmaya çalışmaktadırlar. CTP içinde kümelenen bu sözde ilericilerin, Kıbrıs halkının çıkarlarını düşünme diye bir durumları yoktur. Onlar, Kıbrıs sorununa bulunacak çözümün, Türkiye'deki komprador patron ve toprak ağalarının güvenliğine ve çıkarlarına uygun olmasını istemektedirler. CTP içindeki bu halk düşmanları, Türkiye'de, 1960'ta hakim sınıfların (komprador patron ve toprak ağaları) bir kanadının, diğer kanadını alaşağı etmek için faşist Türk ordusunu kullanarak yaptıkları darbeyi, halkımıza ilerici bir hareket diye yutturmaya çalışıyorlar. 27 Mayıs'ta, komprador patron ve toprak ağalarının Avrupa'cı kanadının, Amerikan'cı kanadın hakimiyetine son verip Türkiye halkının gözünü boyamak için birtakım ufak tefek reformlarla sözde yeniledikleri yarı-faşist bir anayasa halkımıza 'Demokratik Anayasa' diye yutturmaya çalışıyorlar. Faşist Türk ordusuna methiyeler yağıdırıyorlar.

Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal altında olduğunu gözlerden gizleyerek, işgali maskeleyerek için kuzey Kıbrıs'ta Amerikan emperyalizminin güdümünde kurulan sözde Kıbrıs Türk Federe Devleti (KTFD) kurucu meclisinin 'demokratik bir anayasaya' sahip olduğu yalanını yaymaktadırlar. CTP'nin emperyalizme uşaklık yaptığı gün gibi ortadadır. Bugün, anti-faşist, anti-emperyalist tüm ilerici ve yurtseverlerin görevi, Kıbrıs'ta var olan açık

işgale karşı çıkmak, emperyalizmin adamız üzerindeki oyunlarını teşhir etmek, kuzey Kıbrıs'ta açık faşizmin varlığına karşı mücadele etmektir. Halbuki, CTP faşizme karşı mücadele etmek yerine, emperyalistlerin çıkarlarına uygun bir şekilde, kuzey Kıbrıs'ta 'demokratik bir anayasanın' varlığını, ancak, UBP iktidarının bu anayasa uymadığı safsatalarını yaymakta ve kuzey Kıbrıs'ta var olan açık faşizmi gözardı ederek, işgal altındaki topraklarda yaşayan halkımızın çektiği acıların ve sefaletin sebebini sadece ve sadece, UBP iktidarına indirgemektedir. «Emperyalizm aşamasında burjuvaziden demokrasi beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir.» diyen CTP genel başkanı tükürdüğünü yalarcasına, emperyalizmin direk işgali altında bulunan kuzey Kıbrıs'ta 'demokrasinin' varlığından söz etmektedir.

CTP'nin ilericilikle, anti-faşist, anti-emperyalist nitelikte bir kuruluş olmakla hiçbir ilgisi yoktur. CTP, Kıbrıs sorununa bulunacak çözümün, anti-faşist, anti-emperyalist nitelikte bir çözüm olmasını değil, emperyalistlerin çıkarlarına uygun bir çözüm olmasını savunmaktadır. CTP, her ne kadar da «Bağımsız, bağlantısız, toprağı bütün, üslerden arınmış Kıbrıs» sloganı atıyorsa da, onun bağımsızlıktan, bağlantısızlıktan, toprağı bütünlükten anladığı, 'Türk ve Rum toplumlarının' yan yana, federal bir cumhuriyet içinde yaşamasını savunan, Taksim tezinin yeni bir şekli olan, emperyalist çözümdür. Kıbrıs'ın, Kuzey Kıbrıs ve Güney Kıbrıs diye ayrılması, Kıbrıs Türk milletinin bir bölgede, Kıbrıs Rum milletinin diğer bir bölgede ayrı ayrı yaşamaları, Türk ve Yunan şövenizminin gelişmesine, iki milletten Kıbrıs halkının bölünmesine, Kıbrıs halkının devrimci gücünün kırıdırılmasına hizmet eden ve sadece emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına yarayan bir çözüm şeklidir.

Bunun da ötesinde, CTP içerisinde kendisine 'ilerici' (!) süsü vermiş olan bu bir avuç sahtekâr, Türkiye'nin savunmasını kötü yönde etkilemeyecek bir çözüm istemektedirler. Bu, Türk şövenizminin daniskasıdır. İlericiler ne zamandan beri komprador patron ve toprak ağalarının elinde bulunan faşist bir devletin savunmasının geliştirilmesi için çalışmaya başladılar? Bu ilericilik değil, olsa olsa, Türkiye'deki komprador patron ağa sınıfına yaranma politikasıdır.

Güneş balçıkla örtülemez. Gerçekler gün gibi ortadadır. CTP'nin ilericilikle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur. CTP'nin anti-faşist, anti-emperyalist 'Bağımsız Kıbrıs'ı savunması, 'emekçi halkın savaşkan örgütü' olduğu iddiası, kendi kendisinin halkımıza 'ilerici' diye yutturmak içindir. Ancak yalancının mumu yatsıya kadar yanar. CTP'ninki de öyle. CTP, 'Bağımsız Kıbrıs'ı değil, son tahlilde TAKSIM demek olan emperyalist Federasyon tezini savunmaktadır. CTP, kuzey Kıbrıs'taki faşist askeri diktatörlüğü gözardı ederek, 'demokrasi-nin' varlığından bahsetmektedir. Kendi ülkesinin halkına faşizm uygulayan faşist bir ordunun gerçek niteliğini halkımızın gözlerinden saklamak istemektedir. CTP'nin «iş, ekmek, özgürlük» mücadelesinden anladığı sömürü düzenine yeniden şekil vermek, faşizmin maskesi durumunda olan, sözde KTFD'ndeki iktidarı, yani emperyalizmin gönüllü uşaklığını, UBP'nin elinden almak-tan başka birşey değildir. İşte, 'ilerici' CTP'nin gerçek görünümü.

Bu yazının gayesi, CTP'nin tabanında var olan, gerçekte ilerici ve demokratlara karşı tavır almak değil, onlara CTP yönetici kliğinin gerçek yüzlerini göstererek, durumlarını yeniden gözden geçirmelerine yardımcı ol-maktır.

Kendisine Marksist-Leninist diyen ve CTP içerisinde

de çalışmasına da, «Marksist-Leninist'ler her yerde çalışır» diyerek, Komünistlerin önemli bir çalışma ilkesini çarpıtmakta olan, üçbeş dar kafalı burjuvayı da bu yazı ile teşhir etmiş olduk. Bunların, 'ilerici parti' (!) diyerek halkımızı kimlerin kuyruğuna takmak istedikleri açıktır. Bunlar, genelde emperyalizmin, özelde de Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarıdır. Emperyalizm var oldukça, savaşların da var olacağını reddederek Rus sosyal-emperyalizminin, haklı-haksız savaş ayırımı yapmadan dünya halklarını pasifize etmek için ortaya attığı 'Detant Politikasını' destekleyen ve onun 'savunuculuğunu' yapan bu hainler anti-emperyalist, ilerici olmazlar. Onlar, emperyalist uşaklarıdır.

BÖLÜM III

KIBRIS TÜRK DEMOKRASİ DERNEĞİ (KTDD)

Bugün, Kıbrıs'ta ve yurtdışında yaşayan Kıbrıs'lılar arasında, kendisine 'sosyalist', 'ilerici', 'devrimci' diyen kuruluşlardan bir tanesi de, Kıbrıs Türkleri arasında Rus sosyal-emperyalizminin sözcülüğünü yapan Kıbrıs Türk Demokrasi Derneği'dir (KTDD). Kendi kendine 'sosyalist kitle örgütü' diyen bu örgüt gerçekte nedir?

Bu bölümde, KTDD'in ele almaktan gayemiz, 'sosyalist bir kitle örgütü olma iddiasındaki bu kuruluşun örgütlenme şekli, ve savunduğu görüşleri Marksizm-Leninizm ilkeleri ışığında incelemek, ve bu görüşlerin neye hizmet ettiğini ortaya koymaktır.

Önce, KTDD'nin kendisini 'sosyalist bir kitle örgütü' olarak tanımlamasını ele alalım ve bu tesbitin ne derece Marksist-Leninist öğretisi ile bağdaştığını inceleyelim.

Demokratik Kitle Örgütleri nelerdir ?

Lenin, kitle derneklerini (işçilerin kitle derneklerinin esas ve en yaygın şekli sendikalardır. Bu yüzden Marksist-Leninist klâsikler esas olarak sendikalarda çalışma konusunda yazmışlardır. Onların sendikalarda çalışma üzerine getirdikleri görüşümüze göre tüm kitle dernekleri için esas olarak geçerlidir.) şu şekilde tanımlar :

«Herşeyden önce bir işçi örgütü, bir meslek örgütü olmalıdır. İkinci olarak bu örgüt, mümkün ol-

duğınca geniş ve üçüncü olarak mümkün olduğunca gizlilikten uzak olmalıdır.» (V.I. Lenin, Selected Works, c. 1, s. 178, Moscow 1975)

«Ekonomik mücadele için, işçi örgütleri sendika örgütleri olmalıdır. Her Sosyal-Demokrat (komünist-bn.) işçi, bu örgütlere edebildiğince yardım etmeli ve katılmalıdır. Bu doğru olmakla beraber, bu «meslek» örgütleri üyeliklerine yalnız Sosyal-Demokratların seçilebilmesini istemek, elbette bizim yararımıza değildir, çünkü bu ancak kitleler arasındaki etkimizin kapsamının daralmasına yol açar. İşverenlere ve hükümete karşı mücadele için birleşme gereğini kavrayan her işçi, bırakınız sendikalara katılsın. Eğer, en azından bu temel kavrayışı edinmiş olanların tümü birleşmezlerse, eğer sendikalar çok geniş (aLç) örgütler olmazlarsa, sendikaların esas amaçlarının gerçekleşmesine olanak kalmaz.» (V. I. Lenin, ay., s. 179)

«Sendikaların doğuşu, kendilerini hiç olmazsa esir durumundan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için işçilerin bu rekabeti yok etmek, ya da en azından sınırlandırmak için başvurdukları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demek ki, sendikaların ilk hedefi, günlük ihtiyaçlara, sermayenin ardı arkası kesilmez saldırılarını engelleme yollarıyla, kısacası ücret ve işgünü uzunluğu sorunlarıyla sınırlı kalmıştır. Sendikaların bu eylemi yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir.» (K. Marks, Sendikalar Üzerine, Bilim Yayınları)

Görüldüğü gibi, Marksist - Leninist'lere göre demokratik kitle örgütleri,

- a) Mesleki (sendikal) örgütler olmalıdır. Çünkü, çalışma şartları, ayrı ayrı mesleklerde çok farklıdır. Bu

şartların olumlu bir biçimde değiştirilmesi için verilecek mücadele, dolayısıyla her meslekte ayrı ayrı örgütlenmeyi gerektirmektedir.

- b) Bu örgütler mümkün olduğunca geniş tutulmalıdır. Sömürüye karşı mücadelenin, bu mücadelede birleşmenin gereğini kavrayan herkes bu örgütlere girebilmelidir.
- c) Bu örgütler mümkün olduğunca gizlilikten uzak, ve açık olmalıdır.
- d) Demokratik Kitle Örgütleri, kitlelerin ekonomik ve demokratik hakları ve talepleri temelinde kurulmalıdır.
- e) Demokratik Kitle Örgütleri, ekonomik talepler temelinde başlayıp gelişen ve böylece dolaylı olarak proleteryanın iktidar mücadelesine, yani devrime hizmet eden araçlardır.

Bu temeller üzerinde değerlendirdiğimiz zaman,

KTDD'nin ne idüğü belirsiz bir örgüt olduğu ortaya çıkar.

Herşeyden önce, KTDD, bir meslek örgütü değildir. Bir meslek örgütü olmadığı için KTDD'nin ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda çıkarları aynı olan en geniş bir kitleyi örgütlenme durumu yoktur. Kitlelerini ekonomik-demokratik mücadeleye sevk etme, bu, örgütlü mücadele temellerinde kitlelerinin sınıf bilincini yükseltme durumu olmadığı için, KTDD, Kıbrıs devrimine dolaylı olarak hizmet eden bir örgüt de değildir. Kısacası, KTDD demokratik bir kitle örgütü değildir. O halde nedir?

Önce de belirtildiği gibi, KTDD, kendi kendisini 'sosyalist bir kitle örgütü' olarak tanımlamaktadır. Marksist-Leninist literatürde böyle bir tanımlamaya yer yoktur. Bir örgüt, hem 'sosyalist' hem de 'kitle' ör-

gütü olamaz. Sosyalist bir örgüt, en geniş kitleyi toplayan bir örgüt değil, sadece 'sosyalistlerin' toplandığı bir örgüttür. Böyle bir örgüt ise, kitle örgütü değil, 'siyasi' bir örgüttür. Kendilerini, 'Marksist', 'sosyalist' vs. diye tanımlayan siyasi örgütler, devrime dolaylı olarak hizmet eden örgütler değil, doğrudan doğruya devrim mücadelesi veren örgütler olmalıdır. Ancak, KTDD'nin böyle bir durumu da yoktur. KTDD, Rus sosyal- emperyalizmine hizmet etme tabanında bir araya gelmiş olan bir gurup sahtekâr, halk düşmanının başını çektiği ilkesiz bir örgüttür.

Şimdi de, KTDD'nin, Kıbrıs gerçeğinde, ortaya çıkan bir dizi sorunu getirdiği çözümlerle, ne şekilde Rus sosyal-emperyalizmine hizmet ettiğini inceleyelim.

1. KTDD KIBRIS SORUNUNA NASIL BAKIYOR?

«Özellikle, 1960 yılından sonra, Kıbrıs'ta ilerici güçlerin de destek ve etkisi ile Kıbrıs Cumhuriyeti oldukça bağımsız bir dış politika izlemiş, bağımsız ve sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler kurmuş... (abç)» (Demokrasi, sayı (sy) 14, s. 2)

«Hazırlanan plânlar, esasında Kıbrıs'ı NATO'ya bağlamayı öngörüyordu. Bu plânların uygulanmasına tek bir engel vardı. Kıbrıs'ın ilerici, NATO aleyhtarı güçleri... İşte bu güçleri bertaraf etmek için... tek kelime ile Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve bağımsız dış siyasetine son vermek lâzımdı. (abç)» (Demokrasi, sy. 8, s. 4)

«Kıbrıs Cumhuriyetini, B.M. üyesi bağımsız bir ülkeyi, Makarios'u, izlenen bağımsız dış politikayı ortadan kaldırmak gerekiyordu. (abç)» (Demokrasi, sy. 14, s. 2)

«Her iki toplumun liderleri emperyalizmin bu

çirkin oyunlarını önleyemediler. (abç)» (Demokrazi. 14, s. 1)

«Toplumllararası görüşmelerde birçok hususlarda anlaşmaya varılmıştı; ama başta Amerika ve onun vurucu gücü olan NATO, faşist Yunan Cunta'sını hemen harekete geçirerek darbeyi hazırlamış, bunu **Türk askeri müdahalesi** izlemiş, müzakerelerde alınan sonuçlar uygulama olanağı bulamamış, adamız felâkete sürüklenip gitmiş... (abç)» (Demokrasi, sy. 14, s. 1)

«NATO, Kıbrıs'a el atmak istiyor...

...Bir yandan NATO'ya bağlı bu gerici Rum çevrelerinin faaliyetleri, bir yandan da taksim politikası çerçevesinde faaliyet yürüten Türk gericilerinin çabaları, sırf NATO çıkarları için adamızın bir cehenneme dönmesine kâfi geldi.» (Demokrasi, sy. 8, s. 1)

«Amerika ve NATO'nun şimdilerdeki tüm amacı, **Türk müdahalesini** kendi çıkarlarına uygun sonuçlar verebilecek şekilde kullanmaktır. Tüm ilerici, yurtsever ve demokratik güçlerimize düşen görev, NATO ve Amerika'nın bu maskesini düşürmek, **Türk müdahalesinin başlangıçta açıklanan amaçlardan sapmasını önlemektir.** Türk müdahalesinin istilâcı emellerini elbirliği ile önlemeliyiz. Bu şekilde davranırsak, hem Türkiye'nin dünya çapında kaybettiği sempatiyi tekrar kazanmak, hem de adamızın bir NATO üssü olmasını önlemek imkânını bulacağız. (abç)» (Demokrasi, sy. 8, s. 1)

«Kıbrıs'ta emperyalizme ve NATO'ya kalış vizesi vermekle eş anlamlı olan coğrafi federasyon...

Kıbrıs problemi NATO, pentagon ve Wall Street'in karanlık dehlizlelerinden çıkartılarak, Birleş-

miş Milletlerin aydınlık salonlarında alınan kararlar çerçevesinde çözümlenmelidir.

Kıbrıs her türlü askerden arınmalı, bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliği Güvenlik Konseyi tarafından garanti edilmeli,... askeri bloklar dışı bırakılmalıdır. Her türlü yer altı teşkilatları kanun dışı ilân edilmeli, B.M. genel kurul kararlarında da belirtildiği gibi, göçmenler güvenlik içinde evlerine dönmeli, adanın ekonomisi tekrar canlandırılmalıdır. (abç)» (Demokrasi, sy. 10, s. 2; ayrıca sy. 11, s. 9'da da aynı görüşler savunuluyor.)

«Sovyetler Birliği, Kıbrıs meselesinin B.M.'de oldukça geniş, milletlerarası bir konferansta ele alınmasını, Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliğinin B.M. Güvenlik Konseyi veya S. Birliği ve ABD tarafından garanti edilmesini defalarca önermiştir, ama S. Birliği'nin bu önerisi ABD tarafından reddedilmiştir.

K.T. Demokrasi Derneği'nin görüşüne göre Kıbrıs problemi, emperyalizmin, NATO'nun entrikalarından uzak bir yerde, B. Milletler'de, B. Milletler kararları ışığında en kısa zamanda çözümlenmelidir.

Toplumumuz ve Kıbrıs'ımız ancak bu şekilde muhtaç olduğu sükûn, barış ve refaha kavuşacak, bölge ve dünya barışına ancak bu şekilde hizmet edilecektir. (abç)» (Demokrasi, sy. 15, s. 2)

«Problemin, B. Milletler prensipleri dahilinde, NATO'dan uzak çözmek, toplumumuzun ve milletimizin menfaatıdır.

Önyargılar, kin ve nefret bir yana bırakılmalıdır. Bu yapıldığı takdirde, Kıbrıs'ımız sükûn, barış ve refaha kavuşacaktır. Kıbrısta, Türk ve Rum toplumları görüşmecilerden bu yönden hareket et-

melerini beklemektedir. (abç)» (Demokrasi, sy. 14, s. 2)

«Tüm sosyalist ülkeleri ve üçüncü dünyayı ya-
nımızda bulmak için bu ülkelerin oyları ile alınan
Birleşmiş Milletler kararları uygulanmalıdır. İşte
o zaman, Kıbrıs probleminin çözümü için önemli
bir adım atılacak, Türkiye de içine sürüklendiği
yalnızlıktan kurtulabilecektir; ama sayın Ergun
Balcı'nın deyimiyle «Dünyaya meydan okuyan
Denktaş» gitmeli, hem de en kısa zamanda gitmeli-
dir.» (Demokrasi, sy. 24, s. 3)

«27 Ocak ve 12 Şubat 1977 tarihlerinde, Denk-
taş'la Makarios'un biraraya gelmeleri, yeni ve
önemli bir aşamadır ve her iki taraf da, bütün dış
etkenlerden uzak, karşılıklı saygı ve iyi niyetle bir-
birlerine yaklaşırlarsa ufuklarda beliren umut ışık-
ları daha da parlayabilir.

Yurdumuzun demokratik ilerici güçleri, derne-
ğimiz, Kıbrıs Türk Demokrasi Derneği, yıllardır
Kıbrıs probleminin ancak ve ancak toplumlararası
görüşmelerde, barışçı metodlarla çözümlenebileceği
üzerinde ısrarla durmuştur. (abç)» (Demokrasi, sy.
33-34-35, s. 2)

«Görüşümüze göre, ne kadar güç olursa olsun,
görüşmeler devam etmeli, NATO dışında emperya-
izmin etkilerinden uzak B. Milletler denetiminde
devam etmeli, tatmin edici, kalıcı bir çözüm bulu-
nuncaya kadar görüşmelerde ısrar etmeli.

İşte ilericilerin, demokratların, yurdunu, mil-
letini seven herkesin bugün en başta gelen görevi.
(abç)» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 2)

«KTDD te başlangıçtan beri ve programın 2.
maddesinde de belirtildiği gibi, Kıbrıs sorunu zor-
cu, silâhla, şiddetle değil, toplumlararası görüşme-

ler ve barışçı yollarla çözümlenebileceğine inanmaktadır.

Toplumlararası görüşmeler doğru istikamette atılmış bir adımdır. Derneğimiz görüşmeleri destekler, başarı diler.

Toplumlararası görüşmelerin başlaması, her iki toplumda da sağduyunun hakim olduğunu göstermektedir.» (Demokrasi, sy. 10, s. 1)

«Başta biz Kıbrıs'lı ilericiler, yurtseverler olmak üzere bütün dünya kamu oyu, Ecevit'ten Kıbrıs problemine acil, barışçı bir yaklaşım izlemesini bekleriz.» (Demokrasi, sy. 39, s. 4)

Bu konuda ayrıca, KTDD'nin yayın organı olan 'Demokrasi' dergisinin bütün sayıları, özellikle de aşağıdakiler incelenebilir. : sy. 24, 1, 3; sy. 33-34-35, s. 1, 3; sy. 38, s. 1; sy. 8, s. 2; sy. 11, s. 3, 5; sy. 16, s. 5, 6; sy. 39 s. 1.

Özetle, KTDD'nin Kıbrıs konusundaki temel görüşleri şunlardır,

- a) 1960'ta kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti bağımsız bir cumhuriyetti, ve bağımsız bir dış politika izliyordu. NATO, Kıbrıs'ı kendine bağlamak için «Kıbrıs'ın bağımsızlığına ve bağımsız dış siyasetine son vermek» istiyordu.

Kıbrıs Türk toplumu ve Kıbrıs Rum toplumu liderleri, NATO'nun bu plânlarını önleyemediler.

- b) Bu durum 1974'te faşist darbeyi ve 'Türk müdahalesini' doğurdu.

Amerikan ve NATO'nun şimdiki amacı 'Türk müdahalesini' kendi çıkarlarına uygun sonuçlar elde etmek için kullanmaktadır.

Yurtseverlerin görevi «Türk müdahalesinin başlanışta açıklanan amaçlardan sapmasını önlemektir.»

- c) Kıbrıs problemi Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde çözümlenmelidir. Bu toplumumuzun ve milletimizin menfaatıdır.

Kıbrıs problemi ancak ve ancak toplumlararası görüşmelerde barışçı metodlarla çözülebilir, çünkü toplumlararası görüşmeler doğru istikamette atılmış bir adımdır.

- d) Her türlü yeraltı örgütü yasaklanmalıdır.

- e) 'Coğrafi Federasyon', Kıbrıs'ta emperyalizme ve NATO'ya kalış vizesi vermek demektir.

Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü B.M. Güvenlik Konseyi tarafından garanti edilmelidir.

Şimdi bu görüşleri tek tek ele alalım.

- a) 'Sosyalist' olma iddiasındaki KTDD'nin Marksizm-Leninizm'le uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Marksist-Leninist'ler problemlere eğilirken var olan sınıf ilişkileri, üretim ilişkileri açısından yaklaşırlar. Halbuki, KTDD 1960'ta kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 'bağımsız bir ülke' olduğunu ve bağımsız bir dış politika izlediğini ortaya koyarken sınıflar üstü bir yaklaşım yapmıştır. Ülke kavramı sınıflar üstü bir kavramdır. «Ülke kavramı bilindiği gibi, belli devlet sınırları ile çevrili bir toprak parçası ile, onun üzerinde var olan canlı cansız herşeyi içermektedir. Bizi özellikle ilgilendiren ülkede yaşayan insanlardır. Ülke kavramı bu açıdan bakıldığında belli topraklar üzerinde yaşayan, sınıfı ne olursa olsun tüm insanları içerir.» (Verlag Halk Yayınları, 'Üç Dünya Teorisi'nin eleştirisi)

Bu açıdan incelediğimiz zaman Kıbrıs Cumhuriyeti'ndeki üretim araçları kimin elindedir ve dolayısıyla iktidarda kimlerdir? 1960'ta, Kıbrıs Cumhuriyeti, İngiliz emperyalizmi ile uzlaşan, ona bağımlı komprador burjuvazinin öncülüğünde kuruldu. İngiliz emperyalizminin adada hâlâ daha iki egemen askerî üssü ve çeşitli

radar istasyonları vardır. Bundan gayrı, emperyalist İngiltere ve ikisinde de faşist rejimlerin hüküm sürdüğü, NATO üyesi Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin garantörü durumundaydı. Faşist Türk ve Yunan hakim sınıflarının ordu birlikleri Kıbrıs'ta idi. (Nitekim bu faşist ordular 1974'te, önce faşist darbeyi sonra da Kıbrıs'ın işgalini ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdiler.)

Bu şartlar altında bağımsızlıktan bahsetmek mümkün değildir. KTDD'nin buna rağmen, Kıbrıs Cumhuriyeti'ni bağımsız olarak yutturmağa çalışmasının nedeni sosyal-emperyalizme uşaklık etmekte yatmaktadır. Çünkü, bu sahtekârlar «bağımsız Kıbrıs'ın» diğer bağımsız ve 'sosyalist' ülkelerle 'iyi ilişkilerinden' bahsederken, gerçekte iki bağımsız ülkenin eşit çıkarları içerisindeki ilişkilerini yutturmaya çalışmaktadırlar. Böylece sosyal-emperyalistlerin 'sosyalist' demekle Rus sosyal-emperyalistlerini ve onların uydularını kastediyorlar.) çıkar ilişkilerini saklamaktadırlar. (Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 'bağımsız' olduğu fikrini yayanların başını esas olarak AKEL revizyonistleri büyük bir işgüzarlıkla çekmektedirler. Buna AKEL bölümünde değinilmiştir.)

KTDD ayrıca, Kıbrıs'taki ilerici güçleri sadece NATO'ya karşı olmakla eşitliyor. KTDD'nin 'ilericilikten' anladığı NATO'ya karşı olmaktır. Halbuki Marksist-Leninist'lerin ilericilikten anladığı «emperyalizme tüm olarak karşı çıkmaktır». Yoksa KTDD'nin yaptığı gibi, birine karşı, diğerlerini desteklemek değil. Bugün Kıbrıs'ta en etkin emperyalist güç ABD emperyalizmidir. Bunun yanında İngiliz emperyalizmi de büyük bir etkinliğe sahiptir. Ancak, KTDD'nin başını çekmekte olan sahtekârlar, ABD emperyalizmine saldırırken, İngiliz emperyalizmini tamamen gözardı etmekte, bu konuda hiçbirşey söylememektedir. Bunun da kaynalandığı

nokta Rus sosyal-emperyalizmine uşaklıktır. Çünkü, bugünkü dönemde Rus sosyal-emperyalistleri, Kıbrıs'ta daha etkin olmak hülyaları içinde, özellikle AKEL'in öncülüğünde, İngiliz emperyalistleri ile uzlaşmaktadırlar.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsız bir devlet olduğunu idda eden KTDD sahtekârları, emperyalizmin Kıbrıs'ta yaratmış oduğu durumu 'iki topumun' (Türk ve Rum toplumları-bn) liderlerinin önleyemediğini yaymaktadırlar. Peki, bu sahtekârlara soralım bakalım, emperyalizm Kıbrıs faciasını kimin vasıtasıyla, nasıl yaptı ki, bu 'liderler' bunu önleyemedi? Bu 'liderlerin' gerçek niteliğini, bunların emperyalist uşakları olduklarını ve ustalarının çıkarları ve kendi sınıf çıkarları için çalıştıklarını sağır sultan bile duydu. Bu sahtekârlar bunu göremediler mi? Emperyalizmin oyunlarını durduracak olan emperyalistlerin uşakları değil, ancak ve ancak Kıbrıs halkının, işçi sınıfı önderliğindeki devrimci mücadelesidir. KTDD'nin kendi gerici fikrini yaymasındaki gaye halkın devrimci mücadelesini pasifize etmek ve halkı emperyalist uşaklarının arkasına sürüklemektir. Çünkü, KTDD'nin başını çeken burjuvaların da devrim diye bir meselesi yoktur.

b) Bugün Kıbrıs somutunda, Marksist-Leninist'lere düşen en önemli görevlerden birisi de, özellikle Kıbrıs'lı Türkler olmak üzere, tüm Kıbrıs halkına, Türk hakim sınıflarının faşist ordularının Kıbrıs'ı işgal etmelerinin ardındaki gerçeği göstermektedir. Bu faşist ordunun gayesinin Kıbrıs Türk milletini kurtarmak değil, Türk hakim sınıflarının niteliği gereği, ABD emperyalizminin hain çıkarlarının yerine getirilmesi olduğunu teşhir etmektir. Halbuki kendilerine 'sosyalist' diyen KTDD içindeki halk düşmanları, bu işgale methiyeler yağdırmakta, işgalden 'müdahale' diye söz etmektedirler. KTDD sahtekârları işgali 'yerinde bir müdahale' olarak

göstermekte ve yurtseverlerin görevinin «Türk müdahalesinin başlangıçta açıklanan amaçlardan sapmasını önlemek» olduğunu; bu yapıldığı takdirde «Türkiye'nin dünya çapında kaybettiği sempatiyi» tekrar kazanabileceğini söylemektedirler. Bu, onların halk düşmanı yüzlerini teşhir etmeye yeter. KTDD'nin «Türk 'müdahalesini' başlangıçta açıklanan amaçları»ndan kastettiği nedir ?

1974 öncesinde, Kıbrıs'ta hakim emperyalist güç esas olarak İngiliz emperyalizmi idi. Makarios, İngiliz emperyalizminin siyasi temsilcisi idi. ABD emperyalizmi adada hakimiyeti eline geçirmek için 15 Temmuz 1974'te faşist darbeyi düzenledi ve başa ABD emperyalizminin kuklası Samson yönetimini getirdi. Fakat, darbe tam başarı ile sonuçlanmadı. Makarios, İngiliz emperyalistlerinin yardımıyla adadan kaçmayı başardı. Halk darbecilere karşı silâhla direndi. Darbeciler çok kısa zaman içinde hem içte, hem dışta tecrit oldular. Türkiye'deki Avrupa emperyalizminin uşağı hükümet, B. Avrupa emperyalistlerinin desteğini alarak Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ettiler. ABD emperyalizmi işgalden sonra pek bir şey kaybetmedi. Ada yine, NATO ordusu tarafından işgal edilmiş ve kuzeyde göstermelik bir hükümet kurulmuştu. Bugün Kıbrıs'ın kuzeyi sömürgeci ve ABD emperyalizminin etki alanı içindedir. Güneyi ise yarı-sömürgeci, ve hakim güç İngiliz emperyalizmidir. Rus sosyal-emperyalistleri işgali açıkça desteklediler. Çünkü, adada ABD yanlısı bir cuntanın kurulması, Rus sosyal-emperyalizmi için adayı tamamen kaybetmek olacaktı. Sonradan, Rus sosyal-emperyalistleri işgale karşı çıkar gibi görünmüşlerdir. Amaçları, 'sosyalist' maskelerinin düşmesini önlemek, adadaki ABD nüfuzunun azalmasını sağlamaktır. Böylece belki yine, 'sosyalist yardım', 'enternasyonal dayanışma' sahtekârlıkları arkasında

Kıbrıs üzerinde etkin duruma geçebilmeyi ümit ediyorlar.

c) Kıbrıs halkının tek kurtuluş yolu Demokratik Halk Devrimidir. KTDD'nin devrim diye bir meselesi yoktur. Kıbrıs halkının devrimci gücünü, iç dinamiğini hiçe saymakta ve Kıbrıs sorununa 'barışçı' bir çözümün ancak ve ancak emperyalist ülkelerin etkinliği ile elde edilmiş olan Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde; ve emperyalist uşağı olan Kıbrıs Rum ulusu ve Kıbrıs Türk ulusu hakim sınıfları arasında yer alacak olan görüşmelerle mümkün olabileceğini Kıbrıs halkına yutturmağa çalışmaktadırlar. KTDD'nin Kıbrıs sorununa B.M. kararları çerçevesinde bir çözüm istemesi de Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yaptığı içindir. Çünkü, toplumlararası görüşmeler Birleşmiş Milletler çerçevesinde yapıldığı takdirde, Kıbrıs sorununa bulunacak çözüm, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin çıkarları doğrultusundan uzaklaştırılacak ve Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarına uygun bir netice elde etmek mümkün olacaktır. Bu yüzden B.M. Güvenlik Konseyinin Kıbrıs'ın bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne garantör olması da hi savunulmaktadır.

Marksist-Leninist'lere göre ise Kıbrıs'ta barışa gidecek olan tek yol ancak devrimden geçer. Çünkü, ezenle ezilen, sömürenle sömürülen, emperyalistlerle halkımız arasındaki çelişkiler uzlaşmazdır. Bu çelişkiler ancak devrimlerle çözülür. Diyalektik Materyalizm'e göre bir toplumdaki değişiklikler iç çelişkilerin, sınıf çelişkilerinin gelişmesiyle olur. İç nedenler değişimin temelidir. Yoksa, KTDD metafizikçilerinin düşündüğü gibi dış nedenler temel neden olamaz. Yani, B.M. kararları Kıbrıs'ta barışı sağlayacak temel etken olamaz. Dış nedenler sadece iç nedenlerin aracılığı ile etkili hale gelir. Kıbrıs halkı devrimci mücadelesini kararlılıkla sürdürdüğü za-

man, tüm dünya uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların enternasyonal dayanışmasını arkasında bulacak ve ayrıca onlara da omuz verecektir. İşte böyle bir mücadele sonucunda Kıbrıs halkı kendi demokratik iktidarını kurduğu zaman Kıbrıs'a barış gelecektir.

KTDD'nin halk düşmanı yöneticileri meseleye bu açıdan yaklaşmıyor. Çünkü, onların devrim diye bir meseleleri yoktur. Onlar için geçerli olan Rus sosyal-emperyalizmine ve NATO'ya karşı çıkmakla anti-emperyalist olamazlar. Çünkü, topyekün emperyalizme karşı mücadele vermeyip, bir emperyalist güce karşı çıkarken diğerinin saflarında yer alanlar halk düşmanlarıdır.

KTDD içindeki devrim düşmanlarının halkımıza zerre kadar güvenleri yoktur. Bu yüzden de Kıbrıs sorununa bulunacak çözümü, Kıbrıs halkından ayrı bir şekilde, emperyalistler tarafından veya onların uşakları tarafından gerçekleştirilmesi mümkünmüş gibi göstererek, halkımızın devrimci mücadelesini pasifize etmek çabası içindedirler. Bu konuda o kadar ileri gitmişlerdir ki, Kıbrıs problemine çözüm bulması için ABD ve İngiliz emperyalistlerinin yerli uşaklarına yalvarmaktadır. Emperyalist uşaklarını efendilerinden ayırarak, onların Kıbrıs sorununa halktan yana bir çözüm bulabilecekleri intibasını uyandırmak istemektedirler. Bu yüzden de, K. Waldheim gibi, R. Denktaş gibi, G. Klerides gibi gerici faşistlere mektup yazıp, Kıbrıs sorununa bir çözüm bulmaları için ricada bulunuyorlar. Bu, pasifizmin, kitleleri pasifize etme çabalarının dik alâsıdır. Bu mektuplardan küçük bir örnek :

«Kıbrıs Türk Federe Devleti Başkanı,
Sayın R.R. Denktaş, Lefkoşa-Kıbrıs.

Son günlerde, Kıbrıs'ta ayrı bir devlet kurulacağı şayiaları artmıştır. Ayrı devlet adanın taksimi demektir. Toplumumuzun şimdiye kadar çektiği

acılar, felâketler hep de birer emperyalist plânı olan Taksim, Enosis, ve ikili Enosis yüzündendir.

B. Milletlerin denetiminde, toplumlararası görüşmelerin yürütüldüğü bir zamanda ayrı devlet ilânı, problemi halletmeyecek, aksine olarak toplumu daha da güç durumda bırakacaktır. Bu hareketten vazgeçilip, görüşmelere devam edilmesi, toplumumuz açısından yararlı olacaktır.

Saygılarımızla,

(Demokrasi, sy. 38, s. 7)

KTDD Aylık Olağan Toplantısı Kararıdır.»

Görüldüğü gibi, KTDD, faşist Denктаş'ı az daha anti-emperyalist ilân edecekti. Sanki, Denктаş yaptıklarının bilincinde değilmiş ve ikaz edildiği takdirde, anti-emperyalist bir tavır takınabilirmiş hissi verilmek isteniyor. Bu, sahtekârlıktan başka birşey değildir. Halkımız, Denктаş ve onun gibilerinin emperyalist uşakları olduklarını ve sınıf çıkarlarının bilincinde hareket ettiklerini biliyor.

Marksist-Leninist'lere düşen görev halkımıza doğru hedefi, barışa giden tek yolun, demokratik halk devrimi olduğunu göstermektir. Marksist-Leninist'lerin halkımızın kendi öz gücüne sonsuz güvenleri vardır. Halkımızın devrim mücadelesindeki tek belirleyici etken, halkımızın kendi öz gücüdür.

KTDD, Kıbrıs sorununa çözüm ararken, bulunacak çözümün **Türk toplumunun ve milletimizin yararına** olması üzerinde titizlikle duruyor. Bu, onların sosyal-emperyalist uşaklığının yanında, gerici yüzlerini de daha da açık bir şekilde teşhir etmektedir. Marksist-Leninist'ler Kıbrıs sorununa sınıflar üstü bir yaklaşımla, bir toplum veya bir millet çıkarlarını gözönünde tutarak bakmazlar. Marksist-Leninist'ler için önemli olan **Kıbrıs halkının çıkarlarıdır**. KTDD, Kıbrıs Türklerini Türk

milletinin bir parçası gibi göstererek, milletimizin çıkarlarını savunurken, faşist TMT ve Denктаştan hiçbir farkı kalmaz. Zaten aralarında nitelik farkı yoktur. Her ikisi de gericidir. Ancak, birisi ABD emperyalizminin, diğeri ise Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapmaktadır.

Marksist-Leninist'lere göre, Kıbrıs Türkleri, Kıbrıs'ta ayrı bir millet oluşturmaktadırlar. Türk milletinin bir parçası değildirler. (Kıbrıs'ta Milli Mesele, Devrimci Savaş Yayınları). Bunun aksini savunmak şövenizmin ve emperyalizmin propagandasını yapmaktır. Bugün Kıbrıs'ta tüm gericiler Kıbrıs Türklerinin Türk milletinin bir parçası olduğunu, Kıbrıs Rumlarının ise Yunan milletinin bir parçası olduğunu yaymaya çalışarak, halkımız içinde var olan bu etnik çelişkileri, halkımızı bölmek ve birbirine kırdırmak için kullanmaktadırlar. KTDD de bu gerici çevrelerin saflarındadırlar. Onların sosyalist olmakla ilgileri yoktur. Onlar yüzlerine 'sosyalist' maskesi geçirmiş olan sosyal-şövenlerdir. Bunların gerçek yüzünü halkımıza teşhir etmek sadece Marksist-Leninist'lerin değil, tüm ilerici ve yurtseverlerin bir görevidir.

d) KTDD tüm yeraltı kuruluşlarının yasaklanmasını istemektedir. Bu tamamen ilkesiz bir tavidir. Yeraltı örgütleri nedir? Halk saflarında mı, yoksa karşı devrimci saflarda mı yer alıyorlar? Eğer halk düşmanı iseler, bunlara karşı tabii ki Marksist-Leninist'ler tavır alır ve bu tavrın önderliği de hakim sınıflara bırakılamaz. Eğer bu örgütler halk saflarında iseler, emperyalist uşakları da, KTDD gibi bunlara karşı tavır alacaktır. KTDD'nin istemesine gerek yok. Şurası açık ki, halkın kurtuluşunu getirecek olan devrim, yani tek yol bir şiddet eylemidir. (Marksist-Leninist'ler halkın problemlerinin çözümünü bu şekilde görüyor. KTDD'nin görüşü muhakkak

kı değişiktir) Hakim sınıflar bu şiddet eyleminin öncülüğünü yapacak olan Marksist-Leninist'lerin (faşizm şartlarında) legal örgütlenmelerine mücadele etmez. (Burjuva demokrasisi şartlarında da esas örgütlenme şekli yine illegal örgütlenmedir.) KTDD her türlü illegal örgütlere karşı çıkarak hakim sınıfların yanında lâayık olduğu yeri almaktadır.

2. KTDD KIBRIS'TA İKTİDAR MÜCADELESİNDEN NE ANLIYOR ?

«UBP yöneticileri, 1974'ten sonra elimize geçen fabrika, bahçe ve tesisleri toplumun çıkarlarına aykırı, beceriksizlik ve eş-dost kayırımı yüzünden üretim devresinden çıkardılar. Daha sonra, bu tesislerde çalışacak işçilere ve teknisyenlere ihtiyaç var diyerek Türkiye'den ne kadar sağ görüşlü, hürsüz, kaatil ve yobaz varsa adanıza getirildi... Çünkü bunlar, UBP'yi iktidar yapacak oylardı. (abç)» (Demokrasi, sy. 39, s. 2)

«Sayın Nejat Konuk, 1974'ten sonra toplumumuzun eline geçen sınırsız imkanların, bahçelerin, turistik hotellerin, fabrikaların ve diğer zenginliklerin ne olduğunu söylemek istememiştir.

Elimize geçen bu iyi imkânların iyi idareci-ler (!!!?) elinde toplumumuzu refaha götürecektir nitelikte olduğunu, ama UBP iktidarı tarafından har vurup harman savrulduğunu, oy toplama amacıyla zay edildiğini Londra Türklerine söylememiştir.

...Fakat, Londra Türkleri olayları yakından izlemekte, UBP iktidarının toplumumuzu sosyal ve ekonomik bir çıkmaza sürüklediğini biliyor. (abç)» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 3)

«İktidar koltuğuna yerleşmek için, oy hesap-

ları ile getirilen ve yerleştirilenlere (Türkiye'den Kıbrıs'a getirilen sivil işgalci güçler-bn) karşı tedbir almak güç.

...Durum bu merkezde iken UBP çevreleri, oy hesapları ile getirilenleri, ülkü ocaklarını bir yünden desteklemek yolunu tutmakta, yani Kıbrıs'ta huzursuzluk ve tedirginliğin daha da yayılmasını körüklemektedir.

Gittikçe bilinçlenen toplumumuz, Kıbrıs'a kadar uzanan MSP'lilerin, komandoların, ülkü ocaklarının toplumumuzun çıkarları ve savunması ile hiçbir ilgisi olmadığını pek iyi biliyor, anlıyor. Toplumumuzun, örgütlü, bilinçli, sabırlı mücadelesi yurdumuzda tedirginlik ve huzursuzluk mihrakını geriletecek, toplumumuzu barış ve sükûna götürecektir.» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 4)

«Toplumu bugünkü duruma iten Kıbrıs'taki idarecilere daha fazla müsamaha gösterilmemelidir. Aksine olarak Türkiye'den gelen yardımlarla ayakta durabilen idareciler hemen işbaşından uzaklaştırılmalı, demokratik bir seçim ortamının (?) yaratılması için imkânlar sağlanmalıdır. (abc)» (Demokrasi, sy. 24, s. 6)

«Son yıllarda, Denktaş yönetiminin diktatörece idaresine karşı mücadele eden işçilerden, aydınlardan, CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi) gibi ilericileri (!) kuruluşlardan sonra, Fuat Veziroğlu ve Burhan Nalbantoğlu gibi milletvekillerinin de zaman zaman halkımızın demokratik haklarına sahip çıkarak, Denktaş'a karşı cephe aldıkları hatırlardadır. (abc)» (Demokrasi, sy. 8, s. 6)

«Denktaş, Kurucu Meclis kuruyor. ... Kurucu meclisin 'Denktaş'ın adamlarının yeni bir teşkilâtı' olacağına şüphe yoktur. ... Kurucu meclisin,

Denktaş'ın dikte ettirdiklerinin dışında kararlar alacağını sanmıyoruz.» (Demokrasi, sy. 8, s. 7)

«Sonuç olarak diyebiliriz ki, bir yandan mutlu bir azınlık ve UBP kodamanları servetlerine servet katıyor, diğer yandan da açlıkla, işsizlikle, adaletsizlikle, sömürü ile **boğuşan toplumumuz**.

Bu duruma bir son verilmelidir. Toplumumuzun örgütlü bilinçli mücadelesi sonunda er geç UBP iktidarı gidecek ve toplumumuz güzel mutlu günler görecektir. (abç)» (Demokrasi, sy. 39, s. 3)

«Toplumumuz artık bu haksızlıklara, emperyalizmin plânlarına, entrikalarına 'Hayır' demeğe başlamıştır. Toplumumuz Örgütlü ve bilinçli bir mücadeleye girişmiştir. Geçenlerde Kıbrıs Türk Amme Memurları uyarı görevi de UBP yönetiminin temellerinin sarsıldığını gösteriyor.

...Toplumumuzun gidişine bir son verecektir.» (Demokrasi, sy. 33-34-35, s. 3)

Bunlardan çıkan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

- a) 1974'ten sonra 'elimize' (işgalcilerin ve Kıbrıs Türk hakim sınıflarının eline-bn) geçen imkânlar 'toplumumuzu' refaha götürecek güçteydi.
- b) UBP iktidarı toplumumuzu sosyal ve ekonomik bir çıkmaza sürüklüyor.
- c) Türkiye'den Kıbrıs'a getirilen Türkiye'liler, UBP'nin oy hesapları ile getirilmiştir.
- d) KTDD'nin bugünkü idarecileri uzaklaştırılmalı ve demokratik, bir seçim ortamı yaratılmalıdır.
- e) Kurucu Meclis Denktaş'ın adamlarının yeni bir teşkilâtıdır.
- f) CTP, F. Veziroğlu, B. Nalbantoğlu halkın demokratik haklarına sahip çıkarak, Denktaş'a karşı cephe alan 'ilerici' kuruluş ve 'milletvekilleri'dir'.

g) Toplumumuz örgütlü ve bilinçli mücadelesi sonunda UBP iktidarına son verecektir.

Savunulan fikirlerin tümünde, problemlere sınıfsal olarak yaklaşılmıyor. ('Sosyalist' kitle örgütü 'herhalde sınıfsal, yaklaşmalıdır). Devamlı 'toplumumuzdan' bahsedilerek esas mesele gözardı edilmeye çalışılıyor. Bu 'toplum' kelimesi, faşistleri ve emperyalist uşaklarını da içerdiği için Marksist-Leninist bir yaklaşım değildir. Marksist-Leninist'ler Kıbrıs'ta 'toplumumuzun' değil, başta işçi sınıfımız olmak üzere Kıbrıs halkının problemlerinin çözümü yolunda mücadele ederler. Yine vurgulayalım ki bu, bir devrim meselesidir.

Soruna KTDD'nin yaklaşım şekliyle yaklaşmak şövenizmdir. Bu, KTDD'nin sosyal-şöven yüzünü açıkça ortaya koyar. KTDD bu yaklaşım şekliyle Kıbrıs'ta iktidar mücadelesini doğal olarak, kuzey Kıbrıs'ta iktidar mücadelesine indirgemiş oluyor ki, bu iktidar mücadelesi şekli de KTDD'ye göre bir seçim meselesidir. V.I. Lenin, 'Devlet ve Devrim' adlı yapıtında iktidar mücadelesinin şeklinin, çağımızda (emperyalizm ve proleter devrimler çağı) sadece bir şiddet eylemi şeklinde olabileceğini açıkça belirtir. Marksist-Leninist'ler iktidar mücadelesinden sadece adanın kuzeyinde verilecek bir mücadele değil, tüm Kıbrıs'ta verilecek olan halkın demokratik iktidar mücadelesini anlarlar. Bu mücadele şekli adadan tüm emperyalist güçlerin atılmasını getirecek olan Demokratik Halk Devrimidir. Devrim, bir hükümet değişikliği değil (KTDD sadece UPB'yi hedef alıyor) hakim sınıfların devletinin yıkılıp parçalanması ve yerine halk sınıflarının, bugünkü hakim sınıfların üzerinde ortak diktatörlüğü olan Demokratik Halk Diktatörlüğü'nün kurulması demektir.

KTDD, ilericiliği Denktaş'a karşı olmakla sınırlıyor, CTP ve birkaç faşist 'milletvekillini' yurtsever olarak

gösteriyor. UBP'yi hakim sınıflara eşitliyor, ve böylece halkımızı bir halk düşmanına karşı diğerlerinin peşinden sürüklemek istiyor. Biz ilericilikten ne anladığımızı CTP bölümünde ortaya koyduk. İlericiler tüm emperyalist güçlere karşıdır. CTP ve yurtsever olarak gösterilmek istenen 'milletvekilleri' gerçekte halk düşmanlarıdır. CTP'nin gerçek halk düşmanı yüzünü daha önceki bölümde açıkladık. F. Veziroğlu ve B. Nalbantoğlu isimli faşist köpekler, halkımıza yıllarca kan kusuran faşist teşkilât TMT'nin ileri gelenlerindendir. Bu halk düşmanlarının son günlerde Denktaş'a karşı çıkışları sadece onların çıkar kavgalarının bir sonucudur, ve bu, onları ilerici yapmaz.

Kıbrıs, faşizmin hüküm sürdüğü, kuzeyi işgal altında, güneyi yarı-sömürge olan bir ülkedir. Böyle bir ülkede 'demokratik seçim ortamı' beklemek, ve özellikle bunu kurtuluş yolu olarak göstermek halkımızın mücadelesini pasifize etmeye çalışmaktan başka birşey değildir. Bu, KTDD'nin hakim sınıfların saflarında yer aldığı açık bir belgedir.

KTDD sorunlara yüzeysel olarak bakmaktadır. Türkiye'den Kıbrıs'a getirilenlerin oy hesapları için getirildiğini söyleyerek esas amacı gözardı etmektedir. Türk hakim sınıfları, Türkiye'lileri Kıbrıs'a getirirken amaçları işgalci faşist orduya bir taban hazırlamak, Kıbrıs'ı ekonomik olarak sömürmek ve Türkiye'den getirilen emekçilerle Kıbrıs'lı emekçiler arasındaki sun'i çelişkiyi kullanarak halkımızın mücadelesini bastırmaktır.

Yukarıdakilerden açıkça görüldüğü gibi, KTDD şovenisttir, karşı-devrimcidir ve Kıbrıs halkının düşmanıdır.

3. KTDD ve 'ATATÜRKÇÜLÜK', 'ECEVİTÇİLİK'

KTDD, 'Atatürkçülük', 'Ecevitçilik' ve 'Anavatan' safsatalarıyla, genelde Türkiye'deki hakim komprador patron ağa sınıflarının, özelde ise bunların B. Avrupacı kanadı CHP'nin reklâmını yapmaktadırlar.

«Cumhuriyetimizin kurucusu büyük Atatürk'ün ilkeleri yerine getirilmemiş, hatta aksi icraatlar yapılmıştır.

...Bunun tam aksini yapıp ülkeyi borçlu kılanlar Atatürkçü'müdür? 2. Dünya Savaşının akibinde halk demokrasisi haline gelen Bulgaristan'dan bile borç almak teşebbüsleri Atatürk'ün mali bağımsızlık ilkesi ile ne derece bağdaşır?

Doğu Anadolu'da, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapının muhafaza edilmesi, Atatürk'ün... görüşü ile bağdaşır mı? (abç)» (Demokrasi, sy. 1, s.4)

«Sayın Bülent Ecevit,

Seçimi kampanyası sırasında partiniz ve şahsınıza faşistler tarafından yapılan saldırıları, barış ve özgürlüğe aykırı bir eylem olarak niteler, bu çirkin olayları şiddetle kınar, geçmiş olsun deriz.

Saygılarımızla,

«KTDD»

(Demokrasi, sy. 38, s. 7)

«5 Haziran seçimlerinde (Türkiye gn. seçimleri, 1977-bn) CHP'nin 213 'milletvekili' çıkarması, Türkiye halkının barışa susamışlığının, demokrasi özleminin ve baskılara boyun eğemeyeceğinin bir göstergesidir. Bu başarı, başta DİSK olmak üzere bütün yurtseverlerin, demokratların, barışçı güçlerindir. (abç)» (Demokrasi, sy. 39, s. 4)

«Tüzüğünde demokratik sol bir parti yazan

CHP'nin soldan kayabildiği kadar sağa kayan genel merkez yöneticileri...

.....
Her ne kadar CHP tüzüğünde «Demokratik Sol» bir parti olduğu yazılıysa da üretim ilişkilerini işçiden yana çevirmek, emeği sermayeye, patronlara ezdirtmemek, partiyi emekçi sınıflar tabanına oturtmak(?) gibi demokratik sol'un vazgeçilmez ilkelerinden tamamıyla uzaklaşan sağ kanat... (abc)» (Demokrasi, sy. 10, s. 4-5)

«CHP'nin sağ kanadı bir yandan büyük burjuvazinin hizmetinde olduğunu ilân ederken, bir yandan da parti genel başkanı Ecevit ile parti tabanındaki ilerici güçler arasında bir duvar örmeğe çalışmaktadır.» (Demokrasi, sy. 10, s. 5)

«Bu yanlış ve tutarsız dış politikaları ile liderlik (KTFD liderliği kastediliyor-bn) dünya kamu oyu ile âdeta alay etmiş, Türkiye'yi korkunç bir yalnızlığa ve toplumumuzu (Kıbrıs Türk toplumu-bn) da felâkete sürüklemiştir.» (Demokrasi, sy. 24, s. 2)

«Türkiye halkının gerçek çıkarları: Bölgemizde, yeryüzünde halklar arasında barış, kardeşlik ve güvenliği sağlamak yolunda yürümek, komşularımızla dostluk-dayanışma kurmak, kurtuluş savaşı yıllarının dış politikasına dönmek, NATO'dan çıkmak, Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmektir.» (Demokrasi, sy. 8, s. 3)

«Nitekim, anavatan cumhuriyetinden sözcükler onu genç olarak nitelemektedirler. (abc)» (Demokrasi, sy. 1, s. 4)

«Uğruna demokratik bir mücadelenin verilmesi gereken ülkelerden birisi de anavatanımız Türkiye olduğunu söylemek zorundayız. (abc)»

(Demokrasi, sy. 1, s. 7)

Burada, KTDD'nin savunduğu temel görüşleri şöyle sıralayabiliriz;

a) 'Atatürk' cumhuriyetimizin kurucusudur.

b) Türkiye, Kıbrıs Türklerinin anavatanıdır.

c) Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik çıkmaz, D. Anadolu'da yarı-feodal yapının tasfiye edilmemesi Atatürkçülük ilkeleri ile bağdaşmaz.

d) Türkiye halkının gerçek çıkarları dünyada barış, kardeşlik ve güvenliği sağlamak, komşularımızla dostluk-dayanışma kurmak için kurtuluş savaşı yıllarının dış politikasına dönmek, NATO'dan çıkmak, ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmektir.

e) CHP'nin 5.6.1977'de Türkiye'de yapılan seçimlerdeki başarısı, Türkiye halkının barışa susamışlığının, demokrasi özleminin bir göstergesidir.

f) CHP içindeki sağ kanat, tabandaki ilerici güçler ve parti genel başkanı Ecevit arasında duvar örmekte, demokratik sol'un en temel ilkelerini çiğnemektedir.

g) KTFD liderliği (UBP-bn) yanlış ve tutarsız dış politikayla Türkiye'yi dünyada korkunç bir yalnızlığa itmiş 'toplumumuzu' felâkete sürüklemiştir.

'Sosyalist' kitle örgütü KTDD'nin savunduğu görüşlerin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından ilişkili olmadığı gün gibi ortadadır. KTDD, yüzüne sosyalizm maskesini geçirmiş, ancak sosyalizm adına Kıbrıs'taki hakim sınıfların emperyalist yanlış politikasını açıkça savunan sosyal-şöven bir tekkedir.

Marksist-Leninist'lerin, Türkiye'yi Kıbrıs Türklerinin anavatanı olarak göstermek gibi bir meseleleri yoktur. Bu, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin adamızdaki uşaklarının yıllardır halkımızı bölmek için sürdürdükleri halk düşmanı bir politikadır. Ancak KTDD de halk düşmanlarının saflarında yer aldığı için

'Anavatan Türkiye' safsatasını yaymaktadır. Marksist-Leninist'ler Kıbrıs Türklerinin Türk milletinin bir parçası olmadığı ve Kıbrıs Rumlarının da Yunan milletinin bir parçası olmadığı görüşündedirler. Kıbrıs'ta Milli Meseleye gerçekçi bir yaklaşım yapmak yerine milliyetçi propaganda yapanlar halkımızın değil, emperyalist uşaklarının saflarındadırlar.

Türkiye Halkının Gerçek Kurtuluşu Demokratik Halk Devrimiyle Olacaktır.

Şövenizm bayrağını elinden düşürmeyen KTDD, Türkiye devriminin bir dizi meselesine de uşaklığını yaptığı Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarına uygun bir şekilde yaklaşmaktadır. Bugün, Türkiye'de emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa sınıfı halk üzerindeki faşist diktatörlüklerini sürdürmektedirler. Ancak komprador patronlar ve ağalar, kendi aralarında uşaklığını yaptıkları emperyalist güçlere göre bölünmüşlerdir. Bununla beraber, bunlar, Türkiye halkının devrimci mücadelesini bastırmak için kolayca biraraya gelmektedirler. Dalaşmaları sadece, uşaklığını yaptıkları emperyalist gücün Türkiye halkı üzerindeki çıkarlarını öbür emperyalist güçlerin çıkarlarına hakim kılmak içindir. Bu dalaşma Türkiye'de daha çok ABD emperyalizminin uşaklarının esas siyasi temsilcisi Adalet Partisi ile başta Batı Almanya emperyalizmi olmak üzere, B. Avrupa emperyalizminin uşaklığını yapan komprador patron-ağaları siyasi temsilcisi CHP arasında yer almaktadır. Türkiye halkının baş düşmanı ABD emperyalizmidir. Türkiye'nin tüm zenginlik kaynakları ABD başta olmak üzere Batılı emperyalist güçlerce paylaşılmıştır. Türkiye'yi kendi sömürü alanlarına dahil etmek isteyen Rus sosyal-emperyalistleri ise çeşitli sahtekârlıklarla Türkiye'nin sömürülmesinde etkin olmak istemektedirler. Rus sosyal-emperyalistlerinin çıkarları-

nı siyasi alanda temsil eden parti sahte Türkiye Komünist' Partisidir. T'K'P, batı emperyalizminin uşaklarının Türkiye'de hakim olmalarından dolayı açık örgütlenme olanağı bulamıyor. ABD emperyalizminin uşağı AP ile B. Avrupa emperyalizminin uşağı CHP arasındaki dalaşmadan galip çıkmak isteyen CHP, seçimlerde Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarının da desteğini elde edebilmek için sahte T'K'P'ye legal örgütlenme serbestisi vadetmiştir. İşte bu yüzden, Rus sosyal-emperyalistleri ve onların Türkiye'deki uşakları da CHP'yi ilerici bir parti olarak Türkiye halkına yutturmaya çalışmaktadırlar. Buna bağlı olarak, sosyal-emperyalistlerin Kıbrıs'taki sosyal-şöven uşakları da CHP'yi 'ilerici' olarak görmekte, ve özellikle CHP genel başkanı Ecevit'e met-hiyeler dökmetedirler. Ancak, CHP sosyal-emperyalist uşaklarına verdiği sözü tutmayınca CHP içinde 'sağ kanat'tan bahsetmeye, 'sağ kanat'ın demokratik sol'un en temel ilkelerini çiğnediğini' söyleyerek kafaları bulandırmaya başlamışlardır. Bize göre CHP içerisinde 'sağ kanat', 'sol kanat' diye birşey mevzu bahis değildir. CHP, Türkiye halkı üzerinde faşist diktatörlük uygulayan komprador patron ve ağaların B. Avrupa emperyalizminin uşaklarının içinde toplandığı ve hakim olduğu gerici bir partidir. Bunu böyle açık bir şekilde ortaya koymayıp, CHP'yi ilerici göstermek, ve CHP'nin seçimlerdeki başarısının Türkiye halkının barış ve demokrasi özlemlerini dile getirdiğini savunmak sahtekârlıktır. Çünkü CHP Türkiye'ye demokrasi getiremez. CHP'nin, halk için demokrasi diye bir sorunu yoktur. CHP olsa olsa komprador patron ve ağaların çeşitli kesimleri için demokrasi sağlayabilir. Ancak bu, Türkiye halkı için faşist diktatörlüğün devamından başka birşey değildir.

'Sosyalist kitle örgütü' KTDD'nin «demokrasi» ve «barış» kelimelerini sınıfsal içeriklerinden ayırarak kul-

lanması, onun halk düşmanı yüzünü iyice açığa çıkar-
maktadır. Marksist-Leninist'lere göre Demokrasi bir ik-
tidar şeklidir. İktidarda hangi sınıf varsa o sınıf için
demokrasi vardır. Bu yüzden CHP'nin Türkiye'ye de-
mokrasi getirebileceği safsatalarını ortaya atmakla
KTDD, Türkiye'deki Rus sosyal-emperyalizminin uşak-
larının yaptığı gibi, Türkiye halkını komprador patron
ağaların B. Avrupacı kanadının kuyruğuna sürükleme-
ye çalışmaktadırlar. Bunun da ötesinde, Kıbrıs sorunu-
na çözüm bulma işini de Kıbrıs halkının iradesi dışına
itmekte ve bunu CHP'den, B. Ecevit'ten beklemektedir.

«Barış» kelimesi de sınıfsal bir içerik taşır. Marksist
-Leninist'ler, emperyalist savaşlara (haksız savaşlar)
karşı barışı savunurken, haklı savaşları, halkların dev-
rimci kurtuluş savaşlarını, destekler ve kendi ülkelerin-
deki haklı savaşlara aktif bir şekilde katılırlar. KTDD,
haklı savaş, haksız savaş ayrımını yapmadan, CHP'nin
iktidara gelmesiyle Türkiye'ye barış geleceği fikrini yay-
maktadırlar. Bu 'barış' nasıl bir barıştır? Bu barış,
Bernestein'dan, Kautsky'den Kruşçev'e, Brejnev'e ka-
dar uzanan bütün revizyonist, oportünist ve sosyal-şö-
venlerin savunduğu 'sınıflar arası barıştan' başka birşey
değildir. İşte, KTDD'nin sözünü ettiği 'demokratik sol'un
temel ilkesi bu sınıflararası barıştan başka birşey de-
ğildir. Halbuki, Türkiye'li Komünist yoldaşlar, Türki-
ye'de sınıflararası uzlaşmadan yana değil, Türkiye hal-
kının kurtuluşu için halk savaşından yanadırlar. Tek
doğru görüş de budur. Türkiye halkının kurtuluşu ne
CHP, ne sahte T'K'P ve ne de hakim sınıfların herhan-
gi bir kanadının seçimlerle hükümet olmasıyla gerçekle-
şecek bir iş değildir. Türkiye halkının gerçek kurtuluşu
Demokratik Halk Devrimi ile olacaktır.

Ateşli bir 'Atatürk' hayranı olan KTDD, sürekli ola-
rak, Türkiye'de kurtuluş savaşının başını çeken komp-

rador patron ve toprak ağalarının önderi Mustafa Kemal'e övgüler dizmekte ve «M. Kemal'in politikası eğer uygulansaydı, Türkiye bugünkü çıkmazda olmayacaktı, yarı-feodal yapı tasfiye edilecekti» gibi saçma bir düşünce ortaya atmaktadır. Neydi M. Kemal'in politikası? Anti-emperyalist miydi? Bizce değildi. (Kemalizm Üzerine, İ. Kaypakkaya). M. Kemal'in politikası komprador patron ve ağaların (Türkiye halkını emperyalistlere peşkeş çekmek için) Türkiye halkı üzerinde faşist diktatörlüklerini kurma politikası idi. M. Kemal döneminde Türkiye halkının kurtuluşu için mücadele eden Komünist önder Mustafa Suphi ve yoldaşları katledilmiş, halkın kurtuluşu için mücadele eden devrimciler zindanlara tıkmış, 'İstiklâl mahkemelerinde' yargılanıp idam edilmiş, Kürt milleti üzerinde millî zulüm artmış, Dersim'de binlerce Kürt katledilmiş, Türkiye halkına faşist baskı ve zulüm uygulanmıştır. M. Kemal'in bu politikasını, Türkiye hakim sınıfları hâlâ daha uyguladıkları içindir ki, Türkiye halkı bugün sefalet ve yoksulluk içinde yaşamaktadır. Türkiye halkı kendisini ezen komprador patron ağalara karşı mücadele ederek onların devletini yıkacak ve halkın demokratik diktatörlüğünü ergeç kuracaktır. Türkiye halkı için Demokratik Halk Devriminden başka kurtuluş yolu yoktur. İşte Marksist-Leninist'ler Türkiye'deki durumu böyle değerlendirirler.

KTDD'nin sosyal-şöven bir örgüt olduğunu defalarca vurguladık. KTDD'nin Kıbrıs'taki ABD emperyalizminin uşaklarından daha tutarlı bir politika izlemelerini istemesi ve böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin dünyada yalnızlığa itilmesinin önlenebileceği, 'Kıbrıs Türk toplumunun' da felâkete düşmesinin önlenebileceğini savunması bizi doğrulamaktadır. KTDD içindeki emperyalist uşakları Kıbrıs halkına güvenemedikleri için devamlı olarak Kıbrıs'taki hakim sınıflardan meselelere çözüm

bulmalarını talep etmektedirler. Bu, onların halk düşmanı politikalarının doğal bir sonucudur.

Kıbrıs'lı Marksist-Leninist'lerin Türkiye'deki komp-rador patronların ve ağaların cumhuriyetinin dünyada yalnız bırakılmasını önlemek diye bir meseleleri yoktur. Bize düşen görev Türkiye halkını, Türk hakim sınıflarının faşist orduları ile Kıbrıs'ı işgallerinden sorumlu tutmak isteyenleri uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklara teşhir etmek, Türkiye'deki hakim sınıfların gerçek niteliğini ve onların Kıbrıs'ı işgallerinin arkasında yatan gerçek niyetlerinin ne olduğunu ortaya koymaktır. KTDD'nin Türkiye hakim sınıflarının koruyuculuğunu yapması doğaldır. Çünkü, KTDD de karşı-devrimcilerin, halk düşmanlarının bağrında yetişen ve onlar tarafından beslenen bir örgüttür.

Biz Kıbrıs'ta "Türk toplumunun" felâkete sürüklenmesini önlemek için değil, tüm olarak Kıbrıs halkının özgürlük ve refahı yolunda mücadele ederiz. Biz Kıbrıs halkını felâkete sürükleyenlerin emperyalist uşakları hakim sınıflar olduğunu biliyoruz. Bu yüzden KTDD'nin yaptığı gibi hakim sınıflardan özgürlük, refah dilenmeyiz. Bizler, Kıbrıs halkının özgürlük ve refaha ancak ve ancak, keskin bir mücadele sonunda Demokratik Halk Devriminin başarıya ulaşması ile mümkün olacağını biliyoruz. Bu yüzden bizim mücadelemiz Demokratik Halk Devrimi yolunda, Kıbrıs halkının gerçek çıkarları doğrultusunda bir mücadeledir.

4. KTDD RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN GÖNÜLLÜ UŞAĞIDIR.

«Sovyetler Birliği, Ortadoğu konusunda ilkeli bir politika izliyor. Bu politika, bölgedeki bütün halkların menfaatlerine uygundur. 1967 Haziran

harbinden sonra Ortadoğu'da bütün devletlerin ve halkların haklarını güven altına alacak, kanlı harplerin artık tekrarlanmayacağı sürekli bir barışın sağlanması yolunda büyük çabalar harcadı ve harcamaktadır.» (Demokrasi, sy. 24, s. 10)

«Emperyalizmin bu oyununu, MPLA, S. Birliği, sosyalist toplum, dünya ilerici hareketi ve Küba'nın fiili yardımı ile yenilgiye uğratmıştır.» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 5)

«31. B. Milletler genel kurulunda, S. Birliği dünya çapında silâhlanma yarışının durdurulması ve silâhsızlanmayı gerçekleştirecek öneride bulunmuştur.» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 7)

«Amerikan emperyalizminin teknolojisi ve silâhları sosyalist ülkelerin (sosyal emperyalistlerin -bn) teknolojisi ve silâhları tarafından mağlup edilmiştir.» (Demokrasi, sy. 14, s. 11)

«Özellikle CIA ve çevrelerinde, Afrika halklarının koruyucusu Sovyet Deniz Gücünün bölgedeki varlığı kasıtlı olarak şişirildikten sonra...» (Demokrasi, sy. 8, s. 5)

«Dünya çapında emperyalizmin, özellikle sömürü altına yaşamakta olan dünya halklarının kurtuluş savaşları ve dünya 'sosyalist sisteminin' (sosyal emperyalistler-bn) enternasyonal dayanması (!) ile daha da gerilediği anlatılıyor.» (Demokrasi, sy. 10, s. 8)

«Sosyalist ülkelerde (sos.-emp.-bn) işsizliğin, mesken sorununun, eğitim sorununun, sağlık sorununun ve sair sosyal problemlerin bir sorun olmaktan çıktığını görmekteyiz.» (Demokrasi, sy. 36-37, s. 6)

«Dünya Barış Kurucuları, faşizmin ve gerici-liğin başını kaldırdığı her yerde, emperyalizmin

saldırıya baş vurduğu her ülkede ve bölgede halkların bağımsızlığının ve hükümranlılığının tehdit edildiği her durumda uluslararası dayanışma gibi en etkili bir silâhı kullanarak anti-emperyalist, anti-afşist ve barışçıl güçlerin en ön saflarında yer almışlardır.

.....

Barışın savunulması ve korunulmasının Ulusal bağımsızlık, Demokrasi, sosyal ilerleme için yapılan savaşımdan ayrılmadığını kabul eden Barış Konseyi, bütün dünyada bu savaşı destekleyen bir doğrultu izlemiştir.» (Demokrasi, sy. 38, s. 9)

«Müftümüzün (KTFD müftüsü-bn) de böyle bir barış ve silâhsızlanma konferansına (Dünya din liderlerinin barış ve silâhsızlanma konferansı-bn) katılması ve yukarıdaki belgelerin (geçirilen revizyonist kararlar kastediliyor-bn) hazırlanmasına katkıda bulunması, toplumumuzun barış, yumuşama ve silâhsızlanma özelemleri ile bağdaşmaktadır.» (Demokrasi, sy. 38, s. 7)

«İlerici Irak Hükümeti'nin (!) halk yararına, fakat petrol tekellerinin zararına giriştiği çalışmaları önlemek için Kürt ayaklanmasının desteklenmesi emperyalizmin bir diğer cinayetidir.» (Demokrasi, sy. 10, s. 3)

«Filistin Kurtuluş Hareketinin davasını destekleyen ilerici Arap rejimleri (Mısır, Suriye, Irak) harekete dayanak kazandırıyordu. Fakat, önce Mısır, ve sonra da Suriye devlet başkanlarının Amerikan emperyalizminin plânlarına alet olmaları, Filistin Kurtuluş hareketini zedelemiştir.

.....

Gericiliğe, emperyalizme karşı en tutarlı bir mücadele veren Filistin halkı dünya barışçı güç-

lerinin desteği ile ergeç başarıya ulaşacaktır. (a bç)» (Demokrasi, sy. 33-34-35, s. 7)

«Sovyetler Birliği Kıbrıs meselesinin, B. Milletlerde oldukça geniş bir konferansta ele alınmasını, Kıbrıs'ın bağımsızlık, toprak bütünlüğü ve egemenliğinin B. Milletler Güvenlik Konseyi veya S. Birliği ve ABD tarafından garanti edilmesini defalarca önermiştir, ama S. Birliğinin bu önerisi ABD tarafından reddedilmiştir. (abç)» (Demokrasi, sy. 15, s. 2)

Yukarıdaki alıntılardan açıkça görüldüğü gibi, KTDD, Rus sosyal-emperyalizminin gönüllü uşaklığını yapmaktadır. KTDD savunduğu revizyonist, milliyetçi ve öteki karşı devrimci fikirleriyle emperyalizme genel olarak hizmet edişı yanında, özel olarak Rus sosyal-emperyalizminin uşacıdır.

Önce, KTDD'nin Rus sosyal-emperyalistlerinin ülkemiz Kıbrıs hakkında ileri sürdüğü fikirleri savunuşuna bakalım. KTDD, yukarıdaki alıntıda, S. Birliğinin Kıbrıs'ın 'bağımsızlık' ve 'toprak bütünlüğü' garanti altına alma teklifini olumlu karşılıyor. KTDD böylece, S. Birliğinin Kıbrıs'ı yarı sömürgesi durumuna sokma çalışmalarına elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor. Marksist-Leninist'ler bilirler ki bir ülkenin bağımsızlık ve toprak bütünlüğünün tek garantörü o ülkenin emekçi halkıdır. Marksist-Leninist'ler böyle demekle enternasyonal dayanışmayı reddetmezler. Ama bir 'sosyalist' ülkenin de dünyanın dört bir tarafına üsler kurup, donanmalarını dolaştırmasını 'enternasyonal dayanışma' diye halklara yutturmaya çalışmazlar.

KTDD, S. Birliğinin Dünya çapındaki saldırgan siyasetinin savunuculuğunu da yapmaktadır. Ortadoğu Arap halklarını sömürme çabalarını ilkeli tavır diye

yutturmaya çalışır. KTDD bir yandan Filistin kurtuluş hareketini destekler gibi görünmeye çalışırken, öte yandan da S. Birliği güdümündeki Suriye hakim sınıflarının faşist ordusu Lübnan halkına saldırıya girişince, S. Birliği bu hareketi destekledi diye (ki desteklemesi emperyalist karakterinden dolayı doğaldır) KTDD'nin bunu desteklemesi bir boyun borcu oluyor. Dünya halkları önünde, Lübnan halkına yapılan bu saldırı tecrit olunca, sırf Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yaptıkları için önceleri 'ilerici' diye niteledikleri Mısır, Suriye ve Irak 'rejimlerinin' (herhalde hakim sınıfları kastediyorlar) ABD emperyalizminin oyununa geldiklerini söylüyorlar. Ancak bu, efendilerini haklı göstermek için ortaya atılan bir yalandır. Lübnan'a yapılan saldırının tek sorumlusu ABD emperyalistleri değildir. Rus sosyal-emperyalistleri de bu saldırıdan en az ABD emperyalistleri kadar sorumludurlar. Emperyalistlerin halkın yükselen mücadelesine karşı aralarındaki çelişkiyi bir yana bırakıp ortak hareket edebileceklerini burada yine görebiliyoruz.

KTDD, S. Birliğinin Ortadoğu'da olduğu gibi, dünyanın öteki yerlerinde girişmiş olduğu saldırıların ve hegemonyacı hareketlerin de ateşli bir savunucusudur. Küba'nın Angola halkına yaptığı saldırıyı 'sosyalist yardım' diye niteler, MPLA S. Birliğinin uşaklığını yapar diye onu Marksist-Leninist parti ilân eder, Angola'daki öteki grupların ABD emperyalizminin güdümünde olmasını, Angola'yı Küba ordusuna işgal ettirmek için yeterli sebep sayar.

KTDD, S. Birliğini bir yandan barışın koruyucusu, barış güvercini ilân ederken öte yandan S. Birliğinin silâhlı güçleri ABD'nin silâhlı güçlerinden daha güçlüdür diyebilecek kadar alçalmaktadır. Bu, onların tutarsızlığının yanında Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığı-

nı ne derece yüklendiklerini gösterir. KTDD, yalnız S. Birliğinin değil, onun güdümünde gelişen her hareketin savunuculuğunu da yapmaktadır. Sözde 'Dünya Barış Kurucularının' konferansını desteklemesi ve sözde KTFD'nin müftüsünün dahi bu konferansta yaptığı sahte ve yalancı konuşmayı desteklemesi bu yüzdendir.

Rus sosyal-emperyalistleri ne yaparsa yapsın KTDD bunun tartışmasız savunucusudur ve bunu da Marksizm-Leninizm adına, Marksizm-Leninizm'e ihanet ederek sahtekârca yapmaktadır.

7. Nisan 1978.

1789 BÜYÜK FRANSIZ İHTİLALİ ÜZERİNE

Öyle olaylar vardır ki, bunlar insanlık toplumunun gelişmesinin önemli kilometre taşlarını, tarihi dönüm noktalarını, büyük sosyal değişimlerin itici gücünü oluştururlar. Bu büyük olaylar kendi özel şartları içinde ele alınıp, insanlık tarihi içindeki yerlerine konulmadığı, bugünkü devrimci bilgimiz bu olaylardan çıkarılan derslerle beslenmediği zaman, insanlık tarihinde kavranması imkansızlaşır.

Hiç şüphe yok ki, bu büyük olaylardan, bu tarihi dönüm noktalarından biri de **1789 Büyük Fransız İhtilali**'dir.

Partizan yeri geldiğinde, böyle büyük tarihi olayları tek tek ele alıp, onları kendi doğuş şartları içinde inceleyip açıklamaya; onlardan gerekli dersleri çıkarmaya ve çıkarılmış dersleri özümleyerek günümüz şartlarına getirmeye; bu doğrultuda bu tarihi olayların doğru bir tarzda kavranmasına hizmet etmeye çalışmaktadır. Bunun, Marksizm - Leninizmin evrensel gereği ile, Türkiye devriminin somut pratiğini yaratıcı bir biçimde birleştirmek doğrultusunda üstlenilen önemli görevlerden biri olduğunun bilincindedir.

İşte 1789 Büyük Fransız İhtilali bu anlayışla ele alınıp incelenmelidir.

1789 FRANSIZ İHTİLALİ, BURJUVAZİ ÖNDERLİĞİN- DEKİ DEMOKRATİK DEVRİMLERİN EN İLERİCİ ÖRNEĞİDİR.

1789 Büyük Fransız İhtilali, bir toplum biçiminden diğer bir toplum biçimine; derebeylik rejiminden kapitalist topluma geçişin en kısa ve en kesin bir devrimle gerçekleştirilişinin ifadesidir. Fransız İhtilali'ni büyük yapan budur.

14 Temmuz 1789'da, Paris'te genç ve devrimci Fransız burjuvasının önderliğinde en geniş emekçi yı-

ğınları; köylüler, zanaatkarlar ve işçiler feodal rejimin istibdadına karşı elde silah ayaklandılar. Derebeylik rejiminin devleti olan krallığı yıkarak feodal asilerin, toprak ağalarının ve kilisenin topraklarına el koydular; keyfi tutuklamalara ve işkenceye son verdiler. 14 Temmuz günü Fransız emekçileri, krallık istibdadının simgesi olan ve Cumhuriyetçi devrimcilerin hapsedildiği Bastil zindanlarını basarak, yakıp yıktılar. Bu günden sonra Fransız toplumu alt üst oldu. Feodal sistemin sömürücü ve zalimleri mallarından, mülklerinden ve canlarından edildiler. Yüzyıllarca toprak ağalarının ve kilisenin baskı ve sömürüsü altında inlemiş olan köylülerin, emekçilerin intikamları pek acı oldu. Kendilerini tanrının yeryüzündeki temsilcileri olarak görüp gösteren krallık ve onun dayandığı feodal asiller alaşağı edilerek, onların yerini cumhuriyet ve onun dayandığı burjuvazi aldı. Feodal mülkiyet yerle bir edilerek onun yerini burjuvazinin tüm üretim araçları üzerindeki mülkiyeti, sermaye aldı. Bir sömürü ve baskı rejimi yokedilerek, yerine onun bağrında insanlığı sömürsüz ve baskısız topluma bir adım daha yaklaştıran yeni bir sömürü sistemi doğdu.

Kısacası, Fransız İhtilali, toplumun her alanında eskiyi acımasızca yıkan ve yerine yeniyi tüm ayakbağlarından kurtulmuş olarak geçiren bir burjuva devrimi oldu.

Sosyal devrimler, kişilerin iradesinden bağımsız olarak gelişirler. Bir toplumda, insanların varlıklarını sürdürebilmek için gerekli olan maddi koşulları üretmelerindeki ilerlemeler ve yenilikler, üretimin gerçekleştirilebilmesini sağlayan insanlar arasındaki üretim ilişkilerini ve bu ilişkilerin devamını sağlayan hak ve hukuku inanç ve düşünce biçimlerini alt üst eder. Bu süreci işçi sınıfının devrimci biliminin kurucusu Marks şu sözlerle açıklıyor:

«Varlıklarının sosyal üretiminde insanlar, aralarında belirli, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan ilişkiler kurarlar; bu üretim ilişkileri onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine karşılık düşer. Bu üretim ilişkilerinin tümü, toplumun ekonomik altyapısını, belirli sosyal bilinç biçimlerine karşılık düşen bir hukukî ve politik üst yapının üstünde yükseldiği gerçek temeli oluşturur. Maddi yaşamın üretim biçimi, sosyal, politik ve genel olarak entellektüel yaşam sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen sosyal varlıklardır. Gelişmelerinin belirli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana dek içinde hareket etkileri kurulu üretim ilişkileriyle ya da bunların hukukî anlatımından başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler, üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olan biçimler olmaktan çıkıp bu gelişmenin önünde engeller niteliğine bürünürler. O zaman sosyal devrim çağı başlar. Ekonomik temeldeki değişme üstyapının tümünü, büyük ya da az bir hızla, dönüşüme uğratır. Bu gibi altüst oluşların incelenmesinde daima, ekonomik üretim koşullarının maddi altüst oluşuyla -ki bu, doğa bilimlerinin kesinliğiyle saptanabilir- hukukî, ekonomik, dinî, estetik ya da felsefî biçimleri, kısaca insanların bu çatışmanın bilincine vardıkları ve onu sonuna dek götürdükleri ideolojik biçimleri ayırt etmek gerekir. Nasıl ki, bir kimse üzerine onun kendisi için taşıdığı düşünce dayanılarak bir yargıya varılmazsa, böyle bir altüst oluş dönemi de, bu dönemin kendi kendini değerlendirmesi gözönünde tutularak onun üzerine bir yargıya varılamaz; tam

tersine, bu değerdendirmeleri maddi yaşamın ilişkileriyle, arasındaki çatışmayla açıklamak gerekir. İçerebildiği bütün üretici güçler gelişmeden önce bir sosyal biçimlenme asla yok olmaz; yeni ve daha yüksek üretim ilişkileri, bu ilişkilerin maddi varlık koşulları eski toplumun bağrında çiçek açmadan asla gelip yerlerini almazlar. Onun içindir ki, insanlık, kendi önüne ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar, çünkü yakından bakıldığında, her zaman görülecektir ki, sorunun kendisi ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların var olduğu ya da gelişmekte olduğu yerde ortaya çıkar.» (*)

Feodal Fransa Kralığında da feodal sistemin bağrında kapitalist gelişme daha 14. yy. dan itibaren gelişmeye başlamıştı. Feodal üretimin fazlalığının değişiminde; kırdaki toprak ağalarının malikaneleri ile kentlerdeki loncaların arasındaki ticarete ilk başta tamamıyla feodal hakim sınıfların emrinde çalışan tüccarlar zamanla servet biriktirmeye başladılar. Onların gücü asil olmaya, feodal aristokrasinin bir parçası olmaya değil, doğrudan doğruya paraya, yani üretilmiş malların sahipliğinde iktisaden söz hakkına sahip olmalarına dayanıyordu. Tüccarlar, tüm feodal üretimin sonuçlarının meta haline gelmesini ve kendi ellerinde toplanmasını arzuluyor; tüm üretimi pazar için üretim haline sokmaya doğru kaçınılmaz olarak ilerliyorlardı. Bu ilerleyişte zamanla lonca zanaatkârlarını o siparişe göre üretim yapan ve üretimi bir sanat gibi gören ustaları, artık bilinmeyen bir pazar için meta üreten ve bu üretimi

(*) **Karl Marks**, Ekonomi Politığın Eleştirisine Katkı'ya Önsöz, s. 23 - 24, ayrıca Diyalektik ve Tarihi Materyalizm - J. Stalin, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 45 - 46.

arttırarak sermaye biriktirmekten başka bir şey düşün-
meyen sermayedarlar haline getirdiler. Eski ustaların
belirli bir azınlığı birer kapitaliste dönüşürken, eski çı-
raklar ve zanaatkârların büyük bir kesimi de proleterle-
re dönüşüyorlardı. Artık kent üretiminde ilk olarak fi-
lizlenen yeni üretici güçler ve onların zorladığı yeni üre-
tim ilişkileri feodal toplumun yasası olan ihtiyacı tatmin
etmek ve toprak ağalarının politik güçlerini arttırmak a-
maçlarıyla yapılan toplumsal üretimi temellerinden sars-
mış, onun yerini adım adım, satmak için almak ve en faz-
la artı-değer biriktirmek, bu yolla ekonomik güce kavuş-
mak için üretim şeklindeki kapitalist yasa almaya baş-
lamıştı. Burjuva ilişkilerinin gelişmesi ve paranın he-
gemonyasının kurulması, tarımdaki, o gelişmeye kapalı,
sadece mevcut sınıf ilişkilerini yeniden üretmekten baş-
ka bir amaç ve dürtüsü olmayan derebeylik üretimini
de kaçınılmaz olarak sarstı. Toprağa ve derebeyine yarı-
köle biçiminde bağlı olan köylü ve onun efendisi toprak
ağası adım adım pazarın hükmü altına girdi. Köylülü-
ğün büyük bir kısmı gitikçe yoksullaşırken, bir kısmı
da zenginleşmeye, tarımda burjuvalar haline gelmeye
başladılar. Ama feodal üretim ilişkileri, yani toprak ağa-
sının toprak üzerindeki feodal mülkiyeti ve köylüyü ken-
disi için «iktisat dışı cebir» yoluyla üretim yapmaya
mecbur etmesi, tarımdaki bu kapitalist gelişmenin
önünde büyük bir engel teşkil ediyordu. Aynı şekilde kent
üretimindeki işçiliği ve üretimde devrimci teknolojinin
kullanılmasını ve gelişmesini engelleyen lonca yasaları
da yeni üretici güçlerin ayaklarında ağır bir zincirdi. Öz-
gürce ticaret yapabilmek, ucuz ve bol işgücü bulabil-
mek, bu yollarla sermayesini genişletmek ve büyümek
isteyen genç Fransız burjuvazisi, feodal mülkiyetin, hak
ve hukukun, feodal düşünce ve inançların kendisi önün-
de nasıl büyük bir engel teşkil ettiğini görüyor, bunla-

rın kaldırılmasının da bir iktidar meselesi olduğunu anlıyordu. Küçük üreticiler halindeki köylüler, birbirleriyle özgürce yarışarak; bazılarını tüm mülklerinden ederek proleterler sınıfına, ufak bir azınlığını da diğerlerinin mülklerini ve emeğini gaspederek, sermayedarlar sınıfına fırlatacak olan o büyük toplumsal ayrışma girebilmeyi arzuluyorlar, feodal aristokrasiyi önlerinde somut ve yok edilmesi gereken engeller olarak görüyorlardı. Diğer yandan yeni gelişmekte olan işçi sınıfı, kır ve kent yarı-proleterleri, burjuvazinin usta manevralarıyla sefalet ve yoksulluklarının tek müsebbibi olarak krallığı ve feodal aristokrasiyi görmekteydiler.

Bütün bu sınıflar halkı oluşturunuyordu ve halk, Fransız krallığına büyük bir nefret duyuyordu.

Tarihte ezilen ve sömürülen sınıflar, kendilerini ezenlere ve sömürönlere karşı hep şiddetle başkaldırmışlardır. Zaten tarihi yaratan halk; tarihin tekerleğini ileriye doğru döndüren itici güçte sınıf mücadelesi olmuş ve olmaktadır. Ama şu varki, bu başkaldırmaların hepsi halkı bir ileri sisteme geçirmemiş, muzaffer bir devrime yol açamamıştır. Şüphesiz bunun baş nedenlerinden biri, devrim şiddetinin hangi hedefe yöneltileceğinin ve o hedef yıkıldıktan sonra yerine neyin geçirileceğinin bilinmesi olmuştur. Yani, o devrimi yönetecek ve yeni düzenin ana hatlarını ortaya koyacak bir teori olmadan, halk ayaklanmaları sonunda bastırılmaya mahkûm olmuşlardır.

Fransız köylüleri de bütün feodal rejim boyunca, zaman zaman ayaklanmış, geçici zaferler kazanmış fakat eskinin yerine daha ileri bir üretim tarzı koymadıklarından sonunda feodal hakim sınıflarca bastırılmışlardı. XVIII. yy'da bu görevi, yani devrimin ideolojisini, geliştirecek maddi güç; burjuvazi olgunlaştı. Üretimdeki yeri sağlamlaştıkça burjuva devrimi ve ondan

sonra kurulacak yeni toplumun; burjuva demokrasisinin teorisini geliştirdi. O dönemde proletarya henüz doğmakta olan bir sınıf olduğundan alternatif bir devrimci teori geliştirilebilecek durumda değildi. XVII ve XVIII. yy. da sosyalizm henüz idealist bir tarzda; bir ütopya (hayal) biçiminde gelişmekteydi. Dolayısıyla devrimci sınıfların elinde maddi bir güç, bir silah olabilecek nitelikte değildi. Bu nedenle burjuvazi, Fransız ihtilalinin önderliğini yapıyor; geniş köylü yığınları devrimin temel gücünü, kent küçük üreticileri ve işçi sınıfı ise yedek güçlerini oluştuyordu.

XVIII. yy. ın ikinci yarısında, yeni ile eski tam bir çatışma durumuna geldi.

Gelişip güçlenen burjuvazi, temellerini sarstığı kiralığa borç vererek onu kendine gitikçe bağı hale getirmekteydi. Krallığın dayandığı asiller ve kilise ise ortaçağdan kalma imtiyazlarını ve kralın merkezîyetçi tutumuyla sarsılan itibarlarını yeniden kazanmak için çabalıyorlardı.

1786 yılında devletin bütçe açığı 120 milyon altını buluyordu. Gırtlığına kadar lüks içinde yaşayan sarayın masraflarını karşılamak ve mali durumu düzeltmek için yeni vergiler konulmaya kalkışılınca, asiller sınıfının temsilcileri tarafından 1614 yılından beri toplantıya çağrılmamış olan ve bir Temsilciler Meclisi niteliğinde bulunan Eta Jenero (États Généraux)'nun toplanması istendi. Bu meclise asiller sınıfının, kilisenin ve Tiyerzeta (Tiers État) denilen «üçüncü sınıf»ın (buna burjuvalar, zanaatkârlar, köylüler ve işçiler dahildi) temsilcileri katılıyordu. Kral XVI. Lui'nin de isteğiyle 5 Mayıs 1789'da toplanan mecliste daha başlangıçta burjuvazinin temsilcileri insiyatifi ele geçirdiler. Bunlar politik ve toplumsal alanlarda büyük reformların yapılmasını istiyorlardı. Meclisteki oylamalarda, soylulara ve ki-

liseye ayrıcalıkların tanınması meselesi şiddetli tartışmalara yol açtı. Bunun sonucu olarak «üçüncü sınıf»ın temsilcileri 17 Haziranda Milli Meclisi toplantıya çağırıldılar. Kral, asiller ve kilise önce direnmelerine rağmen daha sonra bu isteğe boyun eğmek zorunda kaldılar. Bu, burjuva devriminin başlangıcında burjuvazinin ve halkın kazandığı ilk büyük başarılarından birisi oldu.

Milli Meclis'in, Kralın yetkilerini kısıtlama kararı vermesi üzerine, Kralın burjuvaziye karşı mücadeleye karar vererek Paris dışından askeri birlikler getirtmesi, halkın uzun yıllardan beri feodal rejime karşı biriken hoşnutsuzluk ve kinini tutuşturarak bir kıvılcım oldu. Başta Paris olmak üzere bütün ülkede halk isyan ederek, 14 Temmuzda, feodal rejimin bir sembolü haline gelmiş olan ünlü Bastille hapishanesini ele geçirdi. Paris ve diğer şehirlerde Kral'a karşı mukavemet hükümetleri kurularak her şehirde, Kral kuvvetlerine karşı koymakla görevli Milli Muhafız Kıtaları oluşturuldu; halk silahlı olarak örgütlendi.

Feodal rejimin çatırdayarak çökmesi pek uzun sürmedi. Milli Meclis ardarda önemli kararlar aldı: 4 Ağustosta derebeylik rejimini kaldırılarak 27 Ağustosta İnsan Hakları Bildirisi ilan edildi. 11 Eylülde Kral'a yalnız yasama gücünün kararları üzerinde veto hakkı verilerek bir meşruti krallık oluşturuldu. Kral Versay'daki debdebeli hayatı terk etmek zorunda kalarak Paris'e taşındı. Milli Meclis, asillere ve kiliseye tanınan imtiyazları kaldırarak ülke yönetimini yeniden düzenledi. Kilsenin mal ve mülklerine el konularak devletleştirildi. Ceza yasası yeniden düzenlenerek buna, işkence ve keyfi hapisin kaldırıldığı yolundaki hükümler eklendi.

Bütün bu köklü değişimler karşısında mallarını mülklerini terk ederek yurt dışına kaçmış olan bir çok asiller sınıfı mensupları, yabancı ülkelerin Fransa'nın

iç işlerine karışarak devrimi boğmalarını sağlamak için faaliyetlere başladılar. Öte yandan burjuvazi kiliseyi kurum olarak tamamen ortadan kaldırmayı değil, onu kendisi için yararlı bir hale getirmeyi istiyordu. Bu durum karşısında kilise «devrimciler ve tutucular» diye iki kanada ayrıldı. Bunların yanında daha demokratik amaçlı ve köklü reformlar taraftarı işçi ve emekçi halk örgütleri de ortaya çıkıyordu. Büyük burjuvazinin temsilcileri de Jakobenlerdi.

Kral XVI. Lui, 20 Haziran 1791 gecesi Belçika'ya kaçarken yakalanarak Paris'e getirildi. Olayların akışı daha da hızlandı: Milli Meclis Kralın yetki ve görevlerini elinden aldı. XVI. Lui'ye tekrar krallık vermek isteyenlerle, buna karşı çıkanlar arasında kanlı çatışmalar başladı. Bu çatışmalar Milli Muhafız Kıtalarının, Kralın tahtan indirilmesini isteyen halk kitleleri üzerine ateş açmalarına kadar vardı. Çünkü burjuvazi açıkça, devrimin daha çok gelişmesinden ve sağladığı insiyatifi elinden kaçırmaktan korkuyordu. Bu durum karşısında Jakobenler ikiye bölündüler.

Kurucu Meclis yeni anayasayı tamamladıktan sonra, 30 Eylül'de kendini dağıttı. Yeni anayasaya göre ülkenin Yasama Meclisi Meşruti Krallık olarak devam edecekti.

1791'de Avusturya İmparatoru ve Prusya Kralı yayınladıkları ortak demeçte, devrimin öteki Avrupa tahtlarını hedef olarak alması durumunda Fransa'ya gireceklerini bildirdiler. Bu durum karşısında bir çok grup dış tehdide karşı devrimi korumak için birleşti. 20 Nisan 1792'de Avusturya'ya savaş açıldı. Prusya'nın derhal Avusturya'yı desteklediği savaşın başlangıcı hiç te iyi gitmedi. Ülkenin durumunun kötüye gitmesi üzerine ülke içindeki mücadele yeniden alevlenmeye başladı: Kral'ın hükümetteki Jironden üyelerini görevden

uzaklaştıracak, iktidarı Lafayette ve dostlarına vermesi karşısında halk yığınları yeniden harekete geçti. Halkın o dönemde önder durumundaki Danton, Haber, Marat vb. Önderliğinde 10 Ağustos'ta Tuilleries Sarayına karşı saldırıya geçmesi üzerine Yasama Meclisi Kralı tahtından indirip hapsedtirdi ve yeniden bir anayasa hazırlayacak ve XVI. Lui'nin sonu konusunda karar verecek olan yeni bir meclisin seçilmesine karar verdi.

Fransa'da burjuva devriminin bastırılmasını önleyen devrimi daha ileri götüren hep emekçiler olmuştur. Kralın bu karşı-devrim çabasında da halkın ayaklanması büyük bir itici güç oldu.

Konvansiyon adı ile 20 Eylül 1792'de toplanan yeni mecliste, orta, sağ ve sol eğilimli grupların hepsi temsil edilmekteydi. 21 Eylül günü krallık kaldırılarak Kral XVI.Lui ölüm cezasına çarptırıldı ve idam edildi.

1793'te anayasa meclisten geçirildi. Köylülerin haklarının korunmasıyla ilgili yasa çıkarıldı. Ordu yeniden düzenlenerek yabancı saldırılar durduruldu.

1793 ile 1795 arasında devrim en kanlı ve altüst oluşlu dönemini yaşadı. Bu dönemde büyük burjuva kesim ile daha küçük kesimleri arasında; devrimin küçük üreticiler ve emekçilerin menfaatleri yönünde gelişmesi ile büyük burjuvazinin diktatörlüğü sınırlarında kalması arasında şiddetli mücadeleler oldu.

1795'te kabul edilen yeni anayasa ile, seçmen sayısı azaltılarak çift meclisli parlementer sistemin kurulmasını öngören ve yürütme görevini 5 üyeli bir kurul olan Direktuvar'a veren hükümler getirildi.

Şiddetli, kanlı ve zorlu mücadelelerden sonra gidecek burjuva devrimi rayına oturuyordu. Hiç bir saldırı burjuvaziyi tahtından düşürmeye kâfi gelmiyordu. Daha sonra önce Direktuvar'a seçilen, sonra da burjuvazinin onayı ile imparatorluğunu ilan eden Napolyon,

burjuvaziye yeni pazarlar sağlamak için seferden sefere koşacak, Avrupa'nın altını üstüne getirecek, Avrupa'yı burjuvazinin milliyetçilik dalgalarında boğacaktı.

1789 BÜYÜK FRANSIZ İHTİLÂLİ; FRANSA'DA DEREBEYLİK REJİMİNİN ZORLA YIKILARAK, YERİNE KAPİTALİST REJİMİN GEÇİRİLMESİDİR.

Bilindiği gibi feodal sistem bağrında önemli çelişkileri barındırıyor, şiddetli sınıf çatışmalarına sahne oluyordu. İlk başlarda üretici güçlerin gelişme seviyesine uygun düşen ve köleci üretim ilişkilerine göre daha ilerici nitelikte olan feodal üretim ilişkileri, zamanla gericileşerek üretici güçlerin gelişmelerinin önüne engel olarak dikilmeye başladı. İşte feodal Fransa'da da bu böyle olmaktaydı. Feodal sistemin bağrından doğup gelişen burjuvazi yeni üretim ilişkilerini temsil ediyordu ve feodallere göre daha ilerici bir nitelikteydi. Tarihi olarak, üretici güçlerin önüne köstek olan gerici feodal-üretim ilişkilerini değiştirme mücadelesine önderlik yapıp, burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmek görevi genç ve yeni Fransız burjuvazisine düşüyordu. Çünkü esas mesele iktidar meselesiydi ve Fransa'da burjuvazi iktidarda söz sahibi değildi!

1780'lerde alabildiğine örgütlü olan ve sayıları 250 bini bulan Fransız burjuvazisi esas olarak, manüfaktür sahipleri, tüccarlar, bankerler vb.den oluşuyordu. Burjuvazi iktidarı alabilmek için, feodal rejime karşı kin ve hoşnutsuzlukları hat safhaya ulaşmış olan geniş köylü, küçük burjuva ve hâlâ örgütsüz, 'kendiliğinden' bir sınıf durumunda bulunan işçilerin başına geçerek, onların tarihi eylemlerini kendi iktidar mücadelesi için bir kaldıraç olarak kullanıp, burjuva anlamda «özgürlük, eşitlik, kardeşlik» sloganları ile feodallere karşı yö-

neltilti. Gerçekten de bu dönemde burjuvazi tarihi olarak tamamen ilerici ve devrimci bir rol oynuyordu.

1789 Büyük Fransız İhtilali denilen, Fransız burjuva demokratik devrimi, 14 temmuz 1789'da büyük bir halk ayaklanmasıyla, Bastil zindanlarının basılıp ele geçirilmesiyle başlayarak çeşitli aşamalardan geçip tüm şiddetiyle 1795'e kadar sürdü. Giyotinler aralıksız çalıştı. Bütün olanlar Marks'ın şu tarihi sözlerini bir kere daha ve açık bir şekilde kanıtlıyordu. «Şiddet yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesidir.»

Burjuvazi devrimin başına geçti ve geniş halk yığınlarının mücadelelerinin yükselişi oranında devrim adım adım derinleşerek demokratik bir muhtevaya ulaştı. Feodal üretim ilişkileri acımasızca tasfiye edilerek feodal rejimin bütün toplumsal ve politik kurumları yerle bir edildi. Onların yerine bir dizi kapitalist toplumsal ve politik kurum geçirildi. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimi önündeki engeller silinip süpürülerek üst yapı bu gelişmeye uygun ve buna en iyi şekilde hizmet eder duruma getirildi. Kapitalizmin gelişiminin yolları açıldı. Üretim güçleri hızla gelişmeye başladı. Manüfaktürden büyük fabrika ve Atölye üretimine geçildi. Sanayileşme hızla gelişerek bilim ve teknikte görülmemiş ilerlemeler kaydedilmeye başlandı. Kapitalizm, tüm eski değer yargılarını altüst ediyor; hayatın her alanında devrimleri zorunlu kılıyordu. Eskiden kalma kutusal, dokunulmaz duygusal ne varsa acımasızca çiğniyor: o insafsız «özgür ticareti» toplumsal hayatın esası haline getiriyordu.

Bütün bunlar burjuvazinin iktidarı zor ve şiddet yoluyla ele geçirip gerici feodal üretim ilişkilerini tasfiye etmesinin kaçınılmaz sonucu olarak üretici güçlerde ve toplumsal hayatta kaydedilen köklü devrimci değişikliklerin birer ifadesiydi.

GENEL OLARAK KAPİTALİZMİN İNSANLIK TARİHİNDE OYNADIĞI İLERİCİ ROLÜN ANLAMI NEDİR ?

Yukarıda Fransa örneğinde anlattığımız gibi kapitalizm, «emeğin özgürleşmesi» yolunda feodal topluma göre bir ileri adımı teşkil ediyordu. Sermaye, üretici güçlerin tayin edici unsuru olan emeği, tüm iktisat-dışı bağlardan kopartarak karşısına aldı. Bir yandan emeğin taşıyıcısını (işçiye) mahvederken, emeği yetkinleştirdi, üretkenliğini devasa boyutlara çıkarttı ve tamamiyle toplumsallaştırdı. Böylece sermaye kendisini de mahvedecek gücü hazırlıyordu.

Ancak sermaye, üretimi kendine tabi kılan modern sanayi sermayesi olmazdan önce, feodal sistemin bağrında o sistemin temellerini yıkarak gelişti. Tüccar ve tefeci sermayesi şeklindeki ilkel sermaye, köylülüğü açlığa ve sefalete sürüklüyor, zanaatkarları birer üretici köle haline getiriyor, feodal malikaneleri yıkıyor; ta Asya, Amerika kıtalarına kadar uzanan ticaretleriyle, halkların kanının emilmesi temeline hızla birikiyordu. Marks'ın deyimiyle, «sermayenin tarih öncesi biçimleri»nin bu yıkıcı yönü, onun tek devrimci yanını oluştuyordu. Eski yıkılıp yok edilmeden yeni inşa edilemez. Diyalektiğin bu kanunu, sermayenin bu hareketinin bir burjuva demokratik devrimle en ileri noktasına ulaşmasını bize açıklıyor. Yeni kapitalist üretici güçlerin temsilcisi burjuvazi, eski feodal üretim ilişkilerinin -yani onun temelini oluşturan toprak üzerindeki feodal mülkiyetin yerle bir edilmesinde önder rolünü oynadı. O zamanın genç ve devrimci burjuvazisi, köylülüğün tam ve sonuna kadar giden bir toprak devrimini başarmasında öncülük etti.

Kapitalizmin ilk anavatanı İngiltere'dir. İlk defa

İngiltere'de XVII. Yüzyılda iktidarı belirli bir süre ele geçiren burjuvazi, 1789 Fransız devrimiyle de çağa damgasını vurmuş ve burjuva demokratik devrimler çağını açmıştır.

İşte kapitalizmin ilerici niteliği, üretici güçlerin gelişmesi önündeki feodal engelleri devrimci bir tarzda yok etmesi; emeği tüm iktisat dışı ayakbağlarından kurtararak üretimi tamamiyle toplumsallaştırması; ve böylece tüm insanlığı sömürsüz ve zulümsüz sınıfsız topluma götürebilecek yegane gücü -proletaryayı yaratmasındadır .

KAPİTALİST SİSTEM, PROLETARYANIN ŞİDDETE DAYANAN BİR SOSYALİST DEVRİMİNE GEBEDİR!

Ancak Kapitalizm tarihi olarak oynadığı bu ilerici rolün yanı sıra, o da sistem olarak kendinden önceki feodal ve köleci sistemler gibi sınıflı bir toplumdu ve insanın insan tarafından sömürülmesi temelinde yükseliyordu. Kapitalist sistemde insanın insan tarafından sömürülmesi ve ezilmesi ortadan kalkmamış, sadece yeni biçimlere bürünmüştür: İnsanın bir öküzden, bir tırpan-
dan farksızcasına özel mülkiyet altında olduğu kölelik, yerini «özgür köleliğe» bırakmıştır. Burjuvazi daha doğuşundan itibaren kendi «mezar kazıcısını», şimdiye kadar tarih sahnesinde hiç görülmemiş olan yepyeni bir sınıfı: Proletaryayı yaratmıştır.

«Burjuvazinin feodalizmi yıkmakta kullandığı silahlar şimdi burjuvazinin kendisine çevrilmiştir.

«Oysa burjuvazi kendisine ölüm getiren silahları yaratmakla kalmamış, bu silahları kullanacak olan insanları, çağdaş işçi sınıfını, proleterleride yaratmıştır.» (*)

(*) Marks - Engels, Komünist Manifesto.

Kapitalist toplumun temel gelişmesi emek ile sermaye arasındaki gelişmedir. Bunu çözecek olan sınıf proletaryadır.

Kapitalist üretim ilişkilerinin temelini, kapitalistlerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti oluşturur. Üretici güçleri muazzam ölçülerde geliştiren kapitalizm, boyunu aşan gelişmelerin içine düşmüştür. Kapitalist üretimin temel yasası azami artı-değer elde etmektir. Bu nedenle kapitalizm, toplumdaki tüm üretici güçleri egemenliği altına almış; bir yandan küçük ve orta mülk sahiplerini yok ederek onları proleterleştirmiş, diğer yandan üretimi durmadan genişletip merkezileştirerek ona tam bir toplumsal karakter kazandırmıştır. Ama ne varki, böyle toplumsal olarak gerçekleştirilen üretimin meyvalarına, ufak bir kapitalist azınlığın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetlerine dayanarak el koymaları, toplumsal üretimi, toplumsal emeğin ihtiyaçlarına göre değil de, özel mülkiyete dayanan azami artı-değer dürtüsüne göre yönlendirmeye çalışmaları kapitalist sistemin temellerini sarsan bir zıtlık oluşturmaktadır. Bu zıtlık, kapitalist üretimin gelişmesinde, üretimi temellerinden sarsan, üretici güçlerin tahribatıyla sonuçlanan buhranları doğurur. Geniş emekçi yığınlarını işsizlik, açlık ve yoksulluğun içine sürükleyerek onları insanca bir yaşamdan mahrum eder. Önceleri üretici güçlerin hızla gelişmesini sağlayan kapitalist üretim ilişkileri, giderek onların gelişmesinin önünde engel teşkil eder. İşte bu durum kapitalist sistemi proletaryanın sosyal devrimine gebe bırakır: Tarih, gericiler kapitalist üretim ilişkilerini bütün kurumlarıyla yıkmaya; üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyete son verme; şiddete dayanan bir sosyalist devrimi gerçekleştirerek sosyalist sistemi kurma ve toplumu giderek sınıfsız toplum aşamasına ulaştırma tarihi görevini proletaryanın omuzlarına yüklemiştir.

Nitekim kapitalist sistem daha başından itibaren şiddetli sınıf mücadeleleriyle karşı karşıya kalmış; kapitalizmin gelişmesine paralel olarak proletarya da hızla gelişmeye ve bir sınıf olarak gücünü göstermeye başlamıştır.

Proletarya daha doğuşundan itibaren kendini en zor yaşam şartları ve burjuvaziyle şiddetli mücadele içinde bulmuştur. Kötü iş şartları, açlık, yoksulluk, sefalet içine itilmiştir. Proletarya bu yaşam şartlarından kurtulmak için önceleri, bireysel mücadelelere girişmiş, hatta yoksulluğundan ve ezilmesinden makinaları sorumlu tutarak, zaman zaman bunları tahrip eylemine bile girişmiştir.

Ancak işçi sınıfı giderek güçlenmeye, örgütlenmeye ve bir çok haklar elde etmeye başlamış; XIX. yy'ın ortalarından itibaren kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf haline gelmiştir. Marks ve Engels tarafından yaratılan bilimsel sosyalizm teorisi, ilk defa proletaryaya gerçek kurtuluş yolunu göstermiş, onda saklı bulunan muazzam toplumsal gücü açığa çıkarmış, proletaryaya, sosyalist devrimi yaparak kendisiyle birlikte tüm ezilenleri ve sömürülenleri; tüm emekçileri nasıl kurtaracağını; neden insanoğlunun kurtuluşunun sınıfsız toplumda olduğunu en açık biçimde göstermiştir.

Marks ve Engels tüm bu sonuçlara, kapitalist toplumun ayrıntılı bir tahlilini ortaya sererek varmışlardır. Proletaryanın neden burjuvazinin «mezar kazıcısı» olduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koymuş; ona bu tarihi görevini omuzlaması için şu çağrıda bulunmuşlardır:

«Bütün ülkelerin işçileri birleşin!»

EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLERİ ÇAĞINDA FEODALİZMİN TASFİYE EDİLMEDİĞİ ÜLKELERDE BURJUVA DEVRİMLERİ MÜMKÜN MÜDÜR ?

Kapitalizm, XIX. yy. sonlarına doğru üretimin merkezileşmesini son derece hızlandırarak XX. yy. başlarında tekelci evresine, yani emperyalizm aşamasına ulaştı.

Emperyalizm, kapitalizmden ayrı, onun üstünde bir olgu değil, doğrudan doğruya onun devamı ve en üst aşamasıdır. Mali sermaye, ulusal sınırları aşarak dünya pazarını kurmuş, dünya üzerindeki bütün kapitalizm-öncesi ekonomi şekillerini kendine bağımlı hale getirmiştir. Sermaye ihracı yoluyla, bu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin doğal zenginliklerini talan etmiş, halklarını azgınca sömürmüş, bu yolla onların üretici güçlerini yağmalamış ve gelişmesini engellemiştir.

Emperyalizm, kapitalizmin devri buhranlarını genelleştirmiş; en güçlü emperyalist tahrip makinası olan emperyalist paylaşım savaşları ile dünya halklarını ateş ve kan girdabına sürüklemiştir.

Altyapıda tek el demek olan emperyalizm; üstyapıda, serbest rekabetçi döneme uygun düşen demokratikliği yitirerek siyasi gericiliğe dönüşmüştür. Emperyalizm her yerde işçi sınıfının ve emekçilerin kanı canı pahasına kazandıkları burjuva demokrasi hakları yok etmek için savaş demektir.

Kısacası, emperyalizm aşamasında kapitalizm, serbest rekabetçi dönemindeki tüm ilerici rolünü yitirmiş, üretici güçlerin gelişmesinin önümüzdeki baş engeli haline, -can çekişen, asalak ve çürümüş kapitalizm haline gelmiştir.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı Lenin, «emperyaliz-

min proletaryanın toplumsal devriminin arifesi» olduğunu; Stalin de emperyalizmin «işçi sınıfını devrime götür»düğünü söyler.

İşçi sınıfının bu iki büyük önderinin Marksist-Leninist tahlil sonucu vardıkları bu sonuçlar ilk kez 1917 Ekim Büyük Proleter Devrimi ile, emperyalizmin en zayıf halkası olan Rusya'da kanıtlandı. 1917 Ekim Devrimiyle, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı fiilen açıldı.

Bu yeni çağ, kapitalizmin niteliklerinde bir değişiklik demek olmamakla birlikte, dünyada ezilen ve sömürülen sınıfların kurtuluşu olan sosyal devrimler açısından yepyeni özellikler getirdi.

EMPERYALİZM, «CAN ÇEKİŞEN KAPİTALİZM»DİR

Lenin, Marksizmi yaratan bir biçimde değişen şartlara uygulamış ve XIX. yy'ın sonlarından itibaren rekabetçi kapitalizmin tekelci kapitalizme dönüşerek XX. yy'ın başlarında emperyalizme ulaşmasını ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştur. Emperyalizmin en kısa tanımını «kapitalizmin tekelci aşaması» olarak yapan Lenin, emperyalizmin temel özelliklerini şu beş madde altında özetlemiştir:

«1) Üretim ve sermaye yoğunlaşması gelişerek o kadar ileri bir aşamaya varmıştır ki, ekonomik hayatta kesin bir rol oynayan tekelleri yaratmıştır;

2) banka sermayesinin sanayi sermayesiyle birleşmesi, bu temel üzerinde 'finans-kapitalist'in, bir mali oligarşinin ortaya çıkması;

3) meta ihracından ayrı olarak sermaye ihracı olan üstü bir önem kazanır;

4) Dünyayı aralarında paylaşan milletlerarası tekelci kapitalist birliklerin teşekkül etmesi;

5) dünyanın bütün topraklarının en büyük kapitalist devletler arasında paylaşılması tamamlanmıştır». (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, sayfa : 173, Ant yayınları)

Lenin, «sermayenin ulusal sınırları aşarak uluslararası hale gelmesi ve kapitalist dünya pazarının eşitsiz gelişme kanunu gereği, proletaryanın devriminin tek tek ülkelerde mümkün olacağını, emperyalist zincirin en zayıf halkasından, muhtemelen Rusya'da koparılabileceğini» söyledi. Tarih Lenin'i tamamen haklı çıkardı ve emperyalist zincir en zayıf halkasından 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle Rusya'dan koparıldı.

1917 Ekim Devrimi, burjuva demokratik devrimler çağını kapatarak emperyalizm ve proleter devrimler çağını açtı.

1917 Ekim Devriminden sonra, burjuvazi devrimden korkar hale geldi. Artık burjuvazinin devrimci barutu bitmişti. O, Devrime karşı feodal güçlerle ittifak içine girerek, demokratik devrimlerin başına geçip onları sonuna kadar götürme görevini terketti.

1917 Ekim Devrimi ile, eski tipte burjuva-demokratik nitelikte milli devletler oluşması süreci kapandı. Feodalizmin bir tarım devrimiyle tasfiye edilmediği emperyalizme bağımlı ülkelerde çok milletli devletler teşekkül etti. Milli meselenin sınırları genişleyerek tek tek ülkelerin bir iç sorunu olmaktan çıkıp, emperyalizme karşı genel mücadele sorununa bağlandı.

Emperyalizm, talan için sömürgeleştirdiği ülkelerde milli uyanışı hızlandırarak, kendi mezar kazıcısı proletaryanın gelişmesine yol açarak dünyanın ezilen ve sömürülen halklarının büyük anti-emperyalist direnişleriyle karşılaştı. Özellikle II. Dünya savaşından sonra artık emperyalistler sömürü ve talanlarını eski sömürgeci yolla devam ettiremez olmuşlar ve yeni sömürge-

cilik yöntemlerini geliştirmişlerdir. Böylece, sözde devlet bağımsızlığına sahip yarı-sömürge, yarı-feodal yapıda bağımlı ülkeler genel hale gelmiştir.

Artık, bir burjuva demokratik devrimiyle, köylü olarak meselesinin devrimci tarzda halledilemediği; feodalizmin bütün kurumlarıyla yerle bir edilemediği bölgelerde, bu tarihi görevi gerçekleştirmek proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Bu ülkelerde köylülüğe önderlik ederek işçi-köylü ittifakı temelinde demokratik devrimi emperyalizme karşı olan milli mücadeleyle birleştirerek gerçekleştirmek; kesintisiz ve aşamalı devrim teorisine uygun olarak, önce sosyalizmin ön şartlarını hazırlamak ve ardından toplumu durmaksızın sosyalist devrime ve giderek sınıfsız toplumu yaratmaya doğru yöneltmek görevi proletaryaya düşmektedir.

Çünkü bu ülkelerde kendi iç dinamikleriyle milli kapitalizmin gelişmesinin yolu tıkanmıştır. Bu ülkelerdeki milli (orta) burjuva sınıf emperyalizmin, komp-rador kapitalizmin ve feodalizmin üçlü baskısı altındadır. Bu «Üç Dağ» yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde feodalizmin tasfiyesinin ve üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engellerdir. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal şartlarda iktisadi olarak güçlenmeleri imkansızdır. Zaten bu ülkelerde milli kapitalizmin gelişmesine ve bir milli burjuva diktatörlüğünün kurulmasına mü-sade etmesini emperyalizmden beklemek, onun kendi bindiği dalı kendisinin kesmesini beklemekten başka bir şey değildir. Oysa emperyalizm «can çekişen kapitalizm» dir ve her geçen gün daha çok sömürge ve yarı-sömürgelere, yani pazarlara ihtiyaç duymaktadır.

İkincisi, emperyalizm proleter devrimleri çağında, bu ülkelerde milli burjuva diktatörlükleri altında kapitalizmin inşa edilmesine sosyalizm mü-sade etmez. Çünkü artık proletaryanın denenmiş kendi bayrağı vardır

ve o, tüm ezilen ve sömürülenleri bu bayrak altında toplayarak zafere götürmeye çalışmaktadır. Üstelik kitlelerin artık tarihi olarak vadesini doldurmuş olan kapitalizmin yaratılması yerine, daha ileri ve yararlı olduğu sosyal gelişme tarafından kanıtlanan sosyalizme yönelmelerinden daha doğal birşey olamaz!

Ayrıca bu ülkelerde milli burjuvazi ikili bir karaktere sahiptir: O, bir yandan emperyalizmin, komprador kapitalizminin ve feodalizmin baskısı altındadır ve dolayısıyla onların bu baskısından kurtulmak için mücadele etmek ister. Diğer yandan devrimden korkmakta, devrimci mücadelenin geliştiği oranda emperyalizme ve yarı-fedoaal sisteme yaklaşma zorunluluğunu duymaktadır. Bu nedenle bir burjuva demokratik devriminin başına geçerek sonuna kadar götürme gücüne sahip değildir. Milli burjuvazi bir milli kuruluş hareketi başlatabilse bile, o, er yada geç kendini emperyalizmin kucağına atmak zorundadır. Çünkü iktisadi olarak zayıf ve cılızdır.

Yine bu sınıf kendi içinde farklılıklar gösterir. Onların bu ikili karakteri sınıf olarak, Demokratik Halk devrimi süresi içinde yerlerinin tespit edilmesine; nereye kadar devrimi destekleyip, neden sonra karşı çıkacaklarına; hangi kesimlerinin devrime, hangi kesimlerinin devrim düşmanlarına daha yakın olduğunun tespit edilmesine engel değildir. Bu ülkelerde cılız milli burjuvazi esas olarak iki kesime ayrılır: Sol kesimi devrimin dostu, sağ kesimi ise düşmanıdır.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında feodalizmin tamamıyla tasfiye edilmediği ülkelerde, demokratik devrimin öncülüğünü yapacak sınıf değiştiği halde, bu özdeki bir devrimin temel gücünü oluşturan sınıfın köylülük olduğu değişmemiştir. Ancak demokratik devrim ile milli devrim birleşmiş; her iki sorunda

özünde köylü sorunu olduğundan köylülüğün rolü azalacağına artmıştır.

Çağımızda yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde feodalizmin tasfiyesi yani bir tarım devriminin gerçekleştirilmesinde öncülüğü burjuvazi yapamayacağından, artık XIX. yy. Almanyasında ve devrim öncesi Rusya'da görüldüğü gibi feodalizmin yukardan tasfiyesi yani Prusya tipi hal tarzı da mümkün değildir. Çağımızda mümkün olan tek hal tarzı, 1789 Fransız devriminde değişik bir tipini gördüğümüz köylü usulü hal tarzıdır. Yani devrim, köylülerin ayaklanması, şiddetle gerici üretim ilişkilerini ve ona tekabül eden burjuva-feodal üst-yapıyı yıkmak biçiminde olmak zorundadır.

1917 Ekim Devrimi ile açılan çağımızda, demokratik devrimin tipi de değişmiş, burjuva demokratik devrimin yerini Demokratik Halk Devrimi almıştır. Bu değişikliğin nedeni, artık demokratik devrimlere damgasını vuran önder gücün burjuvazi olmayıp, proletarya olmasıdır. Çağımızdan önceki dönemde, demokratik devrimler burjuvazinin amaçladığı burjuva düzeninin kurulmasıyla sonuçlanmıştı. Ama günümüzde devrimci teoriyi elinde tutan ve onun ışığında köylülüğe ve diğer halk sınıflarına önderlik eden proletarya; kaçınılmaz olarak kendi düzeninin, yani sosyalizm ve proletarya diktatörlüğünün bir hazırlık aşaması niteliğinde olan yeni demokratik iktisadi düzeni ve bu temelde yükselen proletarya hegemonyası altındaki Halkın Demokratik Diktatörlüğünü kurmayı amaçlamaktadır. Böyle bir düzen, yani Yeni Demokrasi, insanlığı kurtuluşa götürecek yolda bir ön hazırlıktan başka birşey değildir.

İşte bu nedenle, artık emperyalizm ve Proleter devrimleri çağında, burjuva demokratik devrim **Demokratik Halk Devrimine** dönüşmüştür.

**ÜLKEMİZDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNE
ÖNDERLİK EDEREK YARI-SÖMÜRGE YARI-FEODAL
YAPIYI TASFİYE ETMEK; TÜRKİYE'Yİ BAĞIMSIZ
ve DEMOKRATİK BİR ÜLKEYE ÇEVİRMEK PROLE-
TARYANIN GÖREVIDİR.**

Ülkemizde de kendi iç dinamiğiyle güçlü bir milli kapitalizm gelişmemiş, dolayısıyla güçlü bir milli burjuva sınıfı oluşarak Fransa'da 1789'da olduğu gibi, bir burjuva demokratik devrime önderlik edip, feodalizmi bütün kurumlarıyla birlikte köklü bir şekilde tasfiye edecek seviyeye gelmemiştir.

Ancak, eğer dış müdahale söz konusu olmasaydı, feodal Osmanlı toplumunun bağrından fıskıran ve hiç te küçümsenemeyecek bir gelişme göstermiş olan milli kapitalizm, daha yüksek boyutlara erişecek ve feodal osmanlı toplumu kaçınılmaz olarak kapitalist bir toplum haline dönüşecekti.

Emperyalizm ülkemizin geri iktisadi ve sosyal yapısından yararlanarak yavaş yavaş ülkemize sızmaya başlamış. ülkemizin içinde bulup kendine bağladığı yerli uşakları vasıtasıyla giderek ülkeyi bir yarı-sömürgesi durumuna getirmiştir. Borçlandırarak, sermaye yatırıarak, metalarını ihraç ederek, yüzlerce antlaşma yaparak, «yardım», «dostluk», «işbirliği» vb. adı altında ülkemizi kendi insafsız sömürü ve yağma alanı içine sokmuş; iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel alanlarda kendine tamamen bağımlı hale getirmiştir.

Emperyalizm bir yandan feodal ekonominin temel lerini sarsarak, feodal ilişkilerde ağır aksak sancılı bir çözülmeye yolaçmıştır. Böylece kapitalizmin gelişiminin belirli ön şartlarını yaratmıştır. Diğer yandan, ucuz iş gücü ve zengin ham madde kaynaklarını yerinde yağmalamak için ülkemizde kendine bağlı, montaj karak-

terli ve esas olarak tüketime yönelik komprador kapitalizmini geliştirmiş, böylece ölkemizi yarı-feodal bir yapıya dönüştürmüştür.

İşte emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizm ölkemizde üretici güçlerin gelişmesi önüne engel olarak dikilmiş, ölkemizin bir burjuva demokratik devrimi sürecinden geçmesine imkan vermemiştir. Daha başından beri bütün güçleriyle yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı tüm üst yapı kurumlarıyla birlikte muhafaza etmeye ve ayakta tutmaya çalışmıştır.

Yani ölkemizde hala burjuva nitelikte, özünü tarım devriminin oluşturduğu bir demokratik devrim süreci gündemdedir. Bu devrim emperyalizmin ölkede için-deki sosyal dayanaklarını tasfiye etmeyi amaçladığu için-aynı zamanda milli devrimle kaynaşmıştır. Ölkemizin yarı-sömürge yarı-feodal yapısını tasfiye etmeyi amaç-layan böyle bir devrimi sonuna kadar götürecektir ve böyle bir devrime önderlik edecek yegâne sınıf proletaryadır. Böyle bir devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar halktır. Halk içinde bulunan proletaryadan baş-ka hiç bir sınıf bu devrime önderlik edecek niteliklere sahip değıldir. Bugün ölkemizin yarı-sömürge yarı-feodal yapısının tasfiye edilmesinden proletaryanın sonsuz yararları vardır ve proletarya ancak Demokratik Halk Devrimine önderlik edip onu sonuna kadar götürerek sosyalizmin ön şartlarını yaratabilir.

Böylece bir devrime milli burjuvazinin önderlik yapıp-yapamayacağı meselesine gelince: Ölkemizde milli burjuvazi cılız ve iktisadi bakımdan güçsüzdür. Emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizm tarafından gelişim yolu tıkanmıştır. Öte yandan proletaryanın kendi denemiş bayrağı vardır, daha şimdiden bütün halkı bu bayrak altında toplamaya çalışıyor ve mutlaka toplayacaktır. Diğer taraftan bir devrimden artık kor-

kan böyle bir sınıfın siyasi olarak güçlenip devrime önderlik edecek duruma gelmesi çok zayıf bir ihtimaldir.

Nitekim elli yıldan daha fazla bir zamandan bu yana ülkemizde milli burjuvazi hiç bir zaman bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmamış, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının esas olarak iki kanadı arasında mekik dokumuş; kâh birinin, kâh diğzerinin kuyruğuna takılmıştır. Bugün de başta CHP olmak üzere, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli kesimleri içine dağılmış durumdadır.

Yalnız milli burjuvazinin sağ ve sol kesimlerini birbirinden ayırmak gerekir. Sağ kesim devrimin düşmanlarına daha yakındır ve bu kesimin üst tabakaları kompradorlaşarak hakim sınıfların saflarına katılmaktadır. Sol kesimi ise devrimin dostu ve yedek gücü olabilir. Ancak bu kesimin proletaryanın önderliğini, hemen ve kolaylıkla kabul etmeyeceği, devrim süreci içinde sürekli olarak yalpalayacağı unutulmamalıdır.

Ülkemizde TİP, TEP, SDP, TBP, VP, TİKP orta burjuvazinin farklı kesimlerinin birer siyasi akımı olarak ortaya çıkmışlardır. Ancak orta burjuvazinin sınıfsal niteliğine uygun olarak bunların bir kesimi hızla sağa kaymış, emperyalizmin uşağı durumuna gelmiş, kimileri devrime daha da yaklaşmış, bazıları ise kah o yana kah bu yana ortada sallanıp durmaktadır. Emperyalizme teslimiyet bayrağını çekenlerin başında sosyal-faşist TİP ve «üç dünyacı» TİKP karşı-devrimcileri gelmektedir.

Fakat orta-burjuva akımların geniş kitleler içindeki etkinlikleri oldukça sınırlıdır ve daha fazla güçlenmeleri de pek mümkün değildir.

İşte tüm bu tarihi gerçekler, ülkemizde Demokratik Halk Devrimine önderlik etmek ve onu sonuna kadar götürmek görevini proletaryanın omuzlarına yükler.

miştir. Bu somut gerçeklerin bilincine varan Marksist-Leninist'lerin görevi, proletaryayı bu tarihi görevini yerine getirebilmesi için seferber etmek ve halka önderlik edecek duruma getirmek; bu mücadelede onun en büyük silahlı olan nc rgt Marksist-Leninist partisinin inşasını derinleştirmek için bütün güçleriyle, sarılmaz inanç ve azimle durmadan çalışmaktır!

Zafer proletaryanın, zafer halkındır!

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

«Kıbrıs'ta Milli Mesele'nin incelenmesinden çıkan sonuçlar kısaca şöyledir: Kıbrıs'ta, Kıbrıs'lı Rum milleti ve Kıbrıs'lı Türk milleti yaşamaktadır. (Bunların yanında milli azınlıklar da vardır, ama esas unsur iki ayrı milletin varlığıdır.) Bu iki millet Kıbrıs üzerinde iç içe yaşamaktadırlar. Her iki ulusun da 'toprak bütünlüğü'nü üzerinde sağladığı toprak ortaktır. Bu durum Kıbrıs'ın (belki de tüm dünyada sadece Kıbrıs'ın) bir özelliğidir. Kıbrıs'lı Rum milleti, Kıbrıs'ın her bölgesinde çoğunluğu sağlamaktadır. Fakat, Stalin'den yaptığımız alıntılarda da görüldüğü gibi, bir ulusun toprak bütünlüğü olması için belirli bir bölgede nüfusun çoğunluğunu oluşturması gerekli bir şart değildir. Kıbrıs'lı Türk milleti için Kıbrıs'taki durum budur. Hiçbir bölgede çoğunluğu oluşturmazlar. Buna rağmen toprak bütünlüğüne sahiptirler ve bu, gerekli diğer şartlarla birlikte, onu bir ulus yapar.»

«Bugün, Kıbrıs'ta emperyalizmi, faşizmi ve onların yerli temsilcileri hakim sınıfları ortadan kaldıracak tek eylem **Demokratik Halk Devrimidir**. Kıbrıs'ta demokratik halk devrimi, tüm Kıbrıs halkının davasıdır ve sınıf olarak bölünen bu halkın birleşmesiyle amacına ulaşabilir. Kıbrıs'a barış ve demokrasi ancak ve ancak halkı parça parça bölen emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının **adadan** tüm olarak yok edilmesiyle yani Demokratik Halk Devrimi ile gelebilir. Demokratik devrim süreci içerisinde atılacak ilk adım Kıbrıs halkını, tüm halk sınıflarını bir bütün olarak birleştirmektir. Gerçek bir Komünist Partisinin en birincil görevi Kıbrıs halkını tek bir bayrak, tek bir mücadele altında toplamaktır. Bu bayrak **devrim** bayrağı, bu mücadele işçi sınıfı önderliğinde sınıf mücadelesidir. Emperyalizme, İngiliz, ABD, Rus sosyal emperyalizmi ve tüm diğer emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına karşı ezilen halk sınıf ve tabakalarının mücadelesidir. Kıbrıs halkının birliği ve birleşik cephesi ancak ve ancak **devrim** temelinde kurulum ve **devrimci sınıf** mücadelesi içerisinde inşa edilir.

«14 Temmuz 1789'da, Paris'te genç ve devrimci Fransız burjuvazisinin önderliğinde en geniş emekçi yığınları, köylüler, zanaatkarlar ve işçiler feodal rejimin istibdadına karşı elde silah ayaklandılar. Derebeylik rejiminin devleti olan krallığı yıkarak feodal asillerin, toprak ağalarının ve kilisenin topraklarına el koydular, keyfi tutuklamalara ve işkenceye son verdiler...»